DELECTUS

POESIS GRAECORUM

ELEGIACAE, IAMBICAE, MELICAE.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

SECTIO II et III.
POETAE IAMBICI ET MELICI.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXIX.

DELECTUS

POETARUM

IAMBICORUM ET MELICORUM

GRAECORUM.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXIX.

II. INDEX POETARUM IAMBICORUM.

III. POETARUM MELICORUM CARMINA.

II.

POETARUM IAMBICORUM RELIQUIAE.

I. Archilochi Parii.

Olymp. XV—XXX.

Suidas ex Aeliani, ut suspicantur, *περὶ προνοίας* libro: *Ἀρχίλοχος. Ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανόντων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται· Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τἄλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροεπὲς καὶ τὸ κακοῤῥῆμον ἀφέλοι καὶ οἱονεὶ κηλῖδα ἀποῤῥύψαι, ὁ Πύθιος ἠλέει, τεθνεῶτα καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. καὶ ὅτε ἧκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν, Καλλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον,* (Wyttenbach. Plut. de S. N. V. 560, E.) *τοῦ θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, οὐ προςήκατο αὐτὸν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ θρυλούμενα ἀνεῖπεν.* (*Μουσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.*) *ὁ δὲ ἄρα προεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας καὶ ἔλεγεν, ὡς ἧκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι ἢ παθεῖν ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ θεὸς οἰκτείρει καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ Τηλεσικλείου παιδὸς ψυχὴν καὶ πραῦναι χοαῖς. οἷς ἐπείσθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.*

I. Ἐλεγεῖαι.

1.

Ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2.

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3.

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαὶ
σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

Archilochi Parii Elegiarum fr. I. Athen. XIV, 627, C. *Ἀρχίλοχος ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, δεύτερον δ' ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων κτλ.* Recepi scripturam Plutarchi Phoc. VII. et Themistii Orat. XV, 185, B. Vide Il. *Δ*, 60. *Η*, 418. *Ν*, 166. Theogn. 980. Pind. Ol. VI, 17. alios. *θεοῖο* Plut. Them. Illud verum propter v. *θεράπων*. Homericus Margites: *Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος*, v. Naekii Choeril. 106.

Fr. 2. Athen. I, 30, F. *Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει, ὃς καί πού φησιν· Ἐν κτλ.* Omnia, ait, mihi est *δόρυ*. Vide Hybriae Cretensis Scol. Ath. XV, 695, F. De vino Ismarico Odyss. *Ι*, 194 sqq.

Fr. 3. Plutarchus Theseo V. *Οἱ Ἄβαντες ἐκείραντο πρῶτοι τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις.* De Abantibus *ὄπιθεν κομόωσι* v. Il. *Β*, 542. cum Scholiis. 4. Hesychius *δαίμων· δαήμων*. Hesiod. Opp. 314. Homero *αἴμων*.

4.

Ἀλλ᾽ ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς
φοίτα καὶ κοίλων πώματ᾽ ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ᾽ οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

5.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ᾽ ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐῤῥέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

6.

Ξείνια δυςμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος.

Fr. 4. Athen. XI, 483, D. *Μνημονεύει τοῦ κώθωνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις ὡς ποτηρίου, οὕτως· Ἀλλ᾽ ἄγε κτλ.* Allegoriam odoratur Osannus Symboll. Hist. Litt. Grr. I, 43.

Fr. 5. Plutarchus Morall. II, 239, B. *Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν.* Afferunt alii, ut Aristoph. Pac. 1298. prius distichon, tertium versum usque ad v. *τέλος* Sextus Empir. Pyrrhon. Hypotyp. III, 24, 181. Scholia Aristophanis: *Οὗτος ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ (ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει.* De Saiis, gente Thracica, v. Strabo X, 457. XII, 549. 4. Vulgo *ἐξαῦθις:* correxit Schaeferus. Ceterum si propter haec disticha Lacedaemonii urbe expulerunt Archilochum — nec credo expulisse, qui vix unquam Spartam viderit oculis —, qui *οὐκ ἐθέλων* scutum reliquisset, injuria expulerunt.

Fr. 6. Scholl. Soph. El. 95. *Ξένια Ἄρεως τραύματα καὶ φόνοι· Καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια κτλ.* Vide fr. VIII, 11. Mnasalcas Anth. Pal. VI, 9. *Ἰοὺς πτερόεντας ὀλοὰ ξείνια δυςμενέσιν.* Eur. Hel. 479.

7.

Αἰσιμίδη, δήμου μὲν ἐπίῤῥησιν μελεδαίνων
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ' ἱμερόεντα πάθοι.

8.

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὔτε τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίῃς τέρψεται οὐδὲ πόλις·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνῃς ἔχομεν
πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

Κρύπτωμεν δ' ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα.

Fr. 7. Orio Thebanus 55, 22. *Ἐπίῤῥησις ὁ ψόγος καὶ ἡ κακηγορία, ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίῤῥητος. Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις· Αἰσιμίδη, δηλοῦμεν κτλ.* Correxit Elmsleius. Ruhnkenius *δηλήμον' ἐπίῤῥησιν.* Possis *δειλοῦ μὲν ἐπ.*

Fr. 8. Stobaeus Floril. CXXIV, 30. *Ἀρχιλόχου.* Deplorat poeta miseriam civium quorundam suorum naufragio absumptorum, in quibus maritum sororis ipsius fuisse testatur Plutarchus, v. frr. sqq., sed ita deplorat, ut ad tranquillitatem animi et hilaritatem revocare nitatur. Ipsum naufragium poeta, si Longino credimus, De Sublim. X, 6., adumbraverat tam sapienter et modice, ut *οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν* immiscuisset. 2. Malit quis *τέρπεται.* Vulgo *οὔτε.* Illud Gaisfordii Stobaeus. Intellige: *Graves aerumnas conquerens nec civium quisquam nec universa civitas festivitatibus delectabitur.* 4. *Ὀδύνῃς* Gaisfordius: vulgo *ὀδύνῃ.* Sed Voss. Ars. *ἀμφ' ὀδύνῃ ἴσχομεν:* Trinc. *ἀμφ' ὀδύνῃ σίσχομεν:* pessime B *ἴσχομεν ἀμφ' ὀδύνῃ.* 7. *τόδε, hocce quo nos nunc conflictamur ἀνήκεστον κακόν.* Vide Solonis Eleg. fr. XI, 75. 11. 12. Accedere jussi ex Scholl. Aesch. Prom. 69. *Τὸ δωρεὰν ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Κρύπτομεν ἀν.*

9.

Πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου, πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

10.

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη.

11.

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

Ποσειδῶνος ἄν. δ. Quae emendatius scripta Elegiis accensenda erant. Libri exhibent *κρύπτομεν ἀνιαρὰ Ποσειδῶνος* vel *κρυπτῶμεν ἀναδρὰ Ποσειδῶν ἄνακτα δ.*, vel *κρυπτῶμεν ἀνϊδρά.* Hermannus *Κρυπτομένοις* volebat. Frustra. Seipsum quoque ad condenda *maesta Neptuni munera* (v. ad fr. 6.) excitat: si additum esset, *cui* maesta essent *Ποσειδάωνος δῶρα*, *τὸ γλυκύπικρον* dictionis eximie attereretur. Denique *κρυπτομένοις*, quod ne in librorum quidem erroribus satis praesidii habet, *κρύπτουσι* debebat esse.

Fr. 9. Scholl. Ap. Rh. I, 824. *Θεσσάμενοι, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες· θέσθαι* (l. *θέσσασθαι*) *γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰ δ' κτλ.* Videtur ex descriptione naufragii esse. Vox *ἐϋπλοκάμου*, modo sana est, referebatur ad numen marinum nescio quod a nautis invocatum. Thierschius *ἐϋπλοΐμοις* volebat.

Fr. 10. Plutarch. Morall. II, 23, B. *Ἀρχίλοχος ὅταν τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς λέγῃ θρηνῶν μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, Εἰ κείνου κτλ., τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσεν.*

Fr. 11. Plutarch. Morall. II, 33, A. B. *Ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος. αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε κτλ.*

12.

*Πάντα πόνος τεύχει * βροτοῖς μελέτη τε βροτείη.*

13.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

II. *Ἐπιγράμματα.*

14.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

15.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

16.

Συκέη πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφάη.

Fr. 12. Ioannes Siceliota Walzii VI, 96. et Scholiasta Hermog. V, 441. Uterque *τεύχει βροτοῖς*: codex Venetus Scholiastae *θνητοῖς*, quae vulgata scriptura est: Aldus *τεύχει δὲ βροτοῖς μελ. δὲ βρ.* Prius *τε* omittunt tres libri, iidem *τε βρ.* scribunt. Mihi *βροτοῖς* propter sequens *βροτείη* flagitari videtur. Scripserat Archilochus, nisi fallor, *τεύχησι* vel *τεύχουσι βροτοῖς*. An *τεύχει βροτέοις*? De sententia v. Ruhnken. in Xenoph. Memm. 301. Schneider.

Fr. 13. Stob. Eclogg. Phys. VII, 3. Poetae nomen non comparet. Propter Periclis mentionem, de quo v. fr. 8., adscripserunt Archilocho. Nobis haec videtur fragmenti 12. parodia esse.

II. *Ἐπιγράμματα.* Ep. 14. Anth. Pal. VII, 441. *Εἰς Μεγάτιμον καὶ Ἀριστοφῶντα Ναξίους.* Codex *γᾶ*: correxit Jacobsius.

Epigr. 15. Anth. Pal. VI, 133. *Ἀρχιλόχου.*

Epigr. 16. Athen. XIII, 594, B sqq. *Μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς* (*Πλάγγωνος* meretricis, quae ab Ionibus *Πασιφίλη* vocitata est) *ἐν τούτοις· Συκῆ κτλ.* Est autoschediasma poetae Pasiphilam sugillantis.

III. Ἴαμβοι.

17.

Οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ᾽ ἐπίμερος
οὐδ᾽ ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

18.

Ἥδε δ᾽ ὥστ᾽ ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής.

19.

Κλαίω δὲ Θάσσον, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά.

III. Ἴαμβοι. Fr. 17. Athen. XII, 523, D. Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων ὡς ἥσσονος φησίν· Οὐ γάρ κτλ. ὠνομάσθη δ᾽ ἡ Σῖρις, ὡς Ἀρχίλοχος φησίν, ἀπὸ ποταμοῦ, v. Et. M. 714, 14. Videtur poeta civibus suis auctor fuisse, non ut Thasum, sed in Siritidem deducerent colonos, quo quidem Colophonii Gyge Lydis regnante confugissent, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 62. 1. Libri ἐφίμερος.

Fr. 18. Plutarch. Morall. II, 604, C. Ἀρχίλοχος τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπών· Ἥδε κτλ. 2. Nolis ἀγρίης. ἐπιστεφής, Buttm. Lexil. I, 98.

Fr. 19. Strabo XIV, 647. Καλλῖνος μὲν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν. Κλαίω κτλ. Heraclides Pont. Pol. XXII. Οἱ Μάγνητες δι᾽ ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων (h. e. ἀσεβημάτων) πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· Κλαίειν θαλασσῶν κτλ. Dixit poeta de ὕβρει, quae Magnetes perdidit et Colophonem, v. Theogn. 603. Suidas τὰ Μ. κακά· ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν, παρόσον οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεὸν πολλῶν κακῶν ἐπειράθησαν. Vide Franck. Callin. 90. Caesar. de Carmm. Graec. Eleg. 61 sqq. Ceterum Tyrwhittus Κλαίειν τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μ. κ. Alii aliter.

20.

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

21.

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος οὐδ' ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

22.

Ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου.

23.

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
πήμαινε καὶ σφέας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

24.

Οἵην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

Fr. 20. Scholl. Plat. 322. Bekker. *Καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐν καρὸς αἴσῃ* (Il. *I*, 378.) *ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· Καὶ δὴ κτλ.* Vide Winckelmann. Plat. Euthyd. 53.

Fr. 21. Aristoteles Rhet. III, 17, 30. *Ἀρχίλοχος ποιεῖ λέγοντα Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Οὔ μοι κτλ.* Pleniora Plut. Morall. II, 470, B. 1. Herodotus I, 12. 3. *θεῶν ἔργα*, *solem et stellas et decedentia certis Tempora momentis.*

Fr. 22. Scholl. Eur. Med. 713. *Καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· Ἡ δ' Ἀσίη τε κ. κτλ.* Emendavit Elmslejus et Buttmannus ex Scholl. Odyss. *O*, 534., nisi quod *τε* perperam servarunt. Compara Aesch. Pers. 749. *ἐν' ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου ταγεῖν.* Gygem intelligo.

Fr. 23. Macrobius Saturn. I, 17. *Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπόλλυντα τὰ ζῶα; exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit; ut Archilochus: Ἄναξ κτλ.* Cfr. Aesch. Agam. 1091. Mueller. Dorr. I, 294 sq.

Fr. 24. Scholl. Ven. A. Il. *Δ*, 786. *Ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο· Οἵην κτλ. ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν.* Scholl. B *Ἴωνες τὴν μετέωρον.* Certe *natu majorem* putaverim. Elmslejus malit *Λυκάμβεω.*

25.

Ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

26.

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

27.

Οὐκ ἂν μύροισι γρηῦς ἐοῦσ᾽ ἠλείφετο.

28.

Ὥσπερ * αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ᾽ ἔην πονευμένη.

Fr. 25. Synesius Laud. Calv. 75, B. Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας τὴν κόμην, ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι. λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δέ κτλ. 2. Libri κατασκιάζει. Correxit Bentlejus.

Fr. 26. Athen. XV, 688, C. Ἀρχίλοχος ἔφη· Ἐσμ. κτλ.

Fr. 27. Athen. XV, 688, C. Τῷ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· Οὐκ ἂν κτλ. Legebatur γραῦς. Intellige: εἰ μὴ φρενῶν ἀπεσφάλης, οὐκ ἂν κτλ. Vide Plut. Pericl. XXVIII.

Fr. 28. Athen. X, 447, B. Τὸν κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν. Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ κτλ. 1. παρ᾽ αὐλῷ Dindorfius et Hermannus Opuscc. V, 28. Θρῆϊξ Scaliger: libri Θρᾶξ. Toupius ᾧπερ πρὸς αὐλόν. 2. Libri κύβδα δ᾽ ἦν, κύβδα ἦν. Emendavit Toupius. Adscita Brunckii scriptura οὕπερ πρὸς αὐλὸν κτλ. poeta dicet: *Ubicunque vel Thrax homo vel Phryx* (nautas intellige, infimi subsellii homunculos) *ad sonum tibiarum cerevisiam hauriebat*, *prona* (Scholl. Ar. Eqq. 364. Sophro Scholl. Arist. Lys. 17. ἐνθάδε κυπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες.) *operabatur* (Neobule!). Si Scaligerum sequeris — is ὥσπερ γὰρ αὐλῷ legit —, explicabis: *Conquiniscebat eo modo satagens mulier, quo siphone cerevisiam haurit Thrax vel Phryx, ipsa quoque sugens.* Obstare videtur imperfectum. De v. ἔβρυζε v. Huschk. Anall. Litt. 24.

29.

Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή.

30.

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυςμενὴς βάβαξ.

31.

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

32.

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλινσκίῳ.

33.

Ὥστ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου.

Fr. 29. Scholl. Arist. Avv. 1619. *Μισητίαν* οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνην (Byzantium) τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν, καὶ τὸ *Περὶ* κτλ. οὕτως ἐξηγοῦνται. Archilocho vindicavit Jacobsius, qui teste Suida v. μυσάχνη meretricem παχεῖαν vocaverat. Ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον ait Photius s. v. *Μισητή*. Scripsi μισήτη cum Tryphone Ammonii s. v. *Μισητή*· ἡ ἀξία μίσους· μισήτη δὲ ἡ κατηφερὴς πρὸς συνουσίαν. Cfr. Thom. Mag. 240, 11. Valde in laude veteribus mulieres καλλίσφυροι, εὔσφυροι.

Fr. 30. Orio Theban. 37, 4. *Βάβαξ* ὁ λάλος. *Ἀρχίλοχος*· *Κατ'* κτλ. Cfr. Et. M. 183, 50.

Fr. 31. Et. M. 689, 3. *Προΐκτης*· τινὲς παρὰ τὸ ἵζεσθαι (ἵξεσθαι Scholl. Ar. Eqq. 433. Suid.), δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς *Ἀρχίλοχος*· *Ἐμεῦ* κτλ. Et. Gud. 305, 3. Φασὶν (recte φησὶν Orio Theb.): Οὐ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεταί τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. Ar. Nubb. 1237. Lobeck. Phryn. 169. Buttm. Gr. Max. II, 162. Ἐκεῖνος, infidus Lycambes.

Fr. 32. Harpocratio 143, 7. *Ἀρχίλοχος τριμέτροις*· *Πρὸς* κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Ἐκινήθησαν Toupius correxit.

Fr. 33. Et. M. 167, 24. Τρύγη ἐστὶν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὥσπερ *Ὄνου κήλωνος ὀτρ.* παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου. Eustath. Odyss. Θ, 1597, 28. (310, 2.)

34.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν.

35.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

36.

Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι.

37.

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶς κεκαρμένος.

38.

Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

39.

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνὸς, ἔργων ἴδρις.

Κήλων μὲν πεποίηται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων. Ἀρχίλοχος· Ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον. Hinc conformavit Elmslejus.

Fr. 34. Photius *Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες κτλ.* Legebatur *ἀπέφλοσαν.* Apollon. Rhod. III, 583. *ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν.* Scholia *ἐκφυσήσωσιν.*

Fr. 35. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 20. Potter. *Ἀρχίλοχος εἴρηκεν· Ἀλλ' κτλ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·* (Odyss. Ξ, 228.) *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.* Vide Lobeck. Parall. I, 10.

Fr. 36. Athen. III, 107, F. *Δασυντέον λέγοντας τὸ ἧπαρ. Καὶ γὰρ ἡ συναλοιφή ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ διὰ δασέος· φησὶ γάρ· Χολὴν κτλ.*

Fr. 37. Et. M. 311, 40. *Ἐγκυτὶ ἐπίῤῥημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ. Ἀρχίλοχος· Χαίτην κτλ. τουτέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.* Legebatur *ἐγκυτί,* qua forma usus Callimachus.

Fr. 38. Et. M. 32, 26. *Αἰηνές· τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον· Ἀρχίλοχος· Προὔθηκε κτλ.*

Fr. 39. Et. M. 530, 27. *Κορωνός· ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην. Ἀρχίλοχος· Βοῦς κτλ.*

40.

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

IV. Τετράμετροι.

42.

*Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ᾽.*

43.

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

44.

Θάσον δὲ τὴν τρισοιζυρὴν πόλιν.

Fr. 40. Porphyr. Scholl. Il. *I*, 90. *Τὸ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ* (sc. *περιέχειν πανταχόθεν τὸ κατὰ μέσον ᾠκοδομημένον*)· *οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας· Τοῖον κτλ.*

Fr. 41. Apollon. Dyscol. de Adv. 571, 12. *Τὸ Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· Ἀμισθὶ κτλ.* Elmslejus *διδάξομεν.*

IV. *Τετράμετροι.* Fr. 42. Aristoph. Pac. 582 (602.) *Ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα.* Scholia: *Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν· Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. ἐστὶ δὲ πρὸς* (*παρὰ*) *τὰ Ἀρχιλόχου Λιπερνῆτες κτλ.* Et. M. 566, 53. *Λιπερνήτας* (sic) *φησὶν Ἀριστόξενος* (*Ἀρχίλοχος* Meinek. Commentatt. Misc. I, 49.) *τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἁλὸς διαπιπράσκειν καὶ ζῆν.* Cfr. de *θαλασσίῳ βίῳ* Pariorum fr. 43. Verba sunt poetae ad cives Parios, ad coloniam deducendam cohortaturi. De voce *λιπερνής* v. Lobeck. Parall. I, 238.

Fr. 43. Athen. III, 76, B. *Τῶν σύκων ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ Ἀρχίλοχος μνημονεύει, λέγων οὕτως· Ἔα κτλ. σῦκα κεῖνα, διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ βρώματος,* unde nescio quem *συκοτραγίδην* vocavit Archilochus.

Fr. 44. Eustath. Il. *Θ*, 616, 46. (725.) *Ἀρχίλοχος τρισοιζυρὴν πόλιν ἔφη τὴν Θάσον.* Vide fr. 18.

45.

Ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

46.

Μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

47.

Γλαῦκε, ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

48.

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

Fr. 45. Strabo VIII, 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι (φησὶν Ἀπολλόδωρος) καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλ. κτλ.

Fr. 46. Scholl. Pind. Ol. Α, 97. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος· Μηδ' κτλ. Vide Pausan. X, 31, 2. Porson. Eurip. Orest. 5. De Thaso, opinor, dicebat.

Fr. 47. Heraclides Pont. Allegor. Hom. IV, 12. Schow. Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς (Thasii enim bella gerebant cum Maronitis de Stryma, v. Archilochum apud Harpocr. v. Στρύμη.) τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε κτλ. 1. Vulgo Γλαῦχ' ὅρα, quod ex libris correctum vindicavi Exx. Critt. VII, 45. persuasique Lehrsio Quaestt. Epp. 49. Theophrastus de Sign. Tempest. III, 798, 11. Schneider. Ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ὅρα. 2. Γυρέων, v. Lobeck. Phryn. 417. Heraclides Γυρεόν: Theophr. ἀμφὶ δ' ἄκρας ὀρθόν: Plutarch. Morall. II, 169, B. ἄκρᾳ γυρεύων, γυρῶν, γυρεῦον: duo libri quod cum Lobeckio scripsimus, diu ante utrumque Xylander. Gyras poeta vix poterat intelligere juxta Myconum et Naxum sitas, de quibus v. Odyss. Δ, 500. cum Scholl., sed πέτρας quasdam στρογγύλας non procul Thaso, opinor. 3. ἐξ ἀελπτίης· ἐξ ἀνελπίστου. Hesychius.

Fr. 48. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 12. Potter. Ἀρ-

49.

*Τοῖς θεοῖς τίθει * πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν*
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

50.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς, κἀπινώμασιν δασύς.

χίλοχος ἐκεῖνο μεταφράζων (Il. *Η*, 102.) *Νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται, διὰ τοῦδε τοῦ ἰάμβου δῆλός ἐστι· Καὶ κτλ.* Legebatur *θαῤῥῦναι*: emendavit Elmslejus.

Fr. 49. Stob. Flor. CV, 24. *Ἀρχιλόχου.* 1. Codex B *τ' εἰ θεῖα πάντα: τίθει τὰ π.* Grotius: *τιθεῖν ἅπαντα* Jacobsius. Possis *τίθει δὲ πάντα.* Nisi fuit *Τοῖς θεοῖς τοι ῥεῖα πάντα. Ῥεῖος* memorat Theognostus Crameri II, 48, 17. Vide Odyss. *Π*, 211. Hesiod. Opp. 5 sqq. 4. Soph. Aj. 131. Vulgo *κινοῦσ'*. Emendavit Valckenarius. 5. Libri *χρὴ μὴ, χρήμη.* Correxit Abreschius. Suidas *χρήμη· χρεία, σπάνις.* Transit ad singularem poeta, ut fit. Schoemannus quidem volebat: *Καὶ βίου χρήμῃ, πλάναι τε καὶ νόος παρήορος.*

Fr. 50. Dio Chrysost. II, 8. Rsk. *Ὁ Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων οὕτω φησίν· Οὐ κτλ.* Vide Valckenar. Diatr. 253. 1. Dio *διαπεπληγμένον:* Galenus V, 618, 8. et 630, 30. Basil. *διαπεπηγμένον.* Correxit Hemsterhusius ad Hesych. v. *διαπεπλίχθαι.* 4. *ῥαιβός* Dio et Pollux II, 4, 193. *Ῥαιβοὺς καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. Καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.* Sed Scholl. Theocr. IV, 49. *Ῥοικόν· τὸ καμπύλον. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν.* Id Ionum est, v. Koen. Gregor. Cor. 554 sq. Ibidem vulgo ex Heinsii conjectura *ἀσφ. βεβ. ποσσί, καρδίης κλέως,* — — — — — *καπινοήμασιν δασύς.* Galenus *ποσί*, omittit Dio: *καρδίας* (altero loco *καρδίης*) *πλέως* Galenus: omittit Dio: *καὶ ἐπινοήμασι δασύς* Dio: omittit Galenus. Hinc locum restitui. *Ἐπινώμασιν δασύν* vocat imperatorem *consiliis abundantem*, sa-

51.

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

52.

Πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι.

53.

Ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανέει,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

54.

Ἐρξίων· ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

55.

Οὔ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν, καίπερ ἴφθιμος, θανὼν

---

pientem pleno pectore, ut cum Plauto loquar, oppositum ὑπεξυρημένῳ. Alias πυκνὸς νόος, πυκιναὶ φρένες frequentantur. Ἐπινώμασι Ionice i. q. ἐπινοήμασι, v. Bergk. Anacr. 95.

Fr. 51. Plutarch. Galb. XXVII. Ὥσπερ φησὶν Ἀρχίλοχος· Ἑπτὰ κτλ., οὕτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο. *Acerbus poetae sarcasmus in Thrasones.* Schaeferus.

Fr. 52. Plutarch. Morall. II, 503, A. Ὁ λάλος πρόςκειται ἁπανταχοῦ τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ γενείου, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρί· Πόδες κτλ. κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον.

Fr. 53. Plutarch. Morall. II, 658, B. Τὸν ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· Ἔλπομαι κτλ. Hesychius Σείριος· Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Sirium intelligit Goettling. Hesiod. Opp. 417. 4. Huschkius ἐκλάμπων.

Fr. 54. Clemens Alex. Stromm. VI, 739. Potter. Κἀκεῖνο τὸ ἔπος (Il. Σ, 309.) Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα, μεταποιῶν αὐτὸς ὧδέ πως ἐξηνέγκατο (Archilochus): Ἔρξω· ἐτήτυμον κτλ. Correxit Bergkius Anacr. Praef. XIII.

Fr. 55. Stob. Flor. CXXVI, 4. Ἀρχιλόχου. Praeclare

γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
οἱ ζοοί· κάκιστα δ᾽ αὐτῷ κατθανόντι γίγνεται.

56.

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ᾽ ἀνδράσιν.

57.

Ἓν δ᾽ ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

58.

Θυμέ, θύμ᾽ ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
* ἀνὰ δὲ εὖ δυςμενῶν δ᾽ ἀλέξευ προςβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.
ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ᾽ οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

59.

Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,
ὣς ἐρέω.

---

haec emendavit Porsonus Eurip. Hec. 1090. 4. Legebatur κάκιστα δ᾽ αὐτῷ τῷ θαν.: Stobaeus δὲ τῷ θαν. Id nos correximus.

Fr. 56. Stobaeus Flor. CXXV, 5. Ἀρχιλόχου. Odyss. X, 412. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, ubi v. Scholia.

Fr. 57. Theophil. ad Autolyc. II, 194. Καὶ Ἀρχίλοχος κτλ. Vide Aesch. Choeph. 120. Plat. Crit. 49, C. ibique Intpp.

Fr. 58. Stob. Flor. XX, 28. Ἀρχιλόχου. 2. Sic AB: Gesnerus ἐνάδευ. Tentabam: αἰδέευ μὲν ὤν, ἀλέξευ κτλ. Bergkius apud Zimmermann. Diar. Philoll. 1837, 55. p. 455. ἀναδέκευ, μένων δ᾽ ἀλ. 3. ἐν δοκοῖσιν A, h. e. *in hastis*: Valckenarius ἐνδόκοισιν, h. e. ἐνέδραις, v. Hesych. 5. οἴκτῳ Ilgenius et Doederlein. Soph. O. C. 1625. 6. Libri ἄσχαλλε: recte Grotius. 7. ῥυθμὸς AB et quidam codd. Schowii. De significatione v. Theogn. 964.

Fr. 59. Athen. X, 433, E. Τῆς δίψης οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον. Καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Μάχης κτλ.

60.

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ᾽ ἐπικρατέει,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ᾽ ἀκούεται.

61.

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
[ἐσθίων δ᾽] ὧν οὔτε τῖμον [οὔτιν᾽] εἰςηνέγκαο,
οὐδὲ μὴν κληθεὶς [ἐς ἡμᾶς] ἦλθες, οἷα δὴ φίλος,
ἀλλά σ᾽ ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην.

62.

Τοῖος ἀνθρώποις νόος γάρ, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ᾽ ἡμέρην ἄγῃ,
καὶ φρονεῦσι τοῖ᾽, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

Fr. 60. Herodianus *περὶ σχημ.* 57, 2. *Ἔστι τὸ τοιοῦτον σχῆμα (πολύπτωτον) καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Νῦν δὲ κτλ.* 2. Libri *Λεώφιλε δὲ ἄκουε, Λεώφιλος δ᾽ ἄκουε.* Correxit Porsonus. Ceterum v. Bergk. Comm. Antiq. Com. Att. 12. et nostra ibidem 439. Bernhardy Hist. L. Gr. I, 53.

Fr. 61. Athen. I, 7, F. *Περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπειςπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Δοκοῦσι δ᾽ οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι.* Tum paucis interjectis hos versus affert. Lacunas explevit Porsonus Adverss. 45. 2. Libri *εἰςήνεγκας*: Porsonus *εἰςενήνοχας*. 3. Libri *οὐδέ*: Casaubonus *οὔτε*. 5. Libri *ἀναιδείαν*: correxit Dindorfius.

Fr. 62. Theo Progymnasm. I, 153. Walz. *Ἀρχίλοχος.* Aliis fontibus exploratis concinnavi Exx. Critt. VII, 46 sq. 1. Odyss. *Σ*, 135. *Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ᾽ ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.* 3. Versus servatus in Eryxia Platonico 397, E. *Ὁποῖοι ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δὲ δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι· Καὶ κτλ.* Illis junxit Fr. Jacobsius et Welckerus Mus. Rhen. 1833, IV, 603. Compara Heraclitum Clem. Alex. Stromm. II, 432. Potter. *Οὐ φρονέουσι τοιαῦτα πολλοὶ ὁπόσοι (ὁκοίοις* Schleiermacherus) *ἐγκυρέωσιν οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν, ἑωϋτοῖσι δὲ δοκέουσι κατὰ τὸν γενναῖον Ἡράκλειτον.*

63.

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

64.

Εἰ γὰρ ὣς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγέειν
καὶ πεσέειν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἠπὶ γαστρὶ γαστέρα
προςβαλέειν μηρούς τε μηροῖς.

65.

Ἤμβλακον καί πού τιν' ἄλλον ἥδ' ἄλη κιχήσατο.

66.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ κἄπιστα πιστὰ κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰςορῶν θαυμαζέτω,

Fr. 63. Scholl. Vict. Il. Ω, 81. *Οἱ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι. Τὸν κτλ. Ἀρχίλοχος.* Plut. Morall. II, 976, F. *Τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν.* De Glauco v. fr. 47. 62.

Fr. 64. Ex Plut. Morall. II, 386, D. et Scholl. Eurip. Med. 674. refinxit Elmslejus. 1. *χειρὶ* Elmslejus suspicatur.

Fr. 65. Clemens Alex. Stromm. VI, 739, 2. Potter. *Ὁ Ἀρχίλοχος τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο μεταφέρων* (Il. *Ι*, 116.) *Ἀασάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ὧδέ πως γράφει. Ἤμβλακον κτλ.* *ἄτη* libri: correxit Hermannus. De forma *ἤμβλακον* v. ad Ibyc. Rheg. 214.

Fr. 66. Stob. Floril. CX, 10. *Ἀρχιλόχου.* Aristoteles Rhet. III, 17. *Ὁ Ἀρχίλοχος ποιεῖ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων κτλ.* Loquitur, opinor, pater Neobulae, conquerens de filia ab Archilocho, antea ardentissimo amatore, probrosis carminibus lacerata. 4. Libri *λυγρόν*: correxit Valckenarius. Bentlejus *ὠχρόν*. 5. Libri *ἐκ δὲ τοῦ οὐκ ἄπιστα πάντα.* Emendavit Thierschius, Muellerus, Bergkius.

μηδ' ἵν' ἂν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' * ἡδὺ ἦν ὄρος.

67.

Κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενεῦ, χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.

68.

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

69.

Ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

70.

Βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί.

---

7. Libri ἵνα. Emendarunt Thierschius et Hermannus de ἂν part. 133. 8. Libri ἠχήεντα: Herodianus περὶ μον. λέξ. 14, 18. Κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τὸ ἠχέεις, βρωμέεις. Indicavit Meinekius quaestt. Scenn. III, 63. 9. Hermannus El. D. M. 49. ἡδὺ ἦ ὄρος: Jacobsius τοῖσιν ἥδιον δ' ὄρος: nos Ibyc. Rheg. 104. τοῖσιν ἀνδάνῃ δ' ὄρος.

Fr. 67. Plut. Morall. II, 23, AB. Ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν εὐχόμενος λέγῃ· Κλῦθ' κτλ., αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος δῆλός ἐστιν, non ignem, ut Eleg. fr. 10. 2. ἵλεως praeferebat Seidler. Verss. Dochm. 102. Similis est Aesch. Choeph. 2.

Fr. 68. Athen. V, 180, E. Τὸ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Αὐτὸς κτλ. Lesbium dicit Paeana propter Terpandrum, v. Mueller. Dorr. I, 351.

Fr. 69. Athen. XIV, 628, A. Φιλόχορός φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες (μέλπουσιν Hermannus). Ἀρχίλοχος γοῦν φησίν· Ὡς Διωνύσοι' ἄν. Correxit Hermannus Orph. 722. Compara Welckeri Append. Trilog. Aesch. 231.

Fr. 70. Plutarch. Morall. II, 457, C. sine nomine auctoris: Archilocho aut Hipponacte dignum tetrametrum vocat Welckerus Theogn. 717., Archilochum auctorem esse credo cum Hermanno Soph. O. C. 1063.

V. Ἐπῳδοί.

71.

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

72.

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

73.

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

74.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἆρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

V. *Ἐπῳδοί.* Fr. 71. Stob. Flor. LXIV, 12. *Ἀρχιλόχου.*

Fr. 72. Hephaest. 98, 5. *Τρίτον ἐστὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. Ἀλλὰ κτλ.* Libri *λυσιτελής.*

Fr. 73. Clemens Alex. Stromm. V, 725, 10. *Ὁ Πάριος Ἀρχίλοχος λέγει· Ὦ Ζεῦ κτλ.* Aeschylo tribuunt codd. Stob. Eclogg. Phys. I, 122. 3. Legebatur *κἀθέμιστα.* Clemens vulgo *καὶ ἃ θέμις:* Stobaeus *λεοργὰ κἀθέμιτας οἱ δέ.*

Frr. 74—76. sunt ex fabula, qua Lycambae Lycambidumque exagitaverat poeta perfidiam, docebatque *raro antecedentem scelestum deseruisse pede Poenam claudo*, v. Fabb. Aesop. 1. Schneider. Philostrat. Imagg. 766. *Ἐμέλησε μύθου καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην.* Vide Arist. Avv. 652. cum Scholiis et Huschk. de Fabb. Archil. in Matthiaei Miscell. Philoll. I, 1 sqq. Et Lycamben et filias laqueo vitam finivisse referunt Scholl. Horat. Epod. VI, 13. Fr. 74. citat praeter alios Diogenianus Praef. Paroem. V. Gaisf. et in Walz. Rhett. II, 1059. *Αἶνός ἐστι κατ' ἀνάπλα-*

75.

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν.

76.

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

77.

Ἐρέω τιν' ὕμιν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
ἀχνυμένη σκυτάλη·

σιν μυθικὴν ἀναφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν ἐπὶ ἀνθρώπων παραίνεσιν· καὶ ἀπὸ ζώων μέν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Αἶνος κτλ. Vide Exx. Critt. IX, 56 sqq. 2. ἄρ' tanquam κοινότερον (καινότερον codex) ex h. l. affert Apollonius Adv. 490, 14. Vide Hartung. Particc. I, 456. cll. fr. 77, 5. 3. Vulgo ξυν. ἔθεντο: illud ex Diogeniano et Scholl. Od. Ξ, 508. dedi. Eustathius: ἔμιξαν ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο.

Fr. 75. Origenes c. Cels. II, 74. Τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι πολλοὶ κοινωνήσαντες ἁλῶν καὶ τραπέζης ἐπεβούλευσαν τοῖς συνεστίοις; καὶ πλήρης ἐστὶν ἡ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων. Καὶ ὀνειδίζων γε ὁ Πάριος ἰαμβοποιὸς τὸν Λυκάμβην μετὰ ἅλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὅρκον κτλ. Hinc proverbium Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν, de quo v. Zenob. I, 62. Diogen. II, 11. Blomfield. Aesch. Ag. 392. Lobeck. Agl. 85.

Fr. 76. Scholl. Il. Ω, 315. Εἴωθε (f. ἔοικε) καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον καλεῖν τὸν ἀετόν· Μή τευ κτλ. Et post: Πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν συγκρίνων καρτερὸν εἶπε τὸν μελάμπυγον. De aquila in fabula, ut conjicio, dicebat poeta, quod postea proverbii loco celebratum ad Herculis μελαμπύγου cum Cercopibus historiolam traduci coeptum est, v. Mueller. Dorr. I, 458. Lobeck. Agl. 1299. Hesychius aliique: Μή τευ μελαμπύγου τύχοις· μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. Nimirum τοὺς δασεῖς τὰς πυγὰς ἀνδρείους ἐνόμιζον et olim hodieque.

Fr. 77. 78. 79. sunt ex altera fabula Archilochi, de qua v. Huschk. l. c. p. 23 sqq. In Lycamben haec quoque torta: Dio Chrysost. II, 399. Rsk. Ἡ κερδαλῆ ἀλώπηξ ἑταίρα τις ἦν παρ'

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
τῷ δ' ἆρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

78.

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

79.

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων.

80.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρὶ, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

Ἀρχιλόχῳ. Fastum Lycambae deridebat, v. Fabb. Aesop. 14. Schneider. cll. Gudii Append. 22. Fr. 77. affert praeter alios Ammonius p. 6. Valcken. 1. *Κηρυκίδη*, rei parum acceptae nuncium (*ἀχνυμένη σκυτάλη· ἐπὶ τῶν λυπηρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων* Diogenian. III, 25.) ex re ac munere compellavit, ut *Ἐρασμονίδην Χαρίλαον* fr. 92. Cfr. Nitzsch. Melett. Hist. Hom. I, 77 sq. 2. Athen. III, 85, E. docet, Aristophanem Byzantium peculiare edidisse *σύγγραμμα περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης.* Cfr. Scholl. Pind. Ol. VI, 154. et Apollon. Rhod. *ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχου* Athen. X, 451, D. 5. *κερδαλέη ἀλώπηξ*, v. Plat. Rep. 365, C. *ἆρ'*, v. fr. 74, 2.

Fr. 78. Zenobius V, 68. *Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδῇ. Λέγεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων.* Echinus enim *εὖτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὁρμὴν μάθῃ, στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος*, Ion. Phoenic. fr. 1.

Fr. 79. Scholl. Arist. Ach. 120. *Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων·] Καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῶν* (*ἐπῳδῶν* Huschkius). *Τοιήνδε κτλ.*

Fr. 80. Plutarch. Demetr. XXXV. *Ἡ τύχη καθάπερ ἡ παρ' Ἀρχιλόχῳ γυνὴ Τῇ μὲν ὕδωρ κτλ.* Rursus Morall. II, 1070, A. et 950, F. *Ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῆς τἀναντία φρονούσης οὐ κακῶς εἶπε κτλ.* 2. Vulgo *θἠτέρῃ*: Plut. tertio loco *τῇ ἑτέρῃ*, unde mutavi. Similiter Plautus Aulul. II, 2, 18.

81.

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;

82.

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδέης τε καλὸν ἄνθος.

83.

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

84.

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

85.

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη,
ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ·
* * *
πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω·

Fr. 81. Hephaest. 139, 3.

Fr. 82. Ammonius p. 125. Valcken. *Ῥόδον τὸ ἄνθος, ῥοδωνιὰ δὲ ὁ τόπος, ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· Ἔχουσα κτλ.* Neobulen, opinor, perstringebat, quae conviviis interesse non detrectaret.

Fr. 83. Hephaest. 40, 15. *Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς· Φαινόμενον κτλ.*, sc. uxorem. Arist. Lysistr. 259. (*Γυναῖκες*) *κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν.*

Fr. 84. Hephaest. 36, 1. *Τρίμετρον καταληκτικὸν τροχαϊκόν, οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 85. Hephaest. 38, 3. *Τῷ καλουμένῳ ἰθυφαλλικῷ πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως· Οὐκέθ' κτλ. Κάρφεαι* Mitscherlichius. 2. Hunc versum affert Hephaest. 32, 8. *Τρίμετρα καταληκτικὰ ἰαμβικά, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου· Ὄγμος κτλ.* 3. Athen. VII, 299, A. *Ὁμήρου εἰπόντος·* (Il. Φ, 353.) *Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰς κτλ. Τυφλὰς ἐγχέλυας* intellige membra virilia, quae receperat Neobule.

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν
κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.

86.

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

87.

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

88.

Τί μακρὰ δὴ φρονέεις, τάλαν;

89.

Ὡς δ' ἄν σε θωϊὴ λάβοι.

90.

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶν.

---

4. 5. 6. Stob. Flor. LXIV, 11. *Ἀρχιλόχου.* Scite haec coagmentavit Elmslejus. 4. Hermannus El. D. M. 670. *ἑλιχθείς:* sed v. Buttm. Lexil. II, 164.

Fr. 86. Ath. IX, 188, F. *Τοῦ ὀνόματος (πέρδιξ) ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος. Πτώσσουσαν κτλ.*

Fr. 87. Athen. XIV, 653, D. *Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Πάρελθε κτλ.*

Fr. 88. Plotius 2642. Putsch. *Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum fit syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est: Τί κτλ.* Vide Bergk. Anacr. 227.

Fr. 89. Et. M. 26, 23. *Εὕρηται θωϊή, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ὡς δ' κτλ.*

Fr. 90. Plutarch. Morall. II, 984, F. *Κοίρανος Πάριος ὢν τὸ γένος ἐν Βυζαντίῳ δελφίνων βόλον ἐνσχεθέντων σαγήνῃ καὶ κινδυνευόντων κατακοπῆναι πριάμενος μεθῆκε πάντας. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἔπλει πεντηκόντορον ἔχων, ὥς φασι, ληστῶν ἄνδρας ἄγουσαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου πορθμῷ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, ἐκεῖνον λέγουσι δελφῖνος ὑποδραμόντος αὐτῷ καὶ ἀνακουφίζοντος*

91.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυςπαιπάλους, οἷος ἦν ἐπ' ἥβης.

92.

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.

* * *

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.

* * *

Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

* * *

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

VI. Ὕμνος εἰς Ἡρακλέα.

93.

Ὦ καλλίνικε, χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο,
τήνελλα καλλίνικε.

ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύνθου (Σικίνου Reiskius) κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν *Ἀρχίλοχον*: Πεντήκοντ' κτλ. Vide Phylarchum Athen. XIII, 606, E.

Fr. 91. Hephaest. 38. allato v. 1. fragm. 85. pergit: *Καὶ βήσσας* κτλ. Archilochi esse et ipsa vidit Hermannus de Metr. 42. ἐπ' ἥβης Fl. et C. (ἐπήβης): vulgo ἐφ' ἥβης.

Fr. 92. Hephaest. 91, 6. ubi agit de versibus asynartetis, priorem; p. 96, 8. alterum versum apponit: junxit Koenius. Charilaum, quem jocose Ἐρασμονίδην vocat, v. Bergk. Comm. Ant. Com. Att. 7 sqq., in tetrametris ob voracitatem sugillaverat poeta, Athen. X, 415, E. 3. Hephaest. 92, 4. 4. Ibid. 96, 9. 5. Ibid. 50, 14.

VI. *Ὕμνος εἰς Ἡρακλέα.* Fr. 93. Scholl. Pind. Ol. IX, 1. ubi v. Intpp. Non Epinicium, sed hymnum in Herculem hoc carmen fuisse Eratosthenes testis est: τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. περὶ δὲ τοῦ Τήνελλα Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς

VII. Ἐκ τῶν εἰς Ἀρχίλοχον ἀναφερομένων Ἰοβάκχων.

94.

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

II. Simonidis Amorgini.

Olymp. XXIX.

Suidas: Σιμωνίδης, Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β', ἰάμβους. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τετρακόσια καὶ ἐννενήκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἰάμβους πρῶτος αὐτὸς κατά τινας. Accuratius s. v. Σιμμίας, quae ad Simonidem pertinent: Ἦν δὲ τὸ ἐξαρχῆς Σάμιος· ἐν δὲ τῷ ἀποικισμῷ τῆς Ἀμοργοῦ ἐστάλη καὶ αὐτὸς ἡγεμὼν ἀπὸ Σαμίων, ἔκτισε δὲ Ἀμοργὸν εἰς γ' πόλεις Μινώαν, Αἰγιαλόν, Ἀρκεσίνην· γέγονε δὲ μετὰ υς' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἔγραψε κατά τινας (πρῶτος insere) ἰάμβους καὶ ἄλλα διάφορα, ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων. Vide Welckeri editionem Simonidis Iambographi. Bonnae MDCCCXXXV.

ἐπέβαλε τὸ Καλλίνικε, καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ Τήνελλα καλλίνικε. Aliter Scholl. Rav. Arist. Avv. 1760. Δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐν Πάρῳ νικήσας τὸν Δήμητρος ὕμνον ἑαυτῷ ἐπιπεφωνηκέναι: alii Archilochum Olympiae cecinisse ipsum statuebant. 1. Καλλίνικε, Eur. Heracl. 582. 2. *In secunda sede est tribrachys, brevi* καὶ *ante vocalem licentia lyricis licita.* Boeckhius. Alii κιόλαος scribunt.

VII. Fr. 94. Hephaest. 102, 4. Ἄλλο ἀσυνάρτητον κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου. οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· Δήμητρος κτλ. Ceres et Proserpina Pariis Thasiisque cultae: in Thasum Cleoboea sacra Dearum attulerat. De auctore Iobacchorum non dubitabat Herodianus Steph. Byz. v. Βέχειρ et Theognost. 41, 23.

p. 4 sqq. et quae disputavimus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 43. p. 363 sqq.

1.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ᾽ ἔστι, καὶ τίθησ᾽ ὅπῃ θέλει.
νόος δ᾽ οὐκ ἔπ᾽ ἀνθρώποισιν· ἀλλ᾽ ἐφήμεροι
ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπ᾽ ἀπειθίῃ τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ᾽ ἐτέων περιτροπάς.
νέωτα δ᾽ οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι * φίλος·
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
πρὶν τέρμ᾽ ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ᾽ Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ᾽ ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρέης ἁλὸς
θνήσκουσιν, * εὖτ᾽ ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν·
οἱ δ᾽ ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ᾽ οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι

Simonidis Amorgini Iamborum Fr. 1. Stobaeus Floril. XCVIII, 16. *Σιμωνίδου.* 1. Eurip. Orest. 1547. 3. An *νόος δ᾽ ἔπ᾽ ἀνθρώποισιν? ἀλλ᾽ ἐφήμεροι κτλ.* Sic Grotius: AB *ἄδη* pro *ἀεὶ δή*: *ζώομεν* om. B. Corrupte Gesnerus *δὴ βροτοὶ ζώομεν ἀεὶ δὴ βοτὰ ζώομεν οὐδὲν εἰδότες.* Trincavellus *ἐφημέριοι δὴ βρωτοὶ ζώομεν.* 6. *κἀπιπειθείῃ* ABN: *καπειθείῃ* Gesnerus. Emendavit Fr. Haasius in Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 85, p. 685. *Spes in ipsa etiam desperatione alit homines.* 10. *φίλον* Gesneri Margo: *φίλως* Doederleinius in Annall. Litt. Monacenss. 1837, 25. p. 212. 17. Explicant: *Ubi non amplius vivere possunt* eoque coacti navigationi se committentes mercaturam faciunt. At mercaturae nulla mentio. Haasius l. c. *θνήσκουσιν, εὖτ᾽ ἂν μηδὲν ἄσωνται ζώειν.* De forma *δυνήσωνται* v. Lobeck. Phryn. 719. *ζόειν* Porsonus Eur. Hec. 1090. 19. *ἢ αὐτάγρετοι* A.

βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

2.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιᾶς.

3.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

4.

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύςβατος
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλειος πλάνης,
ἰθεῖα δὴ μάλιστα καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κὴκ μεμυκότων ὁδεύεται.

5.

Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχει.

6.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

24. κακῶς Seidlerus de Verss. Dochm. 326. ἔχοντες i. q. ὄντες.

Fr. 2. Stob. Floril. CXXIV, 5. *Σιμωνίδου.* Vide Archilochi Eleg. fr. 8, 9.

Fr. 3. Stob. Floril. CV, 7. *Σιμωνίδου.*

Fr. 4. Stob. Floril. CXX, 9. *Λεωνίδα* vel *Λεωνίδου*, quod praeclare sustulit Welckerus. 1. ὢν conjicit Welckerus. 3. Legebatur ἐνίπλεως, quod Atticorum est: οὐδενὶ πλεοσπλάνης Voss. Ars.: οὐδενὶ πλέων A. Vide fr. 2, 2.

Fr. 5. Plutarch. Morall. II, 84, D. Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν *Σιμωνίδην ἄθηλος* κτλ. τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος. Cfr. Plut. 446, E. 790, F. Stob. Floril. CXV, 18.

Fr. 6. Clemens Alex. Stromm. VI, 744. Potter. Ἡσιόδου

7.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
ταπρῶτα, τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν, οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακὸν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα,

εἰπόντος (Opp. 700.)· *Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Σιμωνίδης εἶπεν· Γυναικὸς κτλ.* Cfr. Soph. Phaedr. fr. 5. Eurip. Melanipp. 14. cll. Homer. Odyss. Ω, 426.

Fr. 7. Stob. Floril. LXXIII, 61. *Σιμωνίδου.* Post Welckerum in carmine hoc praestantissimo, quocum cfr. Phocylidis fr. 3., emaculando operam collocarunt Hermannus et Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 66 sqq., Doederleinius in Annall. Litt. Monacenss. 1837, 25 sq., Fr. Haasius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 85. et nosmetipsi in Exercitatt. Crit. Cap. I. 1. Conjicio *χωρὶς γυναῖκας* (vel *γυναῖκα*) *θ. ἐ. νόον*, h. e. *diversas ad indolem creavit Deus mulieres.* 4. *κυλίνδεται* B. 5. Sic A: *ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν* Stephanus: *ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμ.* Valckenarius. 6. *εἱμένει* A: *εἱμένη* Ars. 10. Gesnerus *τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι*: Brunckii Codex *τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ'* (marg. *γρ αὐτῶν*) *εἶπε*: N Trinc. *αὐτῶν εἶναι*: A *εἶπε*: B *γ' εἶπε.* Explico nunc cum Hermanno et Doederleinio: *Mulier vulpina scit omnia et bonum et malum; nam alterum (bonum) vocat malum, quod malum est, bonum; et mente variabili est:* omnia ad praesentem usum detorquet, ut lubet. Haasius *τὸ μὲν γὰρ αὕτως* volebat. 12. Libri *λιτοργόν*: Gesnerus *λιτουργόν*, quod Hesychio est i. q. *κακοῦργον.* Ammonius 146. Valck. *λιτουργεῖν· κακὰ λέγειν.* Doederleinius *λιτουργὸν* i. q. *ἠλιτόεργον* esse suspicabatur Synonym. et Etym. IV, 404., nunc *λιτοργὸν* ad eandem radicem revocat, aut *λειτουργὸν* scribendum ait cum Grotio, *circumforaneam*, unam *τῶν ἐκκλησιαζουσῶν*, *sedulam, impudentem.* Welckero *λιτοργὸς* ex *λιτὸς* et *ὀργὴ* compositum est. *αὐ-*

ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὐδ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὑονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι,
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακὸν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ' ἢν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ·
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
» Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆςδε λωΐων γυνὴ
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.«
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται.

τομήτορα, h. e. αὐτὴ μήτηρ (κύων), v. Lobeck. Phryn. 659 sqq. Wakefieldius αὐτοκλήτορα *se ipsam invitantem, sponte venientem:* Doederleinius αὐτομήστορα, *quae suis potius quam mariti consiliis uti solet,* αὐθάδη: Haasius αὐτορήτορα. 22. Sic A Voss. Ars: Vulgo πονηρόν. 24. ἔργων Voss. 25. κοὔτ' ἄν A: χ' ὥταν vel χ' ὅταν Trinc. Gesn.: οὔτ' ἄν Grotius: κεὖτ' ἂν — ἕλκεσθαι Hermannus. Scripsi κοὐδ' ἢν, *ne saeva hieme quidem stupida mulier igni admovet sellam.* Ῥιγῶσα, v. Buttm. Gr. Max. I, 506. 27. Vulgo ἐκ θ., ἡδὺ, ἐν φρ. νόει: B νοεῖ. Correxi in Exx. Critt. I, 3. et non diu post Bergkius in Actt. Soc. Gr. I, 201. Intellige ἔπλασαν. 29. Libri μέν: correxit Valckenarius. Hermannus retinet, jungens τὴν ἐκ θαλ. ἐπαινέσει. At in enumerandis singulis mulierculis hoc tenet poeta, ut ubique ἐποίησαν vel ἔπλασαν aut ponat aut intellectum velit. 32. Legebatur οὐδ' ἐν ὀφθ. ἰδεῖν. 34. Homer. Odyss. Υ, 14.

ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ᾽ ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ᾽ ἔοικε τοιαύτη γυνή.
[ὀργήν· φυὴν δ᾽ ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει.]
Τὴν δ᾽ ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ᾽ ἀνάγκῃ σύν τ᾽ ἐνιπῇσιν μόγις
ἔστερξεν ὦν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δ᾽ ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνὺξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ·
ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ᾽ ἑταῖρον ὀντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ᾽ ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ᾽ ἐπίμερον
πρόςεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ᾽ ἐράσμιον·
εὐνῆς δ᾽ ἀδηνής ἐστιν ἀφροδισίης,

---

37. *ἀτρέμας* Valckenarius: Hesiod. Opp. 668. *πόντος ἀπήμων, εὔκηλος.* 41. Debebat poeta *ὥσπερ θάλασσα — οὕτω γυνή.* Immutavit structuram post longiorem verborum intercapedinem.
42. Versum inducendum docebam Exx. Critt. I, 3 sq. ex v. 11. temere consarcinatum. Doederleinius *ἀλλοίην* ex breviloquentia i. q. *ἄλλοτ᾽ ἀλλοίην* esse monuerat de Brachylog. p. 9.; *ὀργὴν φυήν θ᾽ ὡς π. ἀλλ. ἔχει* ita interpretatur, ut internam externamque similitudinem poeta expresserit. Hermannus turbatum, qui ipsi videtur, versuum ordinem sic restituit:

ταύτῃ μάλιστ᾽ ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
ὀργήν· φυὴν δὲ πάντοθ᾽ ἀλλοίην ἔχει,
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ᾽, ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.

43. Libri *τὴν δ᾽ ἔκ τε σποδιῆς*: correxit Brunckius, qui ad Soph. O. C. 371. *ἐκ τεφρῆς τε κ.* volebat. Hesychius: *τεφρόν· σποδιόν, φαιόν, πολιόν.* Lege *σποδιῆς* bisyllabos, v. Hermann. El. D. M. 54. *παλιντριβής*, v. Herm. Soph. Phil. 448.
45. Sic AB: *ἔερξεν* Voss. Ars. N Trinc.: *ἔρεξεν* Gesnerus. *ὦν*, v. Hartung. Particc. II, 18. 46. *ἐσθίει*, Hes. Opp. 705.
48. Alii *ὁμῶς.* 51. Gesnerus *ἐφίμερον.* 53. *ἀδηνής* i. q. *ἄπειρος.* Hesychius *ἀδηνείη· ἀπειρία.*

τὸν δ᾽ ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ·
κλέπτουσα δ᾽ ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,
ἄθυτα δ᾽ ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ᾽ ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ᾽ ἐγείνατο,
ἣ δούλι᾽ ἔργα καὶ δύην περιτρέμει·
κοὔτ᾽ ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνὸν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ᾽, ἀνάγκῃ δ᾽ ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δὶς, ἄλλοτε τρὶς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνὴ
ἄλλοισι· τῷ δ᾽ ἔχοντι γίγνεται κακὸν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅςτις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ᾽ ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόςωπα· τοιαύτη γυνὴ
εἶσιν δι᾽ ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.

---

54. συνόντα Brunckius. δίδει A: τίει Grotius. 56. ἄθυστα Stobaeus: Athen. V, 179, D. Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυτα δ᾽ ἱερὰ π. κ. Vide Lobeck. Parall. 432. *Impia mulier carnibus vescitur inauspicatis.*

57—70. affert Aelianus Hist. An. XVI, 24. cll. XI, 36. 57. A ἁβρὴ χαιτήεις: B χαιτήεσσ᾽: Brunckius ἁβροχαιτόεσσ᾽: Aeliani codd. ἁβρὰ χαιτάεσσ᾽, ἁβρὴ χαιτήεσσ᾽: nostrum Meinekius Quaest. Scenn. III, 63. cll. Herodian. περὶ μον. λέξ. 14. et Archilochi fr. 66, 8. 58. Libri περιτρέπει: conjiciunt παρεκτρέπει, παρατρέπει, περιπτύει: nos Exx. Critt. I, 4. περιτρέμει. Doederleinius περιτρέπει cll. Homerico περὶ δ᾽ ἔτραπον ὧραι, idem esse statuit quod ἀποτρέπεσθαι, sed ut poeta jocose dicat i. q. nos *rechtsummachen.* 60. Vulgo κόσκινον ἄρειεν: κοσκίνου sex codd. Aeliani distinctione in fine versus posita; deinde ὄναρ εἶεν, εἶδεν, ὄναρις libri Aeliani, unde Jacobsio κοσκίνου ὄναρ εἶδεν (vel οἶδεν) revocandum videbatur; calidius secutus Welckerus. 70. τοιοῦτον sex codd. Aeliani: hinc Jacobsius suspicatur τοιοῦτον ῥυθμόν. 74. Post hunc versum Doederleinius inserit v. 79.

ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος. ἆ τάλας ἀνὴρ,
ὅςτις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τι, χὠς μέγιστον, ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προςιζάνει·
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔστιν τε τάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τῳ μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅςτις σὺν γυναικὶ πέλεται·
οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυςμενέα θεῶν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ

---

75. *Cervice parva, vix ut inflecti queat*, Grotius. 76. ἄπυγος, Goettling. Hesiod. Opp. 373. αὐτόκωλος, *femina ossea, nihil nisi ossa habens.* 97. ἔχοντί τοι Wintertonus: τῷ libri: τῳ Boissonadius. 100. πέλλεται Wintertonus: πίλναται Salmasius: defendunt vulgatum Brunckius et Welckerus. 101. ἐκ δόμων ἀπώσεται B. 102. Corrigunt θεόν: frustra. Dictum ut δῖα θεάων, φίλος ἀνδρῶν. Deus audit λιμός, ut Sophocli λοιμός, aliis πενία, γάμος, πλοῦτος, χρόνος.

καἰ οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ᾽ ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ᾽ ὁρῶντες καὶ τὸν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ᾽ ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ᾽ ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ᾽ ἐποίησεν κακὸν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄῤῥηκτον πέδῃ,
ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ᾽ ἀμφιδηριωμένους.

8.

Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην
τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ᾽ ἀφείλετο.

---

107. *μολῶντα* A. 108. *δέ τῳ* Hermannus. **110.** Pars lacunam statuit, alii *τάχ᾽ ἀνδρὸς* volebant, Hermannus *κεχ. μάλ᾽ ἀνδρός valde admirante marito.* Est aposiopesis: subaudi *λωβᾶται* vel simile quid: *nam oscitante marito —.* **111.** *ὡς ἁμαρτάνει, quantopere fallatur.* **112.** *μεμνημένος, memor,* Il. *E*, 263. *T*, 153. Hesiod. Opp. 392. 584. 656. 673. **116.** *πέδης* Koelerus: Aesch. Prom. 6. *ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.* Vulgatum explicat Welckerus *ἐδέσμευεν ἀῤῥήκτως πέδῃ* cum Doederlein. Synonym. IV, 284. **117.** *Jupiter extremum malum maribus dedit mulieres, ex quo* (tempore) *alios Orcus recepit propter mulierculam* (Helenam) *rixatos, alios autem —:* alterum membrum intercidit. Inde a bello Trojano, ait, cujus Helena mulier teterrima caussa fuit, feminae summum maribus malum.

Fr. 8. Athen. VII, 299, C. *Σιμωνίδης δ᾽ ἐν ἰάμβοις· Ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ· καὶ τὴν αἰτιατικήν· Ἐρωδιὸς κτλ.* Fabulam videtur narrasse poeta ignotam. In deliciis *ἐγχέλεις Μαιάνδριαι*, v. Clem. Alex. Paedag. II, 164. Potter.

9.

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;

10.

Οἷόν τε χηνὸς ᾤεον Μαιανδρίου.

11.

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

12.

Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζώϊον κάκιστον ἔκτηται βίον.

13.

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενύγρῃ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

Fr. 9. Scholl. Eur. Phoen. 215. *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Τί κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω.* Vide Bernhardy Synt. 382. Herm. Viger. 746.

Fr. 10. Athen. II, 57, D. *Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων· Οἷόν τε κτλ.*

Fr. 11. Choeroboscus apud Sturz. in Et. M. 902. *Ἴκτινος ἡ εὐθεῖα· τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· Σπλάγχν' κτλ.* Lobeck. Parall. 170 sqq.

Fr. 12. Et. M. et Zonaras s. v. *ζῳδίον: γράφεται διὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον· Τόδ' ἡμῖν* (Zonar. *φησὶ γάρ· τὸ δ' ἡμ.*) *ἑ. π. ζώϊον κάκιστον.* Scholl. Vict. Il. *Σ*, 407. *Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῷον κάκιστον κέκτηται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου.* Bekkerus: *ὃ ζωΐων κ. ἔκτηται β.* Bergkius Anacr. 222. *Τὸ γὰρ τόδ' ἡμ. ἑ. π., τὸ ζώϊον κτλ.* Fortasse: *Ἰδού, τόδ' ἡμῖν κτλ.*

Fr. 13. Galenus XVII, 1, 897. Kuhn. *Ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρὸν μαρτύριόν ἐστιν αὔταρκες τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις κτλ. ταὐτὸν σημαίνει τῷ στενῇ.* Rursus XVIII, 1, 411. ubi addit: *ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν.*

14.

Κὴλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

15.

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὣς κορωνίδης.

16.

Ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

17.

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
*οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν * αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.*

18.

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαυμαστὸς, ὃν κατήγαγον.

Fr. 14. Clemens Alex. Paedag. II, 209. Potter. *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων· Κὴλειφόμην κτλ.* Cfr. Athen. XV, 690, C., unde Clementis *θυμιάμασι* emendatum. Hesychius: *Θύωμα· μῦρον, ἄρωμα.*

Fr. 15. Et. M. 270, 45. *Σαῦλον· τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις· Καὶ κτλ.* Legebatur *κορωνίτης*: correxit Welckerus, cll. Lobeck. Soph. Aj. 879.

Fr. 16. Pollux II, 65. *Σκνιπόν· τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα. Καὶ Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός· Ἢ κτλ.* Fortasse *παραβλέπων.* De v. *σκνιπός* v. Barker. in Et. M. 1039.

Fr. 17. Scholl. Odyss. Ξ, 435. *Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτοὺς (τοὺς ποιμένας) φησι νύμφαις καὶ Μ. τ. κτλ.* Priorem versum constituit Barnesius. 2. Eustathius 1766, 1. *Οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἷον ζωοῦσιν αὐτούς.* Welckerus: *Sui esse sanguinis deos suos crediderunt pastores.* Conjeci *τέρμ' ἔχ.*, cll. Simonid. Epigr. CLXXII, 4.

Fr. 18. Athen. XIV, 658, B. *Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἔνδοξός ἐστι· περὶ οὗ φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμω-*

19.

Χὼς ἄφευσα χὼς ἐμίστυλα κρέα
εἰδώς· τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;

20.

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

21.

Αὕτη δὲ φοξόχειλος Ἀργείη κύλιξ.

22.

Ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

III. Hipponactis Ephesii.

Olymp. LX.

Suidas: Ἱππῶναξ, πατρὸς Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος, Ἐφέσιος, ἰαμβογράφος· ᾤκησε δὲ Κλαζομενὰς

νίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ (Coraës Πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν) Τηλέμβροτε, γράφων· Ἐνταῦθα κτλ. Loqui videtur ἔμπορος.

Fr. 19. Athen. XIV, 659, D. Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι· προΐσταντο γοῦν καὶ γάμων καὶ θυσιῶν· — παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ φησὶν ἕτερος· Χὼς κτλ. 1. Libri χ' ὡσαφεὺς σαχῶς, χωσαφεὺς, χωσαρεὺς: correxit Bourdelotius.

Fr. 20. Athen. X, 424, C. Καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστῆρες (sc. ἀρυσάναι, h. e. κύαθοι) καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης· Ἔδωκεν κτλ.

Fr. 21. Scholl. Ven. Il. *B*, 219. Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· Αὕτη δὲ κτλ. Athen. XI, 480, E. φοξόχειλος, v. Lobeck. Phryn. 66? sqq. et de v. φοξός Buttm. Lexil. I, 242.

Fr. 22. Scholl. Arist. Ach. 740. Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὁπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου· Ὁπλὰς κτλ.

ὑπὸ τῶν τυράννων Ἀθηναγόρα καὶ Κωμᾶ ἐξελαθείς· γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαλματοποιοὺς ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο· οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν καὶ χωλίαμβον καὶ ἄλλα.

Theocriti Epigramma.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται·
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ καρὰ χρηστῶ,
θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

I. Χωλίαμβοι.

1.

Ἐβῶσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
»Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαύλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δηῦτέ μοι σκαπαρδεῦσαι.«

2.

Κίκων δ' ὁ πανδήλητος ἄμμορος καύης.

Hipponactis Ephesii Choliamborum Fr. 1. Tzetza Lycophr. 219. *Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ· Ἐβόησε κτλ.* Correxi Exx. Critt. VII, 49. ubi docui huic versui addenda sqq. ex Tzetza in Chiliadd. apud Cramer. Ann. Grr. III, 351, 7. *Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ· Ἑρμῆ κτλ.* 1. *Ἐβῶσε*, Bupalus. De v. *πάλμυς* v. fr. 8. 2. *κυνάγχα*, quod Jovis jussu Argum necasset, Tzetz. in Iliad. 153, 15., aliter Hesychius s. v. *Κυνάγχη· — οἱ δὲ τὸ Κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα. Κανδαύλας· Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς*, Hesychius. 3. Codd. *δεῦρο τί μοι*: emendavit Duebnerus. v. Hartung Particc. I, 322. *σκαπαρδεῦσαι* Tzetza explicat *συμμαχῆσαι*: rectius Hesychius *σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι.*

Fr. 2. Tzetza in Iliad. 76, 8. *Δάφνην οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου — στεφανούμενοι ἐπορεύοντο· καθὼς δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου ἰάμβῳ· Κίκων κτλ. Κίκων, ὄνομα μάντεως.* Libri *πανδάλητος, πανδαύληκτος, πανδάληκτος*, v. Hemsterhus. in Arist. Plut. Schol. 913. *καύης* dixit pro

3.

Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

4.

Βάλλοντες ἐν χειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακόν.

5.

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

6.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας;

---

vulgato *καύηξ*, v. Tzetz. Lyc. 741. Idem v. 424. *Καύηξ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιᾶνας* (l. *Μαίονας*, h. e. *Λυδούς*), *ὥς φησι καὶ Ἱππῶναξ.*

Fr. 3. Tzetza Chill. X, 378. *Περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρῳ χωλῶν ἰάμβων· Κορ. κτλ.* Vide Naekium Choeril. 230. Casaubonum in Strabon. I, 612. Friedemann.

Fr. 4. Tzetza Chill. V, 23, 744. *Καὶ ἀλλαχοῦ* (cfr. fr. 18.) *δέ πού φησι πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων· Βάλλοντες κτλ.* Photius s. v. *Φαρμακός· τὸ κάθαρμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ.* Hinc teste Photio *Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν.*

Fr. 5. Tzetza Lycophr. 436. *Ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἄγιος, ὁ μυσαρός, Ἱππῶναξ φησίν· Ὡς κτλ.* Vide Ruhnken. in Timaeum v. *ἄγος*, Naekium Choeril. 180. et Lobeck. Parall. 161 sq., qui *ἀγὴς* (quidam libri *ἀγεῖ*) ex *ἀαγής, ἀναγὴς* contractum arbitratur, unde produci potuerit *ᾱ*. *Ἀνδριάντα λίθινον* alicubi Bupalum vocasse videtur, v. Bekker. Ann. 82, 13., v. Bernhardy ad Suid. v. *Βησᾶς ἕστηκεν.*

Fr. 6. Choeroboscus Bekker. Ann. 1421 sq. *Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών· Τί κτλ.*

7.

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατεκτάνθη.

8.

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ;

9.

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνειε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ·
Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβάλισκα κἀσκέρισκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.
Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε * χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

Fr. 7. Rufinus de Metr. Com. 2712. Putsch. Legebatur *Κλαζομένοιοι* et *κατέκτειθεν*: Lewis in Mus. Philol. Cantabr. I, 288. *κατεκτείθη*.

Fr. 8. Tzetza Lycophr. 690. *Ἡ λέξις τοῦ πάλμυς τῶν Ἰώνων ἐστίν· καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων· Ὦ Ζεῦ κτλ.* 2. *τί μ'* (*μοι*, v. Lobeck. Soph. Aj. 192.) *οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἢ ἄργυρον* Lobeckius: vulgatum explica *χρυσὸν ἀντὶ ἀργύρου*.

Fr. 9. Tzetzes Lycophr. 855. omisso tamen v. 2., qui accessit ex Prisciano de Metr. Com. 1328. Putsch. (II, 416. Krehl.) *Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choliambos confuse protulisse: Ἑρμῆ κτλ.* Recte *Κυλλήνιε* removit Welckerus, v. Hermann. El. D. M. 144. 3. *κυπασσίσκον*, v. Harpocrat. v. *κυπασσίς*. 4. Tzetzes: *ἀσκέρισκα τὰ ὀρτάρια λέγονται*, h. e. *fasciae pedales*; alii *calceamenta villosa volunt*, v. Spohn. de extr. part. Odyss. 128., de v. *σαμβάλισκα* Bergk. Anacr. 101. 5. *τοὐτέρου τοίχου* quid sit obscurum. 6 sqq. adjunxi prioribus, a Tzetza paullo ante laudatos. *οὔτε χλαῖναν*: sic libri quidam: alii *χώλαιναν*, *τὰν χλαῖναν*: emendant *οὔτε πω χλ.*: debebant *κω*. 9. Alii *χίμ. γίγνηται*.

10.

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

11.

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

12.

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

13.

Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις σὲ δὲ κἀπόλλων.

14.

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

Fr. 10. Stob. Floril. XXIX, 42. Ἱππώνακτος. Hermannus El. D. M. 143. μηδ' ἕεις, de quo v. Herodian. περὶ μον. λέξ. 18, 28.

Fr. 11. Stob. Floril. LXVIII, 8. Ἱππώνακτος. 1. εἰσὶν A Trinc. Grotius: vulgo ἐστιν, schemate Pindarico, de quo v. Dissen. Pind. Ol. X, 6. Pyth. X, 71.

Fr. 12. Priscian., de Metr. Com. 1327. Putsch. (II, 413. Krehl.) »Heliodorus metricus ait: Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. Hoc est: *Hipponax multa praeteriit*, id est praetermisit, *praefinita in iambis. Hipponax* enim *in primo*: Ἐρέω κτλ. Iste enim versus quum sit choliambus, in quarto loco et in quinto habuit dactylos, quum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni.« Pravum versum condidisse videtur poeta traducturus Mercurii appellationem Epicis poetis usitatam, v. Hermann. Opuscc. II, 259.

Fr. 13. Tzetza in Crameri Anecdd. III, 310, 17. Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Ἀπό σ' κτλ. Tzetza hic et in Il. 83, 25. σὲ δέ κ' ὠ πόλλων: correxi. Lewis Mus. Philoll. Cantabrig. I, 288. Ἄρτ. τε κἀπόλλων: Welckerus σὲ τὲ χὠπόλλων. Ceterum cfr. Archilochi fr. 23.

Fr. 14. Tzetza in Iliad. 83, 28. Καὶ ἀλλαχοῦ· Παρ' ᾧ κτλ. 2. κυνήσεις Welckerus.

15.

Συκέην μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

16.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύδην
θύνναν τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
* * *
πέτρας τ᾽ ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

17.

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ᾽ ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

18.

Ὁ δ᾽ ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην

Fr. 15. Athen. III, 78, B. *Καὶ ταύτας Ἁμαδρυάδας νύμφας καλεῖσθαι καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι. ὅθεν καὶ τὸν Ἱππώνακτα φάναι· Συκῆν κτλ.*

Fr. 16. Athen. VII, 304, B. *Ἱππῶναξ δὲ, ὡς Λυσανίας ἐν τοῖς περὶ ἰαμβοποιῶν παρατίθεται, φησίν· Ὁ μὲν γὰρ κτλ.* **1. Welckerus conj.** *ῥύδδην.* **4. Libri** *σκληρόν:* **correxit Dalecampius. Helluo quidam patrimonium suum devoraverat. 5. Lacunam indicavi cum Gaisfordio; Hermannus:** *ὥστε χρὴ πέτρας σκάπτοντ᾽ ὀρείας σῦκα μέτρια τρώγειν;* **Welckerus:** *ὥστε χρὴ σκ. π. τ᾽ ὀρ. σῦκά τε τρία τρώγειν.* **Scribendum dicerem servatis vulgatis** *σῦκα μέτριά τε τρώγειν,* **nisi sequens fr. his adhaesisse videretur.**

Fr. 17. Athen. XIV, 645, C. *Τοῦ ἀττανίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει· Οὐκ κτλ.* **1. Athen. IX, 388, B.** *διατρώγων.*

Fr. 18. Athen. IX, 370, A. *Μή ποτε ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ᾽ Ἱππώνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστί τι λεγόμενον τοιοῦτον· Ὁ δ᾽ ἐξ. κτλ.* **Formula jurandi** *ναὶ μὰ τὴν κράμβην* **Ionum videri**

τὴν ἑπτάφυλλον, ᾗ θύεσκε Πανδώρῃ
Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

19.

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

20.

Ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ᾽ αὐτὸς, ἄλλοτ᾽ Ἀρήτη
προὔπινεν.

21.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἆλλα.

22.

Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας

---

ait Athenaeus, v. Anan. fr. 2. 3. γαργιλίοισιν P: γαργηλίοισιν VL: fort. Ταργηλίοισιν ionice, v. Bergk. Anacr. fr. XXXVIII. Pandoram dicit filiam Erechthei, quae cum Protogenia sorore pro patria se devovit et jugulandam hostibus praebuit, v. Suid. v. Παρθένοι. πρὸ φαρμάκου, priusquam patriae se devoveret, v. fr. 4. De Thargeliorum ritibus apud Iones v. Muelleri Dorr. I, 326 sq.

Fr. 19. Athen. XI, 495, C. Τοῦτο (τὴν πέλλαν) Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα. Ἐκ κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δι᾽ ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι. 1. αὐτῇ ABP: αὐτοῖς Eustathius 1531, 57. CVL.

Fr. 20. Athen. l. c. Καὶ πάλιν· Ἐκ δὲ κτλ. De meretrice videtur sermo esse.

Fr. 21. Heraclides Ponticus Athen. XIV, 625, C. Φασὶ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτοῦ τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ (σκολιὰ Casaubonus) μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν. οὗτός ἐστι Πύθερμος οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως· Χρυσὸν κτλ. λέγει δ᾽ οὕτως ὁ Πύθερμος· Οὐδὲν ἦν ἄρα τἆλλα πλὴν ὁ χρυσός. Fuit exordium scolii, v. Provv. Vat. III, 14. Bodl. 700. v. Naekii Choeril. 246 sq. Bergk. Praef. Anacr. VII. Plane aliter Welckerus Mus. Rhen. 1833, 428 sq.

Fr. 22. Athen. XV, 690, A. Ὀνομάζεταί τι μύρον βακκα-

* * ἤλειφον· ἔστι δ᾽ οἵη περ
κρόκος.

23.

Καὶ Μύσων, ὃν ᾿ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

24.

Μηδέ τ᾽ ἄν μοι μῦ
λαλεῖν Λεβεδίην ἰσχάδ᾽ ἐκ Καμανδωδοῦ.

25.

Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

26.

Ὤικει δ᾽ ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

ρις· οὗ μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων· Βακκάρει κτλ.

Fr. 23. Diog. Laert. I, 107. *Μέμνηται δὲ τοῦ Μύσωνος καὶ Ἱππῶναξ εἰπών· Καὶ Μύσων κτλ.* Oraculum Diog. Laert. I, 30. *Οἰταῖόν τινά φημι Μύσων᾽ ἐν Χηνὶ γενέσθαι Σοῦ* (Anacharside) *μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσιν*, cll. Diodori Exc. Vat. 18, 22. Dindorf. *ἣν Μαλιεὺς καὶ ᾤκει τὴν Οἴτην εἰς κώμην Χηνὰς καλουμένην.* Est in Septem Platon. Protag. 343, A. 1. Fort. *ὃν κἀπόλλων*.

Fr. 24. Sextus Empir. adv. Gramm. I, 13, 275. *Λεβεδίων διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας περὶ Καμανδωδοῦ, ὁ γραμματικὸς τὸ Ἱππωνάκτειον παραθέμενος ἐνίκα· Μηδέ τ᾽ ἄν μοι μῦ κτλ.* *Mihi nec feceris mu* (v. Columm. Enn. Frr. 137. 331.) *de Lebedia carica ex Camandodo.*

Fr. 25. Herodianus de Barbarismo et Soloecismo Villois. Ann. II, 177. *Σολοίκους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· — Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ.* Vide Bergk. Anacr. fr. LXXXIII.

Fr. 26. Strabo XIV, 633. *Τόπος τις τῆς Ἐφέσου* (quae et ipsa Smyrna antiquitus vocata) *Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ· Ὤικει κτλ. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ*

27.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

28.

Μιμνῆ * κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γάρ, αὕτη συμφορή τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαννι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δήκῃ.

Πριών, ὁ ὑπερκείμενος τῆς νῦν πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς· τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ Πριῶνος κτήματα ἔτι νυνὶ λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρίᾳ. Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρώρειος. — ἡ Σμύρνα ἦν κατὰ τὸ νῦν γυμνάσιον, ὄπισθεν μὲν τῆς νῦν πόλεως, μεταξὺ δὲ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

Fr. 27. Hephaest. 31. Τὸ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ Ἀκούσαθ' κτλ. De οὐ γὰρ ἀλλὰ v. Arist. Nubb. 233. cum Scholiis, Phoenix Coloph. fr. 2, 15. Hartung. Particc. II, 48.

Fr. 28. Tzetza Lycophr. 424. Εἰ μείουρον τοῦτο νομίζεις (Il. *M*, 208. ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν), ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτείων στίχων· Μιμνῆ κτλ. Libri τοῦ Μιμνητοῦ ζωγράφου, Μνημῆ vel Μιμνῆ τοῦ: Welckerus κατὰ τοῦ Μιμνητοῦ [τοῦ ζωγράφου] et in v. 1. Μιμνητὲ κακομήχανε. Hermannus, quum libri aliquot habeant κατωμήχανε, in El. D. M. 143. Μιμνῆ κατωμυχαῖε ausus est. 5. Libri νικαύτη καὶ δίδωνι, νικαύτα καὶ σίγωνι, νικαύτι καὶ σίγωνι, νικύρτα καὶ σάβαννι. Hoc posui; nomina barbara: $\bar{\alpha}$ correptum defendas exemplo Antimachi Bekkeri Ann. 1187. Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς, de quo v. Lobeck. Phryn. 658. Parall. 184. 6. Libri δήκῃ, δάκῃ: Tzetza Crameri Ann. III, 358, 28. ἢν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκοι: δάκνῃ Hermannus. De mensura v. ὄφις v. Hermann. El. D. M. 57. Notioribus id genus adde Aesch. Choeph. 1046. φαιοχίτωνες, ubi φαιοκχίτωνες scribunt invitis libris et vetante Tzetza l. c.

29.

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

30.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυσσιν,
ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρεν τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

31.

Καὶ μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς;

32.

Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

33.

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

Fr. 29. Harpocrat. 123, 13. *Μάλθη· ὁ μεμαλαγμένος κηρός· Ἱππῶναξ· Ἔπειτα κτλ.*

Fr. 30. Tzetza Lycophr. 579. *Χάλις καὶ ἔρπις ὁ οἶνος· ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν· Ὁ δ' αὐτίκ' κτλ.* 1. *τριοῖσι*, h. e. *τρισίν*. *μάρτυσσιν* Welckerus: libri *μάρτυσιν*: v. Buttm. Gr. Max. I, 235. Meinek. Euphor. 109. Nisi praestat *μάρτυρσιν*, quum *μάρτυρες* ab eo q. e. *μάρτυρ* (antiquitus *μάρτυρς*, ut *μάκαρς*) dixerit Hipponax teste Herodiano Eustath. Il. 114, 19., v. Lobeck. Parall. 35. 2. *σκότιος* Toupius: *σκότος* est *tenebrio*, cfr. similia apud Bernhard. Synt. 46 sq. 3. *ὀφέλλοντα*, h. e. *ἐκσαροῦντα*. 4. Tzetza ad 1165. *Σαρὸν καὶ ὄφελτρον καὶ ὄφελλα καὶ ὄφελμα ἡ σκοῦπα.*

Fr. 31. Scholl. Plat. 352. Bekker. *Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει· εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ καμόντες· Καί μιν κτλ. ὥς φησιν Ἱππῶναξ.* Vide Arist. Avv. 266. Suid. s. v. *χαραδριός*, ubi est *μὴν* et *περνᾷς*, ut vulgo; Arsen. Viol. 474.

Fr. 32. Et. M. v. *Ἐμβιβάξαντες· παρ' Ἱππώνακτι· Ἀλλ' κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες.*

Fr. 33. Et. Gud. 347, 28. (cll. Et. M. et Crameri Ann. I, 268, 12. *Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει κρίζω εἶναι θέμα κτλ.*) *Ῥηματικὸν*

34.

Ὤμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

35.

Κἄλειφα ῥοδινὸν ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

36.

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι.

37.

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι. —
Κἄφη παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί. —
Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προςδέχονται χάσκοντες,
Κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς. —
Λιμῷ γένηται ξηρὸς, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

ὄνομα κριγὴ, ὡς παρ' Ἱππώνακτι, οἷον· Κριγὴ κτλ. Cfr. Il. Ψ, 101. Odyss. Ω, 5. 9.

Fr. 34. Et. M. s. v. *ὀμιχεῖν. Ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον ῥῆμα, οἷον ὀμίχω, ὁ μέλλων ὀμίξω, ὡς παρὰ Ἱππώνακτι, οἷον· Ὤμιξεν κτλ.*

Fr. 35. Pollux VI, 86. *Λέκος· Ἱππώνακτος εἰπόντος· Κἄλειφα κτλ.*

Fr. 36. Tzetza Chill. V, 23, 743. *Ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει· Πόλιν κτλ.* Cfr. fr. 4. Poterant sic nexa esse: *Idoneus hic est* vel *dignus πόλιν κτλ.*

Fr. 37. Ibid. 748. *Καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος· Δεῖ δ' αὐτὸν κτλ.* 4. *προςεδέχοντο* Lewis Mus. Philoll. Cantabr. I, 289. 5. *φαρμακοί* Welckerus: malim *ἔχοντες, ὡς ἔθουσι φαρμακοῖς, ut solent in expiatoribus.* 6. Tzetza: *Καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ· Λιμῷ κτλ.* *Ξηρὸς* A, qui firmavit nostram emendationem in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 204.: vulgo *ξηρόν*. *θυμῷ*] *βωμῷ* Lewis l. c. cll. Thuc. I, 136. 7. Libri *ὁ φαρμακός*: articulum delevi l. c. ego, Blomfieldius in Aesch. Prom. 981. Kiesslingius.

38.

Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

39.

Βολβίτου κασιγνήτην.

40.

Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ.

41.

Τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

42.

Ἄνδρα δ' ἑσπέρης καθεύδοντα
ἀπ' ὧν ἔδυσε * * χλούνης.

Fr. 38. Athen. II, 49, E. Κοκκυμήλων μέμνηται Ἱππῶναξ· Στέφανον κτλ. Καὶ στέφ. Gaisfordius: Dindorfius *Vide*, inquit, *ne Hipponax producta media syllaba dixerit ut dixit* φαρμακόν.

Fr. 39. Et. M. v. Βόλιτον· Βόλβιτον δὲ Ἴωνες, οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ, οἷον· Βολβίτου κτλ. Cfr. fr. 15.

Fr. 40. Athen. IX, 375, A. Καὶ Ἱππῶναξ δὲ ἔφη· Ὡς κτλ.

Fr. 41. Tzetza Crameri Ann. III, 308, 20. Τὸ μέτρον τὸ Δωρικὸν παρέλειψα λήθῃ· δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων ἰαμβικῶν μέτρων κατὰ τὴν β' χώραν ἢ καὶ δ' ἢ ς' σπονδεῖον, σπανιάκις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδείῳ· Δωρικὸν Ἱππώνακτος· Καὶ τὴν ῥῖνα κτλ. Delevi καί.

Fr. 42. Scholl. Il. *I*, 539. Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ κακοῦργον. Καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι· Ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην. Correxit Hermannus Opuscc. V, 10., nisi quod ἀπ' οὖν (tu cfr. ad Simonid. Amorg. 7, 45.) ἔδυσε χλοῦνις dedit: quae forma valde incerta. Χλούνης quum quibusdam veterum Grammaticorum (Eustath. 772, 53.) ἐκτομίας dictus videatur, in significationem τοῦ κακούργου venisse arbitror ob fraudulentiam et malitiam τῶν εὐνούχων, qui fere κακωτικοὶ perhiberentur, v. Diogen. Provv. II, 87. Inter ἔδυσε et χλούνης lacunam indicavi.

43.

* Ἐγὼ δὲ * δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ συνηυλίσθην.

44.

Ληὸν ἀθρήσας.

45.

* Πᾶσα ἀθηνᾶ μαλὶς κονὶς κε
χαῖρε καί με δεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

46.

* Πᾶσαν τε ἀρεδεύει τὴν ἐπὶ Σμύρνης·

Fr. 43. Herodianus περὶ μον. λέξ. 18, 10. Σημειωτέον ἐρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω̄ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι· Ἐγὼ δὲ κτλ. Herodianus κναιφέως, quod correctum ex Et. M. 380, 40. versum alterum solum afferente. 1. Lateine nomen Aretae, de qua v. fr. 20.? Veluti sic: ἐγὼ δὲ — ἐξιὼν παρ' Ἀρήτης κτλ. 2. Herodianus et Et. κατηυλίσθην: correxi ex Crameri Ann. I, 440, 2. καί· ῥόδην συνηυλίσθην· Ἱππῶναξ.

Fr. 44. Crameri Ann. I, 265, 6. Τὸ λαὸς ἄτρεπτον ἔμεινε παρ' Ὁμήρῳ, καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν· Ληὸν ἀθρήσας· Ἱππῶναξ. Vide Valckenar. Herod. V, 42. Fortasse ἀθροίσας.

Fr. 45. Tzetza Crameri Ann. III, 310, 17. Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Πᾶσα κτλ. Sic priora sunt in codice B: in A post μωλὶς sex literarum supersunt vestigia: tum κο — νισκε suprascripto χαιρε, unde χαῖρε recepi, pro quo B κελαῖρε. Fortasse ἄνασσ' Ἀθήνη. 2. B καὶ μεδεπότε ἀβεβρου: A καί με δεσπότεα βέβρου, cui suprascriptum ματ . . οῦ, h. e. ματαίου; nam βεβρὸς teste Hesychio ψυχρός, τετυφωμένος. Idem Βεμβρός· τετυφωμένος, πάρετος. Βέβροξ· ἀγαθός, χρηστός, καλός. Optat servus, opinor, ut sibi delirantem dominum nacto obtingat non verberari, v. Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 203 sq.

Fr. 46. Tzetza ibidem: commentatus sum apud Zimmermann. l. c. Monstrat poeta iter ab Asiae minoris interiore parte versus

ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀλυάττεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω, καὶ * Μεγάστρυ στήλην
καὶ μνῆμά τ' Ἄτυος, * Μυτάλιδι πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

II. *Τρίμετροι.*

47.

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίην σώζει μόνη.

48.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον,
ἵκου καθ' ἱέρ', ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Smyrnam commemoratque potissimum antiqua Lydiae monumenta. Ex Schol. Nicandri Ther. 633. (*Γύγου σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὥς φησιν Ἱππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας ἰάμβων*, h. e. versu 3.) apparere videtur, poetam choliambis res regionesque Lydiae terrae descripsisse. 1. Conjeci *πᾶσαν δ', ἑταιρ', ὅδευε τὴν κτλ.*, nam A *πᾶσαν τέαρε δεύειε.* 2. Libri *Ἀττάλεω*: v. Herod. I, 31. Fortasse *Μεγάστρυος στήλην*, quum Gyges *ἑταίρας μνῆμα*, quam Megastryn vocatam fuisse suspicor, exstruxerit nobilissimum, v. Clearch. Athen. XIII, 573, A. cll. Strab. XIV, 626. 4. B *καὶ μνῆμα τ'· Ὦτος*: A *καὶ μνῆματ' ὤτος.* Restitui, cll. Herod. I, 45. Sub finem conjeci *Μυρσίλεω τε πάλμυδος*, h. e. Candaulae, v. Herod. I, 7. De v. *πάλμυς* vide fr. 1, 1. rell.

II. *Τρίμετροι.* Fr. 47. Stob. Flor. LXXII, 5. *Ἱππώνακτος.* 3. Legebatur *οἰκίαν.* Qui vulgo adduntur tres iambi, non cohaerent cum prioribus. Gaisfordio alterius loci si non poetae videntur.

Fr. 48. Aristoph. Rann. 659. allato versu primo ait Bacchus: *ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.* Scholl. addunt versus duo Ananioque vindicant: *ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου.* 2. De Apolline Naxio v. Mueller. Dorr. I, 263. 3. *Priusquam ad Scythas vel Hyperboreos abieris*, v. de *ἀποδημίαις* Apollinis Mueller. Dorr. I, 269 sqq. De invocandi formula Bergk. Anacr. 74.

49.

Ὀλίγα φρονεῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

50.

Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει.

III. Τετράμετροι τροχαϊκοὶ χωλοί.

51.

Καὶ δικάσσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

52.

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρῶν.

53.

Λάβετέ μου θοἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Fr. 49. Tzetza Lycophr. 579. Legebatur φρονοῦσιν.

Fr. 50. Tzetza Crameri Ann. III, 308, 25. Λέγονται καὶ τρισυλλάβους εἰς ς΄, πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημὶ καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· Οὔ μοι κτλ. Effer δοκεῖ: est trimeter purus.

III. Τετράμετροι τροχαϊκοὶ χωλοί, metrum Hipponactium Servius 1819. Putsch. Terentian. Maur. 2426. Fr. 51. Strabo XIV, 636. Ἐκ Πριήνης ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ. Legebatur δικάσασθαι: Suidas v. Βίαντος Πριηνέως δίκη habet δικάζεσθαι cum Diog. Laert. I, 5, 3., ille κρείσσων, hic κρεῖσσον: quidam codd. Strabonis κρέσσον: Πριηνέως omnes, praeter Suidae cod. E. Demodicus apud Laert. l. c. Ἢν τύχῃς κρίνων, δικάζευ τὴν Πριηνίην δίκην.

Fr. 52. Strabo VIII, 340. Χρῶνται καὶ οἱ νεώτεροι (schemate illo, quo pars a toto divellitur, v. Alcman. fr. XXXIII. Sapph. fr. 6.)· Ἱππῶναξ· Κυπρίων κτλ. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι.

Fr. 53. Suidas Βούπαλος· ὄνομα. Ἀριστοφάνης Lysistr. 360. — παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετε κτλ. Legebatur θοἰμάτιον: hinc Welckerus conj. Θοἰμάτιόν μου λάβετε κτλ.: Bernhardy θἰμάτιον volebat.

54.

Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

55.

Οἱ δέ μευ * ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι κεκινέαται.

56.

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

IV. Παρῳδία.

57.

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ' ὅπως ψηφῖδι κακῇ κακὸν οἶτον ὄληται,
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Fr. 54. Erotianus v. *Ἀμφιδέξιος*· Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος· — καὶ Ἱππῶναξ φησίν· *Ἀμφιδέξιος* κτλ. Vide Valckenar. in Eurip. Hippol. 780.

Fr. 55. Crameri Ann. I, 288, 1. Καὶ παρ' *Ἱππώνατι* (exstat forma ionica κεκινέαται h. e. κεκίνηνται)· *Οἱ δέ μευ* κτλ. Possis: Οἱ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοισι ταῖς ἐμαῖς κεκινέαται. Confuse Et. M. v. Μεμετρέαται, quod seduxit Welckerum fr. LXVI.

Fr. 56. Hephaest. 30. Τετράμετρα δὲ (ἰαμβικὰ καταληκτικά) ὡς τὸ τοῦ *Ἱππώνακτος*· *Εἴ μοι* κτλ.

IV. *Παρῳδία*. Fr. 57. Ath. XV, 698, B. Πολέμων ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρῳδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει. — εὑρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους *Ἱππώνακτα* φατέον *τὸν ἰαμβοποιόν*. λέγει γὰρ οὗτος ἐν *τοῖς ἑξαμέτροις*· *Μοῦσά μοι* κτλ. De Parodiis Hipponactis v. Welandius noster de Parodiar. Homeric. Scriptorr. p. 11 sqq. 1. Libri εὐρυμεδοντι αδεα, εὐρυμεδοντία δῖα, εὐρυμέδοντι ἀδεᾶ: correxit Dobraeus in Aristoph. Plut. 1051. Welckerus dedit Εὐρυμέδοντα, θεά. Ποντοχάρυβδιν. Comparant *μεθυσοχάρυβδιν*· ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου Phrynich. Bekkeri Ann. 51, 22. Mitscherlichius in Hor. Carmm. I, 27, 20. χανδοχάρυβδιν conjecerat: at similis vulgato appellatio jocosa *Ποντοφάρυξ*· εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν Phrynichus 58, 32. 2. Hesychius *Ἐγγαστριμάχαιραν*· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν. 3. Il. Γ, 417. 4. Il. Α, 316.

IV. Ananii Iambi et Trochaei claudi.

Olymp. LX.

Ananium Hipponactis et aequalis et aemulus in poësi videtur exstitisse. Nam trimetrum iambicum claudum erant qui non Hipponactem, sed Ananium repperisse statuerent, v. Hephaest. 30, 14. nec raro dubitatum videmus, Hipponacti an Ananio versus aliqui adscribendi essent, ut statim fr. 1. cll. Hippon. fr. 48.

1.

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσον τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

2.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου.
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας·

Ananii Fr. 1. Athen. III, 78, F. *Ἀνάνιος ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη· Εἴ τις κτλ.* Hipponacti tribuuntur Stob. Floril. XCVII, 12. 1. *καθεῖρξαι* ABP: *καθεῖρξε* VL: *καθείρξει* Stobaeus. *πολλὸν* VL: *πολὺν* ABP Stobaeus: *πουλὺν* Grotius: *καθείρξειεν δόμ. πολὺν χρυσόν* Mehlhornius. 3. *γνοίη θ' ὅσσο τὰ* P: *γνῴη σχάσοντας* (h. e. *γνοίης χ' ὅσον τὰ*) Stobaeus, sed B *χ' ὅσῳ τὰ*. De forma *γνῴη* v. Lobeck. Phryn. 347. *κρεῖσσον* Stobaei A: *κρέσσω* B.

Fr. 2. Athen. VII, 282, B. *Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ· Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι. Λέγει δὲ Ἀνάνιος οὕτως· Ἔαρι κτλ.* 3. *κρεῖας* Hermannus El. D. M. 89. Libri *κρέας*.

*δέλφακος δ᾽, ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, * ἐσθίειν.*
καὶ κυνῶν αὔτη τόθ᾽ ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.
ὄϊος αὖθ᾽ ὅταν θέρος τ᾽ ᾖ κἠχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ᾽ ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθεὶς, δοκέω μὲν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδὺς
κἠμέρης.

3.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

V. Aeschrionis Samii Choliambi.

Olymp. CXII.

Aeschrio Samius, quem Milesium faciunt Suidas et Tzetzes Chill. VIII, 406 sqq., pater Lysaniae, qui *περὶ ἰαμβοποιῶν* libros ediderat nec non Eratosthenis praeceptor fuit; si fides Suidae est, Aristotelis familiaris amasiusque, Alexandri Magni comes fuit. Praeter *Ἐφημερίδας*, quibus Alexandri itinera persequutus esse videtur metro heroico, scripsit teste Tzetza (*Καὶ ἔπη*) *καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις.* Disputavit de Aeschrione Naekius

---

4. *ἐσθίειν* Welckerus ῑ producere putat: Gaisfordius Hephaest. 264. requirit vocabulum quod *σταφυλὰς* exprimat: Mehlhornio v. 4. 5. aliunde illati videntur. 5. Libri *τόθ᾽*: Dindorfius *τότ᾽*: Hermannus *αὔτὴ τόθ᾽ ὥρη.* *καλωπέκων* libri: Hermannus provocans ad Cyneg. scriptorem I, 433. *κἀλωπήκων.* De carne catulina, qua vescebantur Graeci et Romani, v. Casaub. h. l. et Alexidem Athen. IV, 161, B. 6. *αὖθ᾽* Heringa: *αὐτὸ ἔθ᾽* PVL: *αὐτὸ ετ᾽* A: Dindorfius *αὖτ᾽*. *βαβράζειν· συντόνως κράζειν* Hesychius. 8. *ἐμπρεπεῖς* AB. *Inter omnes pisces excellit.* 10. *κἠμερῆς* Dindorfius: *χ᾽ ἡμέρης* C: *κ᾽ ἡμ.* PVL.

Fr. 3. Athen. IX, 370, B. *Ἀνάνιος δέ φησί· Καὶ σὲ κτλ.* Vide Hippon. fr. 18. Imitatus Eupolis Baptis Priscian. 1328. Putsch. (II, 415. Krehl.) *Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας· Πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.*

Choerilo 192 sqq. Apud Harpocrat. 110, 4. *Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Κερκώπων ἀναγράφει, Κανδοῦλον καὶ Ἄτλαντον*: Maussacus *Αἰσχρίων*, cui qui olim assensus erat Lobeckius, nunc dubitat an eadem licentia Aeschines pro Aeschrio dictum sit, qua Herodotus pro Herodorus etc., v. Aglaoph. 1301 sq. Certe *Σάμιος* corrigi debebat. Ceterum Lobeckius Aeschrionem Ephesidis auctorem intelligi apparere ait ex Schol. Lycophr. 688. *Ἕτεροι Γιγάντων νήσους τὰς Πιθηκούσσας ἤκουον· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος*, quem ab epico poeta vel Samio vel Mitylenaeo nihil diversum videri. Recte, puto: modo *Ἐφεσίδα* Epicum carmen fuisse statuas: Aeschrio autem Cercopes *ἐν τοῖς ἰάμβοις* nominaverat: ut locus Ephesidis aliorsum pertinere videatur.

1.

Ἐγὼ Φιλαινὶς, ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις,
ἐνταῦθα γήραι τῷ μακρῷ κεκοίμημαι·
μή μ' ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ τοὺς κάτω Κούρους,
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δὲ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Aeschrionis Samii Fr. 1. Athen. VIII, 335, B. *Εἰς Φιλαινίδα ἀναφέρειαι τὸ περὶ Ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης. ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα· Ἐγὼ κτλ.* Cfr. Anthol. Pal. I, 405. cll. Jacobs. in Anthol. I, 1, 355. Philaenis quum Samia fuerit, Aeschrio famae meretricis popularis succurrere voluisse censendus est, v. Naekium Choeril. 193. 1. *ἐπίβωτος*, v. Bergk. Anacr. LIX. 5. *Ζῆν* vel *Ζῆνα* Anthologiae codex Palatinus: *Ζεῦν* diserte attestatur praeter codd. Athenaei Epitome et Eust. 1387, 28. Vide Lobeck. Parall. 85. 9. *ὅσσ'* PVL: *οἷ'* Anthologia.

2.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα. —
Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες. —
Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην. —
Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον. —
Καὶ πίσσαν ἑφθὴν, ἣν θύραι μυρίζονται.

3.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

VI. Phoenicis Colophonii.

Olymp. CXVIII.

Aetatem poetae cognoscimus ex Pausania I, 9, 8. *Λυσίμαχος διέβη καὶ ναυσὶν ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν Ἀντιγόνου συγκαθεῖλε. συνῴκισε δὲ καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐς αὐτὴν Λεβεδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοίνικα ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνῆσαι τὴν ἅλωσιν.*

1.

Ἐσθλοὶ, κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθέων
τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,

Fr. 2. Tzetza in Hermog. apud Ruhnken. in Longin. III, 2, 236. Weisk., Naek. Choeril. 189 sq. 272., cll. Walzii Rhett. III, 651. Frigidas et insolentes tralationes taxat Tzetza, ut Choerilus *τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας* appellaverat, qualia praeter alios illustrat Lobeckius Aglaoph. 856 sqq.
5. *ἔλαμπε* Dresdensis codex.

Fr. 3. Athen. VII, 296, E. *Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο· Καὶ θεῶν κτλ.* Naekius Choeril. 194. choliambos esse ratus *Καὶ θεῶν σῖτον | Ἀγρ. κτλ.* volebat.

ἢ ἄρτον ἢ ἥμαιθον ἢ ὅ τι τις χρήζει·
δότ᾽ ὦγαθοὶ τὶ τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν
ἔχει κορώνῃ· χἄλα λήψεται χόνδρον.
φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι.
ὁ νῦν ἅλας δοὺς αὖθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ, θύρην ἄγκλινε. Πλοῦτος ἤκουσε,
καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.
θεοὶ, γένοιτο πάντ᾽ ἄμεμπτος ἡ κούρη,
κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι·
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας
καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη,
θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ᾽ ὅπου πόδες φέρουσιν ὀφθαλμοὺς
ἀμείβομαι Μούσαισι πρὸς θύρας ᾄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλείονα * τῶν γ᾽ ἐῶ.

(καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησίν)

Ἀλλ᾽ ὦγαθοὶ ᾽πορέξαθ᾽ ὧν μυχὸς πλουτεῖ
δόμου. δὸς ὦναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη.
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν ἐπαιτούσῃ.
εἰδὼς τοιαῦτα δός τι, καὶ καταχρήσει.

Phoenicis Colophonii Fr. 1. Athen. VIII, 359, E. *Οἶδα Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιὸν μνημονεύοντά τινων ἀνδρῶν ὡς ἀγειρόντων τῇ κορώνῃ καὶ λεγόντων ταῦτα· Ἐσθλοὶ κτλ.* De coronistis v. Welckeri Trilog. Aesch. 397. Koester. de Cantilenis Popularib. 76 sq. Compara *Εἰρεσιώνην* inter *παίγνια* Homerica XV. Addit Athenaeus: *Κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῇ κορώνῃ ἐγείροντες, ὥς φησι Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων, καὶ τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται, ὡς ἱστορεῖ Ἁγνοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν Κορωνισταῖς.* Tractavit Ilgenius Opuscc. I, 169 sqq. 7. *Κηρίον*, infantibus, quibus id solebat porrigi, ut plorare desinerent, Aristoph. Lysistr. 512. Scholl. 15. Dindorfius malit *ὅκοι*. 17. *τῶν γ᾽ ἐῶ* A: *τῶν γέω* B: *τῶν γεω* P: *τῶν γε* VL: Dindorfius conj. *πλείον᾽ ὧν αἰτέω.* 19. *δόμου* addidit Casaubonus, *δόμων* Porsonus. 20. Libri *δ᾽ οὖν*: correxit Naekius Choeril. 231. Cfr. Theogn. 104. Theocrito *διδῶν* restituit Bergkius Actt. Soc. Gr. I, 206.

2.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ᾽, ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος· ὅςτις εἶχε χρυσίου πόντον
καὶ τἄλλα πολλῷ πλέονα Κασπίης ψάμμου·
ὃς οὐκ ἴδ᾽ ἀστέρ᾽, οὐδ᾽ ἰδὼν ἐδίζητο,
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ μὴν θυητὴς, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν᾽, οὐκ ἀμιθρῆσαι·
ἀλλ᾽ ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν
κἠρᾶν, τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.
ὡς δ᾽ ἀπέθαν᾽ ὡνὴρ, πᾶσι κατέλιπε ῥῆσιν,
ὅκου Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σῆμ᾽ ᾄδει·
Ἄκουσον, εἴτ᾽ Ἀσσύριος, εἴτε καὶ Μῆδος
εἶς, ἢ Κόραξος, ἢ ᾽πὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
Ἰνδὸς κομητής· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω·
ἐγὼ Νίνος πάλαι ποκ᾽ ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ᾽ οὐκέτ᾽ οὐδὲν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
ἔχω δ᾽ ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ᾽ ἤεισα,
* * * *χὠκόσ᾽ ἠράσθην.*

Fr. 2. Athen. XII, 530, E. *Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ποιητὴς περὶ Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων φησίν· Ἀνὴρ κτλ.* Tractavit Naekius Choerilo 226 sqq. Elegiaci poetae videtur esse versus a Letronnio nuper ex Papyro Parisino editus: *Οὔ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν.*

1. *κλύω* producta *ῡ* vindicat Meinek. Cur. Critt. 53. 3. Il. *I*, 385. 4. Ninum ait neque vidisse astrum nec si quando videret explorasse. Quae apud populum astrorum cultorem extrema negligentia. *οὐδ᾽ ἰδὼν* Naekius: *οὐ δίζων* AP: *οὐδ᾽ ἴζων* VL. 7. *οὐ μὴν θυητὴς* Naekius: *οὐ μὴ θυητὴς* PL: *αὐ μυθηητής* AB: *οὐ μυήθη* C. Ex scriptura AB Lobeckius Parall. 434. *οὐ μυθιήτης* elici posse ait, i. e. *orator sive populi ductor.* Placet: nam tria antiquorum regum munera recenset, sacerdotis, judicis, imperatoris. 8. *λεωλογεῖν* i. e. *ἀνδρολογεῖν, στρατολογεῖν. ἀμιθρῆσαι,* intellige *λαὸν* ex praegresso *λεωλογεῖν*: de forma v. Simonid. fr. CXXXIV. Et. M. 83, 42. 11. *κατέλιπεν* PVL.

12. Ninus urbs intelligenda, non rex. *σῆμ᾽ ᾄδει* Naekius: *σῆμα ἴδει* A: *σῆμα ἴδει* P: *σ. ἰδεῖν* B: *σῆμ᾽ ἴδε* VL. 15. *οὐ γὰρ ἀλλὰ* Meinekius Cur. Critt. 56. Libri *ἄλλα*: cfr. ad Hipponact. fr. 27. 18. Nota *ἔδαισεν* h. l. idem quod *ἐδαισάμην* esse.

τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δήϊοι συνελθόντες
φέρουσιν, ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ' ἐς Ἀίδην οὔτε χρυσὸν οὔθ' ἵππον
οὔτ' ἀργυρῆν ἅμαξαν ᾠχόμην ἕλκων·
σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

3.

Θαλῆς γὰρ, ὅςτις ἀστέων ὀνήιστος,
καὶ τῶν τότ', ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων
ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

(*καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει φησίν·*)

Ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον κατηγυίης
χωλοῖσι δακτύλοισι τἠτέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδός.

VII. Parmenonis Byzantii.

V. Meineke Curae Critt. 23. Naeke Choeril. 195.

1.

Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σῦκα
Καναῖα φόρτον.

Fr. 3. Athen. XI, 495, D. *Φοῖνιξ ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐπὶ φιάλης τίθησι τὴν λέξιν* (*πελλίδα*) *λέγων οὕτως· Θαλῆς γὰρ κτλ.* 1. *ἀστέρων* BPV: *ἀστέων* Casaubonus, v. Buttm. Gr. Max. I, 154. 2. *πολλὸν* Toupius: libri *πολλῶν*. 4. *δὲ* addidit Schweighaeuserus. *κατηγυίης* Porsonus Miscell. 243: *καὶ τηγυίης* AB: *καὶ τη γαίη* P: *καὶ τῇ γαίῃ* VL. 6. *ἐνβορη ἰωνωδος* B: *ἐν βηρηϊ ονώδως* P: in A *νωδός* accentu caret et praecedenti voci iunctum teste Schweighaeusero.

Parmenonis Byzantii Fr. 1. Athen. III, 75, F. *Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰ ἀπὸ Κανῶν* (*σῦκα*) *τῆς Αἰολικῆς πόλεως ὡς διάφορα ἐπαινῶν φησίν· Ἦλθον κτλ.* Libri *καύνων* et *καύνεα*: correxit Palmerius.
2. *φόρτον* Casaubonus: libri *φόρτου*.

2.

Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον ὡς ὕδωρ ἵππος
Σκυθιστὶ φωνεῖ, οὐδὲ κόππα γιγνώσκων·
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

VIII. Hermiae Curiensis.

V. Naeke Choeril. 195.

Ἀκούσατ', ὦ στώακες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἳ μόνοι πάντα
τἀν τοῖς πίναξι, πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι,
αὐτοὶ καταῤῥοφεῖτε, κᾆθ' ἁλίσκεσθε
ἐναντία πράσσοντες οἷς τραγῳδεῖτε.

IX. Critiae Chii.

Καὶ πᾶσι
κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,

Fr. 2. Athen. V, 221, A. *Δοκεῖτέ μοι, ἄνδρες δαιτυμόνες, σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις παρὰ προςδοκίαν βεβαπτίσθαι τε τῷ ἀκράτῳ· Ἀνὴρ γὰρ κτλ. φησὶν ὁ Βυζάντιος Παρμένων.* In prioribus vestigia versuum videntur comparere. 2. *κοὐδὲ* Meinekius: *μηδὲ* Gaisfordius, sed v. Herm. El. D. M. 143. 3. *ἄναυλος* Epitome Hoeschelii. 4. *φαρμάκων* PVL: illud Casaubonus.

Hermiae Curiensis Fr. apud Athen. XIII, 563, D. *Ὁ Μυρτίλος ἀποβλέψας εἰς τοὺς τὰ τῆς στοᾶς αἱρουμένους, τὰ Ἑρμείου τοῦ Κουριέως ἐκ τῶν ἰάμβων προειπὼν Ἀκούσατ' κτλ. παιδοπῖπαι ὄντες καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα.* 1. *στώακες* C: reliqui *στόακές*, v. Lobeck. Phryn. 495. In C est: *ὅτι ἑρμείας ὁ κουριεὺς τοὺς στωϊκοὺς στώακας καλεῖ ἐμπόρους λήρου λόγων καὶ παιδοπίπας, καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότας τὸν τῆς σοφίας σφῶν ἀρχηγὸν ζήνωνα τὸν φοίνικα.* 2. *ὑποκρητῆρες* ABP. 3. *πρίν τι* Porsonus: *πρινὴ* PVL.

ἢν μὴ ᾽ποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἢν ἄλφιτον ποιήσωμαι,
κυκεῶνα πίνω, φάρμακον πονηροῖσιν.

X. Herodis Iambi.

Plinius Epp. IV, 3. *Ita certe sum affectus ipse quum Graeca epigrammata tua, quum iambos proxime legerem. Quantum ibi humanitatis, venustatis! Quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel* Herodem *vel si quid his melius, tenere credebam.* Hinc apparere videtur, Alexandrinum fuisse poetam, quem qui ad Hipponactis tempora referunt, decepti sunt versiculo trochaico Hipponacteo Scholl. Nicandri Ther. 474. ubi ⏊ ◡ *λαιμώσσει δὲ σοῦ τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδεω* olim lectum: nunc, quod Toupius conjecerat, Schneiderus ex libris *ἐρωδιοῦ* dedit, v. Bergk. Anacr. 229. De Herode egerunt Ruhnkenius Opuscc. 372. Welcker. Hippon. 87 sqq. Fiorillo post Herod. Atticum 171 sq. Meinek. de Rhiano 96 sq. Inter Latinos Mimiambos scripsit Cn. Mattius.

I. *Μιμίαμβοι.*

1.

Ἄγ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον.

Critiae Chii et memoria instaurata est et fragmentum nuper demum innotuit beneficio Tzetzae in Crameri Ann. III, 308, 27. (Tractavimus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 24. p. 205 sq.) *Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ Κατωτικῷ δούλῳ· Καὶ πᾶσι κακοῖσι κτλ.* Versu 4. et 5. Cramerus *ὡς ἂν ἀλφ. ποιήσωμαι κυκεῶνα· πίνων φάρμακον πονηροίοις.* Correxi. Mala omnia minitatur ferox dominus servulo, nisi confestim modium tritici miserit, ut, ubi polentam fecerit, *κυκεῶνα* bibat, medicinam miseris. Titulum commentus est Cramerus: libri *ἐν τῷ κατῶξ* supra *ω* posito *τ*, vel *κατῶξ*, vel *κτῶξ*: an *κακωτικῷ?*

Herodis Mimiamborum Fr. 1. Et. M. 411, 41. *Ζή-*

2.

Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.

3.

Προςφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

4.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ 'ν ταῖσι μηλάνθῃσιν ἅμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

τριον· καὶ παρὰ Ἡροδότῳ (Ἡρώδῃ)· Ἄγ' κτλ. ἔστι δὲ χωλιαμβικὸν τὸ μέτρον. Et. Gud. σημαίνει τὶ τῶν δούλων δεσμωτήριον ἤγουν τὸν μύλωνα.

Fr. 2. Zenob. VI, 10. *Νάννακος ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεὺς πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιὸς φησίν· Ἵνα κτλ.*, ubi v. notas nostras. *κλαύσῃ* dedi: Vatic. *κλαύσι*: reliqui *κλαύσω*. Dici proverbium *ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων* ait Steph. Byz. v. *Ἰκόνιον*.

Fr. 3. Athen. III, 86, B. *Κογχῶδες ὂν τὸ ὄστρεον (ὁ ἀναρίτης) προςέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες. Ἡρώνδας* (Valckenar. Adoniaz. 267.) *δ' ἐν Συνεργαζομέναις· Προςφὺς κτλ.*

Fr. 4. Stob. Floril. LXXVIII, 6. *Ἡρώδου Μιμιάμβων. Herodis in Hemiambis* Gesnerus. Recte A. 1. De ludo puerili, quem *muscam aheneam* (nobis *Blindekuh*) vocant, explicat Pollux IX, 123. De *χύτρᾳ*, v. Pollux X, 113. Hesych. s. v. et Martin. Varr. Lectt. IV, 2. 2. Vulgo *ἢ ταῖσι μηλολόνθης*: *ἐν τ. μηλάνθασιν* AB: *ἢ τ. μηλάνθῃσιν* Gaisfordius, v. Eustath. Il. Ψ, 1329, 26. Grotius *ἢ μηλολόνθης ποσσίν*: scripsi *ἢ 'ν*. 3. *κεσκίου* Salmasius: vulgo *κεσκέου*: *κεσκαίου* Arsen. *Γέρων* explicat Pollux: *τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόςωπον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.*

5.

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ᾽ εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

6.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ᾽ ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τἀτέρου δόκει πρήσσειν.

7.

* Ἐγὼ δὲ δραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει, κἠν σκιῇ * παραστήκει.

8.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνευ·
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζωῆς ἀπήμβλυνται.

Fr. 5. Stob. Floril. LXXIV, 14. *Ἡρώδου* (A *Ῥώδα*) *Μιμιάμβων*. Gesnerus rursus *Herodes in Hemiambis*. 1. Theocrit. I, 18.

Fr. 6. Stob. Floril. XCVIII, 28. *Ἡρώδα Μιμιάμβων*. Trincav. *Ἡροδότου Ἡμιάμβων*. 3. *οὗτος* legit Gesnerus: libri *τούτου* et *δοκεῖ*. Scripsi *τοῦτον* — *δόκει*. *τἀτέρου* scripsi: legebatur *τοῦ ἑτέρου*.

Fr. 7. Stob. Floril. CXVI, 18. *Ἡρώδου Μιμιάμβων*. Gesnerus *Herodis in Hemiambis*. 1. Vulgo *δὲ δραῖνω μυιὸς ὤν*: *δὲ δραίνω μυὸς* A: *δ᾽ ἀδρανέω γυρὸς ὢν* Gesnerus, *γυιὸς ὣς* Valckenarius: *ὀλίγα δὲ* (vel *λεπτῶς δὲ*) Jacobsius Lectt. Stob. 142. 2. Vulgo *καὶ σκιὴ παραστήκει*: *κἢν σκιῇ παραστήκῃ* A: *κἢν σκιῇ* B: *κεὶς σκιὴν πέρας τήκει* Salmasius: *καὶ σκιὴ παραστήκω* Valckenarius: Jacobsius *κἠν σκιῇ κράτος τήκει*.

F. 8. Stob. Floril. CXVI, 21. *Ἡρώδου ἐκ Μολπεινοῦ*. 3. *οὑπέκεινα* Porsonus Eur. Hec. 1090: libri *ὁ ὑπὲρ κεῖνο*. 4. Apud Stobaeum diremptus versus: *Ἡρώδου Μιμιάμβων*, *Herodis in Hemiambis* Gesnerus: junxit Salmasius, qui vulgatum *ἤδη γὰρ αὕτη τ. ζ. ἀπήμβλυτο* correxit: *ζόης* Porsonus.

9.

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει τὸν νοῦν.

II. Ἡμίαμβοι.

10.

Φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ᾽ ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
*οὐλῇ κατευθὺ * **
βατηρίῃ κολάψῃ.

Fr. 9. Stob. Floril. CXVI, 24. Ἡρώδα Μιμιάμβων: *in Hemiambis* Gesnerus.

II. Ἡμίαμβοι. Fr. 10. Scholl. Nic. Ther. 377. Βατῆρα τὴν βακτηρίαν κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ (Schneiderus ἐπιγρ. conjicit) ὕπνῳ· Φύγωμεν κτλ. Τὸν πρέσβυν somnumne volebat? 1. φεύγωμεν Lorr. 2. Vulgo ἐμπεσών: illud Gotting. et Lorr., hic fortasse ἐμπερῶν. ὁ addit Toupius. 3. 4. οὐλῇ — καλύψῃ vulgo: οὐλῇ κολάψῃ Schneiderus, χαλέψῃ Toupius: οὐλὴν — σκολύψῃ Bergkius.

III.

POETARUM MELICORUM RELIQUIAE.

I. Terpandri Antissaei.

Olymp. XXVI. (Muelleri Dorr. II, 317.)

Suidas: *Τέρπανδρος, Ἀρναῖος ἢ Λέσβιος ἀπὸ Ἀντίσσης ἢ Κυμαῖος· οἱ δὲ καὶ ἀπόγονον Ἡσιόδου ἀνέγραψαν, ἄλλοι δὲ Ὁμήρου, Βοίου λέγοντες αὐτὸν τοῦ Φωκέως, τοῦ Εὐρυφῶντος, τοῦ Ὁμήρου, λυρικός, ὃς πρῶτος ἑπτὰ χορδῶν ἐποίησε τὴν λύραν, καὶ νόμους λυρικοὺς πρῶτος ἔγραψεν, εἰ καὶ Φιλάμμωνα θέλουσι γεγραφέναι.* V. Plehnii Lesbiaca 140 sqq.

1.

Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὴν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

2.

Ἀμφί μοι αὖτε ἄνακθ' ἑκαταβόλον ᾀδέτω ἁ φρήν.

I. Terpandri Antissaei Fr. 1. Strabo XIII, 618. *Ἀρίων μὲν οὖν κιθαρῳδός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νήσου, τὸν πρῶτον ἀντὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἑπταχόρδῳ χρησάμενον· καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐτὸν λέγεται· Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστρέψαντες* (quidam *ἀποτρέψαντες*) *ἁ.* Emendatius Euclides Introd. Harm. 19. (v. ad Ionis Eleg. fr. 3.) Vide Muelleri Dorr. II, 320.

Fr. 2. Scholl. Arist. Nubb. 591. *Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ: μιμεῖται τῶν διθυραμβοποιῶν τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν· ἔστι δὲ Τερπάνδρου· Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον.* Suidas v. *Ἀμφιανακτίζειν· ᾄδειν τὸν*

3.

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια
καὶ δίκα εὐρυάγυια.

4.

Ζεῦ, πάντων ἀρχά, πάντων ἁγήτωρ,
Ζεῦ, σοὶ πέμπω ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

II. Alcmanis Mesoatae.

Olymp. XXVII.

Suidas: *Ἀλκμάν. Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα* (sic A: vulgo *πτώοντα*, E *πτόοντα*, Pearsonus *τῷ ὄντι*, *περὶ ποιητῶν* Bernhardy. Nos *πατρόθεν*, v. fr. Alcmanis 8, 4.) *Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Λυρικός, υἱὸς Δάμαντος ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός. καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ.* (v. Bernhardy Suid. v. *Ἀλκιβιάδης*; accuratius Heraclides Pont. Polit. II. *Ὁ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη.*) *ἔγραψε βιβλία ϛ' μέλη, καὶ Κολυμβώσας* (v. Suid. v. *Ἀλκιμέ-*

Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὖτον (paullo superius *Ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα* sola afferuntur) *ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν.* Concinnavit Hermannus, qui *ἄναχθ'* dedit. De *αὖτε* illo v. Hymn. Hom. Sol. XXXII. cll. XVIII.

Fr. 3. Plutarch. Lycurg. XXI. *Ὁ Τέρπανδρος οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· Ἔνθ' κτλ.* Vide Dissen. Pind. p. 501.

Fr. 4. Clemens Alex. Stromm. VI, 784. Potter. *Ἡ τοίνυν ἁρμονία τοῦ βαρβάρου ψαλτηρίου τὸ σεμνὸν ἐμφαίνουσα τοῦ μέλους ἀρχαιοτάτη τυγχάνουσα ὑπόδειγμα Τερπάνδρῳ μάλιστα γίνεται πρὸς ἁρμονίαν τὴν Δώριον ὑμνοῦντι τὸν Δία ὧδέ πως· Ζεῦ κτλ.* Vide Muelleri Dorr. II, 370.

νης). πρῶτος δὲ εἰςήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. κέχρηται δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

Alexandri Aetoli Epigramma.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας
χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
οὔνομα καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
θῆκαν * Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

I. Ὕμνος εἰς Διοςκούρους.

1.

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππότα σοφώ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.

2.

Καὶ ναὸς ἁγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

Alcmanis Mesoatae. I. Hymni in Dioscuros Fr. 1. Herodianus περὶ σχημ. 61, 5. Dindorf. (VIII, 606. Walz.) Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυϊκοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος (v. Il. E, 774. T, 138. Odyss. K, 513. Σ, 216.). πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ παρείληπται· Κάστωρ κτλ. Eadem praeter alios apponunt Scholl. Pind. Pyth. IV, 318. ad illa: τὸν μὲν Ἐχίονα κεχλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. Correxi Ibyc. Rheg. Reliq. 159. 1. δματῆρες scripsi: Grammatici δμητῆρες, ἐλατῆρες, ἐλατῆρε, δαμάντορες, δαμαντῆρες. ἱππότα σοφώ Herodiani codd. CD: ἱππόται σοφοί reliqui cum Scholl. Pindari. 2. κυδνός Scholl. Pind. ante Boeckhium, qui ex Gotting. vulgatum revocavit. De universo hymno in Dioscuros accuratius egi in *Conjectaneis Criticis* I. Gottingae 1838. editis.

Fr. 2. Priscianus Metr. Com. 1328. Putsch. *Alcman in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iam-*

3.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

4.

Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήϊον.

II. Εἰς Δία.

5.

Ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Διὸς ἀρχόμενος.

---

bum, modo spondeum sic: Καὶ ναὸς ἁγνᾶς εὐπ. Θεραπαίνας. Ἁγνὸς Hermannus et nos in Simonid. Ceum p. 6. Exx. Critt. III, 11. Θεράπνας Welckerus: Harpocrat. 95, 20. Θεράπναι: τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά. Nos Ascensianae egregiam scripturam reduximus. De templo Dioscurorum Therapnaeo v. Pind. Isthm. I, 31. Nem. X, 55. Herod. VI, 61. Paus. III, 20, 1. Muelleri Dorr. I, 92. εὔπυργος Σεράπνα Pindaro est ὑψίπεδον Θεράπνας ἕδος, *Tirynthiis moenibus munita.*

Fr. 3. Priscianus l. c. *In quarto loco spondeum habet: similiter* Χερσόνδε κτλ., *quarto loco spondeum posuit* (nam φυ producitur) *teste Heliodoro.* Dixisse videtur Alcman, impetum undarum (κωφὸν intellige κῦμα) ita frangi, ut a statuis Dioscurorum in Pephno insula (Paus. III, 26, 2. ubi nati Dioscuri teste eodem poeta) vim suam et violentiam cohibeant.

Fr. 4. Ann. Oxx. I, 158, 31. *Εἴ που βαρύνεται τὸ κύριον, τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· εἰ οὖν ἐστὶν Εὐτείχης ὄνομα κύριον παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήϊον, καὶ ὤφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα.* Fortasse *Εὐτείχη Fάνακτ',* v. fr. 67. Erat Eutiches unus ex Hippocoontidis (Apollod. III, 10, 5.), quos interemit Hercules, adversarios Dioscuris, cfr. Paus. III, 15, 2.

II. In Jovem Lyceum. Fr. 5. Vita Arati II, 437. Buhle. Ἀλκμάν· Ἐγὼ δὲ ἀεί σοι με ἐκ Δ. ἀρχόμενα. Correxit Valckenarius Diatr. 287. Hinc Himerius Orat. V, 3. *Ἀλκμαίων δὲ τὴν Δώριον λύραν Λυδίοις κεράσας ᾄσμασιν ἐτύγχανε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Λυκείου κομίζων ᾄσματα· οὐ μὴν παρῆλθε τὴν Σπάρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκούρους ἀσπάσασθαι.*

III. *Παιάν.*

6.

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσι πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

IV. *Παρθένεια.*

7.

Μῶσ᾽ ἄγε, Μῶσα λίγεια,
πολυμελὲς ἀοιδᾶς μέλος
νεωχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

8.

Οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ σκαιός,

III. Paeanis fr. 6. Ephorus Strabonis X, 482. *Τὴν συσσιτίαν ἀνδρεῖα παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν ἔτι καὶ νῦν καλεῖσθαι (λέγει), παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως, ὡς πρότερον· παρ᾽ Ἀλκμᾶνι γοῦν οὕτω κεῖσθαι· Φοίναις κτλ.* v. Muelleri Dorr. II, 278. 2. *πρέπει* Ursinus: libri *πρέπε.*

IV. *Παρθενείων* fr. 7. Maximus Planudes V, 510. Walz. qui hanc stropham ex *ἀνομοίοις κώλοις* constare ait. 2. Codd. aliquot π. *ἀεὶν ἄειδε* et *αἰὲν ἄειδε*, unde Walzius *πολυμμελὲς* (sic Venetus) *αἰὲν ἄειδε* dedit; nollem factum, v. nostra in Conj. Critt. I, 3. ubi carmen constituimus. Vulgo *πολυμελὲς ἀεὶ δὲ μέλος*, unde Hermannus *ἀοιδᾶς*: praeclare. 3. *νεωχμόν* Par. 2916. et Erotianus Lex. in Hippocr. *Νεωχμόν· νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά μελῶν.* Reliqui *νεοχμόν*. *ἄρχε παρσένοις ἀείδεν* dedi: Planudes *ἄρχε πάρ σ᾽ ἔνοις καὶ ἄειδε* vel *ἐπ᾽ ἀρσένοις, ἐπ᾽ ἄρσενας*: Priscianus p. 1328. Putsch. *νεομόναρχε παρθένοις* (sic vulgo: hic quoque *παρσενοι σαι ειδεν* Ascensiana) *ἀεῖδεν*: Hermannus *ἀείδεν*, h. e. *ἀείδειν*, v. Opuscc. II, 258.

Fr. 8. Steph. Byz. v. *Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· — τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσιχαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικὸς γὰρ* (Apollonius Dyscolus) *καὶ Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσιχαιός· προπερισπώμενον* (insere *γὰρ*) *ἐν τοῖς ἐθνικοῖς* (scil. *τὸ αῖος*)· *μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἔγκειται, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ ἐρύσω μέλλων.*

*οὐδὲ * παρὰ σοφοῖσιν οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,*
οὐδ' Ἐρυσιχαιὸς Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

9.

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,

διχῶς οὖν ἔσται. ὡς ἐστὶ δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων· φησὶ γάρ· Οὐκ κτλ. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, ἐθνικόν ἐστι καὶ προπερισπάσθω· (Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς Καθόλου προσῳδίαις καὶ Πτολεμαῖος ἔφη)· εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις, λέγων· οὐδ' ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμήν, πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται. Apud Grammaticos Alexandrinos haec ratio videtur evaluisse: Scholl. Apollon. IV, 972. Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον σημαίνει τῷ χαίῳ (h. e. καμπύλῃ βακτηρίᾳ, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται) ἐρύοντας ἤγουν ποιμαίνοντας. Alterum jure praetulit Strabo X, 460. Τῆς μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινὰς φησὶν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται· Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἄκρας (quatuor libri ἄκραν). Rursus tenor dissidet in Crameri Ann. Grr. I, 10, 28. (cll. Et. M. 180, 27.) Τὰ διὰ τοῦ αιος εἰ ἔχει πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ, προπερισπῶνται, οἷον ἀρχαῖος, τροχαῖος· σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς καὶ Ἐρυσιχαιὸς ἔθνος. Virgines Alcmanem ipsum blande compellant. 1. Vulgo οὐκ εἶσ' (Welckerus εἷς, alii εἶ σ') ἀ. ἄγριος οὐδὲ σκαιός. Illud dedi ex Papyro Musei Regii Parisini, ubi allatus est primus versus, v. Letronn. in Journ. des Sav. 1838, Maj. p. 315. Alcman ἦς posuit pro ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου, Heraclides Eustath. Od. 1892, 44. Ἄγροικος et σκαιὸς sunt Arist. Nubb. 624. cll. 651. 2. παράσοφος Jacobsius Nott. Critt. Anth. Pal. 399: παρ' ἀσόφοισιν Welckerus.

Fr. 9. Antig. Caryst. XXVII. Τῶν ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καί ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον· φησὶν γὰρ ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεσθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὔ μ' ἔτι κτλ. 1. Legebatur ἱερόφωνοι, v. Exx. Critt. III, 12.

γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηδεὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

10.

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρὶ, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

11.

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

12.

Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, ὥστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

13.

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,

---

2. Apollonius de Conj. 522, 15. *Τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐστι· καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δὴ, βάλε κ. ε.* 3. *ποτᾶται* Arist. Avv. 251. et Scholia. 4. Vulgo *νηλεές*: *ἀδεές* Photius v. *Ὄρνις: παρ' Ἀλκμᾶνι ἅπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς κτλ.* Hinc emendavit Boissonadius in Wolfii Anall. Litter. II, 75.

Fr. 10. Aristides II, 32. Iebb. (40. Dindorf.) *Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής;* (*ὁ Ἀλκμάν* Scholl. AB) *Πολλὰ λέγων κτλ. πολλὰ, φησὶν, ὁ ἀνὴρ λεγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω.* *λέγειν* Welckerus: emendavit Hermannus, qui Aristidem monet nomen *πολλὰ λέγοντα* sonare arbitrantem errare: Alcmanem *πόλλ' ἀλέγοντα* voluisse. *Πασιχάρηα* Ursinus et Hermannus; libri *πᾶσι χαρήα, πάσῃ χαρήα, πάσῃ χάρηα, πάσῃ χαρηά.*

Fr. 11. Scholl. Homeri Odyss. Z, 244. *Αἲ γὰρ ἐμοὶ — ἐνθάδε ναιετάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε, παρθένους λεγούσας εἰσάγων· Ζεῦ κτλ.*

Fr. 12. Athen. IX, 373, E. *Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται —· ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν που φησί· Λῦσαν κτλ.* *αὖσαν* correxi Exx. Critt. III, 13.

Fr. 13. Athen. X, 416, C. *Καὶ Ἀλκμὰν δὲ ὁ ποιητὴς*

ᾧ κ' ἔνι . . . . * λε' ἀγείρῃς·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
ἠράσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

14.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφανος ἑορτά,
χρύσεον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,
οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
χερσὶ λεόντειον γάλα * θεῖσα
τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον
ἀργύφεόν τε.

ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ διὰ τούτων· Καὶ ποκά τοι κτλ. 2. ᾧ κ' ενιλεα γ̄ειρης A: ὦ κενιλεα γ̄ εἴρης B: ὦ καὶ νιλέα (νίλεα P) τριήρης PVL. Nostrum dedit Dindorfius. 6. Edd. et codd. οὔτι γὰρ οὐ τετυμμένον: τετυγμένον L et Ursinus: ἠῢ τετ. censor Jenensis.

Fr. 14. Athen. XI, 498, F. Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησὶν ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ· — καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Πολλάκι κτλ. 2. Libri θεοῖς ᾄδῃ: ἅδῃ Ursinus. Emendavit Hermannus. πολύφαμος Fiorillo: πολύφωνος Ursinus. 5. χερσὶ λεοντέον B Ursinus: χερσίλεον τέον PV: χερσὶ λεοντέου L. Tum ἐπαλαθεῖσα libri: Ursinus ἐπαναθεῖσα: χερσὶ λεόντειον γάλα θεῖσα Fiorillo ex Aristide I, 29. Καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνους πτεροῦν ὁ Διόνυσος, οὐχ ἵππους μόνον· ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέθηκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Hermannus χερσὶ λεόντεον ἐν γάλα θεῖσα: scribendum opinor χ. λεόντειον γάλα θῆσθαι, ut id a v. ἔχοισα pendeat. Neglectis numeris Lobeckius Aglaoph. 306. Λεοντέου γάλα πλάθοισα, *quae de Cyrene aut Atalante aliqua dici videntur, neque eam dedecet casei confectio, ad quam invitatur Galatea Theocr.* XI, 65. 6. Hesychius Ἄτροφος (Welckerus ἄτρυφος): τυρὸς ὁ πησσόμενος ὑπὸ Λακώνων. Poeta — quod ex Aristide consequitur — de Nympha Bacchica dicebat. Hoc

15.

Καί τιν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα
κήρατῶ κυπαίρω.

16.

Ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

V. *Ἐρωτικά.*

17.

Ἔρος με δαὖτε Κύπριδος ἕκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

18.

Τοῦθ' ἁδεᾶν Μωσᾶν ἔδειξε

---

fragmentum, cujus numeri cum praecedentis fr. praeclare conveniunt, ex eodem esse carmine videri potest.

Fr. 15. Athen. XV, 681, A. *Μνημονεύει τοῦ ἑλιχρύσου Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Καί τιν κτλ.* 2. *πυλεῶν' ἀκηράτω* Casaubonus: *π. ἀκηράτων* Cant. L: *πυλέωνα κήρατῶ* Boissonadius. Tum *κυπαίρω* Welckerus: libri *κυπέρω*, v. de forma ab Eustathio 1648, 7. Alcmani vindicata Koen. Greg. Cor. 251. De corona, quae *πυλεὼν* dicebatur Lacedaemoniis, v. Pamphilum Athen. 678, A.

Fr. 16. Apollonius de Pronom. 381, B. *Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ προτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης. Ἀλκμάν· Ὅσαι κτλ.*

V. *Ἐρωτικά.* Fr. 17. Athen. XIII, 600, F. *Ἀρχύτας ὁ ἁρμονικὸς, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς· διὸ καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν· Ἔρος κτλ.* 1. *δεῦτε* Buttmannus Lexil. II, 233: *δαὖτε* est *δὴ αὖτε*, v. Hartung. Particc. I, 322. *ἕκατι* digamma habet.

Fr. 18. Ath. l. c. *Λέγει δὲ καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθεὶς, ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ*

δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

19.

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιῤῥύταν.

20.

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω.

21.

Οἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ.

VI. Ἄδηλα.

22.

Χρύσεον ὅρμον ἔχων ῥαδινὰν πετάλοισί τε καλχάν.

διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προςελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς· Τοῦθ' ἁδεῖαν μοῦσαν (ἁδειᾶν μουσᾶν Stephanus) κτλ. 2. μακαιρᾶν παρθένων Bergkius Anacr. 7.

Fr. 19. Strabo VIII, 341. Καὶ Ἀλκμὰν δέ· Κύπρον κτλ. Vide ad Hipponactis fr. 52. Dissen. Pind. Isthm. VII, 1. Huc spectavit Menander Rhet. III. Obversatum videtur Horatio Carmm. I, 30. De v. περιῤῥύταν Lobeckius Parall. 476., cll. fr. 71, 3.

Fr. 20. Hephaest. 76. Δύναται καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων· Ἀφρ. κτλ. 1. παῖς παίσδει Bentlejus: libri οἷα παίσδει vel παίσδα. 2. Vide Hesiodi fr. CLVI. Goettling. et Agathonem Platonis Sympos. 195, D sqq. καβαίνων, Buttm. Gr. Max. II, 297. τῶ κυπαιρίσκω Welckerus cum Ursino (κυπαρίσσω): vulgo τῷ κυπαιρίσκῳ.

Fr. 21. Crameri Ann. I, 287, 4. Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ· Οἶκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1294, 5. Ἦκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ· Εἶκας κτλ. ἀντὶ τοῦ ὡμοίωσαι. Ibid. Ind. v. Οἶκας· παρ' Ἀλκμᾶνι ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ. Denique Crameri Ann. IV, 368, 19. Εἶκα σημαίνει τὸ ὁμοιῶ, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Εἶκα μὲν κτλ. ἀντὶ τοῦ ὁμοιῶμαι (sic). Ibidem 415, 30. Εἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι.

VI. Ἄδηλα. Fr. 22. Athen. XV, 682, A. Τῶν καλχῶν

23.

Δύςπαρις, Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.

24.

Καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὦτά θ' ἑταίρων
Κίρκη ἐπαλείψασα.

25.

Τίς δ' ἂν, τίς ποκα ῥᾷ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι;

26.

Καὶ τὸν ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

27.

Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύνασθαι.

μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Χρύσεον κτλ. χρύσιον B. τε addidit Mitscherlichius Hymn. Hom. Cer. 10.: ῥαδινὰν π. καλχὰν B. Cant. Ursinus, L: ῥαδινᾶν π. καλχᾶν Dalecampius.

Fr. 23. Scholl. Ven. Il. Γ, 39. Δύςπαρι: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι. Καὶ Ἀλκμὰν φησί· Δύςπαρις κτλ. Fortasse ex Parthenio.

Fr. 24. Scholl. Vict. Il. Π, 236. Καὶ Ἀλκμὰν γάρ φησί· Καί ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ.

Fr. 25. Apollonius de Adv. 566, 11. Bekker. Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ῬΑ. Ἀλκμάν· Τίς ἄν, τίς ποκα ῥὰ ἄλλω κτλ. Disputavi de h. l. Exx. Critt. III, 14 sq. ῥᾷ est i. q. ῥᾳδίως, v. Strabonis Sophoclem et Ionem VIII, 364. et Lobeck. Parall. 119. Codex αλλα: mutavit Bekkerus.

Fr. 26. Ammonius v. ἶπες· — ἶκες τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ. Inserui τὸν, ejeci ἀμπέλων post v. ὀφθαλμῶν vulgo lectum Exx. Critt. III, 15. assentientem nactus Lobeck. Parall. 104.

Fr. 27. Scholl. L. Il. Ε, 266. Φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι οὐ μόνον σημαίνειν τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι, ἀλλὰ τίθεσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι· φέρει γὰρ χρῆσιν ἔκ τε Ἀλκμᾶνος τό· Οὐ γὰρ κτλ. καὶ Θουκυδίδου· Ἀξιοῦντω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνασθαι. Ex Parthenio, opinor. τόσος Bekkerus. Metrum incertum.

28.

Μῶσ᾽ ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ᾽ ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ᾽ ἵμερον
ὕμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

29.

Γαῖα μὲν Ἄκμον᾽ ἔτικτ᾽· ἀπὸ δ᾽ Ἄκμονος
Οὐρανός.

30.

Πάρ θ᾽ ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

31.

Εἴπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

Fr. 28. Hephaestio 40. *Ἀλκμὰν καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ᾽ ἄγε κτλ.* Eadem Maximus Planudes V, 510. Walz. 3. *ἐπὶ δ᾽ ἱερὸν ὕμνον* Maximus: *ἐπὶ δ᾽ ἵμερον ὕμνῳ* Hephaestio et Arsenius Viol. 360. Probato *ὕμνον* sic intelliges: *ἐφίμερον δὲ τίθει ὕμνον καὶ χορὸν τίθει ἱμερόεντα;* dativo praelato: *ἐπιτίθει ἵμερον ὕμνῳ καὶ τίθει χορὸν ἱμερόεντα.* Duriusculum utrumque: illud minus, opinor.

Fr. 29. Scholl. in Simmiae Alas I, 2. p. 8. Jacobs. *Ἀκμονίδαν τὸν οὐρανόν· Ἡσίοδος· Γαῖα μὲν κτλ.* Eustath. Il. 1154, 25. *Ὅτι Ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμάν φασιν ἱστορεῖ.* Alcmani jure hinc vindicavit Hermannus Opuscc. VI, 271. Cfr. Antimachi fr. XXIV. Schellenberg.

Fr. 30. Scholl. Odyss. *Γ*, 171. *Ψυρία νησίδιον Χίου φασὶν ἀπέχον σταδίους ὀγδοήκοντα, λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι· λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Ψύρα, ὡς Ἀλκμάν· Παρά τε κτλ.* Vulgo haec cum Cratineo proverbio *Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες* pessime confusa, v. Exx. Critt. III, 13 sq. Fortasse *Πὰρ Fιερὸν σκ.* scribendum, cfr. Gies. de Dial. Aeol. 411.

Fr. 31. Aristides II, 378. Iebb. (II, 509. Dindorf.) *Ἀλλαχοῦ δὲ (ὁ Ἀλκμὰν) οὕτω σφόδρα ἔνθεος γίγνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ᾽ οὑτωσὶ κατὰ τὸ ῥῆμα ἔνθεός ἐστιν, ἀλλ᾽ αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἴπατε κτλ.*

32.

Οἷα Διὸς θυγάτηρ Ἔρσα τρέφει
καὶ Σελάνας δίας.

33.

Μέγα γείτονι γείτων.

34.

Οὐ γὰρ ἐγωνγα', ἄνασσα, Διὸς θύγατερ.

35.

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

36.

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως.

37.

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

38.

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

Fr. 32. Plutarch. Morall. II, 659, B. Δροσοβολεῖ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος (ὁ ἀήρ), ὥς που καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον ἀέρος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἷα, φησί, Διὸς κτλ. Cfr. 918, A. 940, A. Valckenarium Diatr. Eurip. 48. Welckerus ἠδὲ Σελ. in gratiam hexametri.

Fr. 33. Scholl. Vict. Il. X, 305. Λείπει τὸ ἀγαθόν, ὡς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.

Fr. 34. Apollon. de Pron. 324, B. Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἘΓΩΝΓΑ καὶ ἘΓΩΝΗ· Οὐ γὰρ κτλ. Ἀλκμάν.

Fr. 35. Apollonius de Pron. 366, C. Ἡ ΣΕ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ· — Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν.

Frr. 36. 37. Apollonius de Pron. 399, B. Πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα, ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. — Ἀλκμάν· Ὑμέ κτλ.

Fr. 38. Athen. XIV, 636, F. Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ ὃ νῦν, φησίν, ἡμεῖς

39.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ ὀλὲ δαῖμον.

40.

(Μνάμα) παλίδορκος.

41.

Ῥιπᾶν ὄρος ἐνθέον ὕλᾳ,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

42.

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι.

λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὁ δὲ κλεψίαμβος κληθεὶς ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρείᾳ καθέστηκε. Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· Μάγαδιν κτλ.

Fr. 39. Ann. Oxonn. I, 442, 11. Τὸ· ὦ ὀλὲ δαῖμον κτητικὸν ἐκ τοῦ ὀλεὸς συγκέκοπται. Ex Herodiano περὶ παθῶν Et. M. 622, 47. Οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος ὦ ὀλὲ δ. Alcmani vindicat Grammaticus Ann. Oxx. II, 461, 32. (Bekkerus in Scholl. Il. Κ, 134.) Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχοι μάχης ὦ λὲ δαῖμον· τοῦ γὰρ ὄλωλε συγκοπή ἐστιν. Quod vulgo οὖλος, Alcman ὀλὸς dixit.

Fr. 40. Etym. Gud. 395, 52. Μνήμη, μενήμη· Ἀλκμὰν δέ, φασὶ, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα. Emperius παλίδορκον. Nisi vocavit παλαίδορκον. Vide Exx. Critt. III, 11.

Fr. 41. Scholl. Soph. O. C. 1248. Νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν: — λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν λέγων οὕτως· Ῥιπᾶς κτλ. 1. Vulgo Ῥιπᾶς (sic Brunckius: libri Ῥιπὰς) ὄρος ἔνθεον ὕλας: Ῥιπᾶν — ἀνθέον Lobeckius Phryn. 281., v. Hom. Hymn. Bacch. V, 8: posui ἐνθέον, quod poterat Aeolice efferri, ut κρέτος. ὕλαι codex Romanus, Ursinus. De Rhipis, ὄρεσι Σκυθίας Cramer. Ann. I, 24, 15., v. Voelckeri Geogr. Myth. 157.

Fr. 42. Scholl. Ven. A Il. Ν, 588. Τῇ φι παραγωγῇ κέχρηται ἐπὶ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία. Apollonius de Adv. 575, 29. Ἔστι δ.

43.

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώνές τε καὶ χαράδραι,
φῦλά τε ἕρπεθ' ὅσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὀρεσκῷοι,
καὶ γένος μελισσῶν,
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσσι πορφυρέης ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

44.

Ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.

45.

(Τύχα) Εὐνομίας
καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν. Male sana doctrina: *ὠρανίαφι* esse i. q. *οὐρανίᾳ* (ut Pindar. Ol. IX, 110. *δαιμονίᾳ γεγάμεν*, ut *θεσπεσίῃ* Homeri) vidit Buttmannus Gr. Max. I, 205. Explica: *Musa, filia Jovis, divinitus sonore canam*, v. Exx. Critt. III, 11 sq.

Fr. 43. Apollonius Lex. Hom. 101, 18. Bekker. *Ἔνιοι θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὕδουσιν κτλ.* Codex *φάλαγγές, πρωτονέστε καὶ χ.*, unde Villoisonus *πρώονες*: tum 3. *φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα*: Schoemannus *φῦλά τε ἑρπετὰ τόσσα τρ.* Nobis quod dedimus placuit, ne syllaba ante v. *τρέφει* corriperetur. Denique 6. codex *κνώδαλα ἐν βένθεσι πορφύρης.*

Fr. 44. Apollonius Dysc. 490, 11. *Παρ' Ἀλκμᾶνι* (est *ἦρα* i. q. *ἄρα*)· *Ἦρα κτλ.* Vide Hartung. Particc. I, 451. Ad sententiam cfr. Alcaei fr. XCIV. Matth.

Fr. 45. Plutarch. Morall. II, 318, A. *Ἡ Τύχη οὐκ ἀπειθὴς* (*οὐ μεγαπενθὴς* Ursinus, vulgo *οὐκ ἀπευθής*) *κατὰ τὸν Πίνδαρον* (Hymn. fr. 11.) *οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν.* Legebatur *ἀδελφὴ* et *Προμηθείας.*

46.

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

47.

Ἁ Μῶσα κεκλήγει, λίγεια Σειρήν.

48.

* *Ἐπῆγε δὲ καὶ μέλος Ἀλκμὰν*
*εὗρέ τε * γλωσσάμενον κακκαβίδων*
ὄνομα συνθέμενος.

49.

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμως
πάντων.

Fr. 46. Scholl. Pind. Isthm. I, 56. *Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται· Ἀλκμάν· Πεῖρά τοι κτλ.* Ut illud *Ῥεχθὲν* (*παθὼν* Hesiodus) *δέ τε νήπιος ἔγνω, πάθος μάθος*, similia.

Fr. 47. Aristides II, 377. Iebb. (II, 508. Dindorf.) *Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορὸν Ἡ Μῶσα κεκλ. ἡ λ. Σ.* Articulos delebat Hermannus. Aristides postea: *Προςτίθει δὲ κἀκεῖνο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητὴς, ἵν' ἐνεργὸς ὑπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησὶν ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται.*

Fr. 48. Athenaeus IX, 390, A. *Καλοῦνται οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος λέγοντος οὕτως· Ἐπῆγε κτλ. σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περδίκων ᾄδειν ἐμάνθανε. διὸ καὶ Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἔφη τὴν εὕρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ᾀδόντων ὀρνίθων, ὧν κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν*, cfr. Democr. Plut. Morall. II, 974, A. Lucret. V, 1378. Emperius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, I, p. 6. *Ἔπη τε δὲ καὶ μ.* | *Ἀ. εὗρε, τὸ γλώσσαλγον* ◡ ◡ (*ποκα* vel *θάμα*) | *κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.* Nos Exx. Critt. III, 13. *Ἔπι δὲ κ. μ. Ἀ.* | *εὕρετο, γλώσσαργον* ◡ ◡ *κακκαβίδων* | *στόμα συνθέμενος.* Denique Hermannus apud Zimmerm. 1836, 67. p. 538. *Ἔπᾶγε δὲ κ. μ. Ἀ.* | *εὗρέ τε γλῶσσα νόμον,* | *κακκαβίδων ὅμαδον* | *συνθέμενος.* Ursinus omisso *δὲ καὶ* dedit *γλώσσᾳ μὲν τὸ κακκ.*, in notis *γλῶσσα μὲν τό.*

Fr. 49. Athen. IX, 374, D. *Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν*

50.

Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἰματᾷ τε μίμνων.

51.

Ὅς ἔθεν πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο.

52.

Κὴπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κὴπὶ ταῖς συναικλίαις.

γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει (v. fr. 9, 4.) καὶ τὴν γενικὴν οἶδα »Δι' ὀρνίχων ὅμως πάντων.« Codex B νόμως, v. Exx. Critt. III, 13. Correxit Hermannus l. c.

Fr. 50. Choeroboscus Bekkeri Ann. 1182. Καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ α· ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἶμα τά τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυσ | τῷ μέ | μηνεν | αἴας | αἵμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. Ea doctrina Herodiani erat, unde Excerptt. Oxonn. III, 283, 14. τὸ· Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα, κατὰ πάθος. Hermannus Praef. Drac. Straton. XX. rejecto hoc commento scribit: Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας | αἰματᾷ τε μίμνων. Putaverim Alcmanem ausum esse.

Fr. 51. Scholl. Ven. A Il. Α, 222. Οὕτως δὲ δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἤτοι ὅτι δαήμονες — ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν· Ὅς ἔθεν κτλ. τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Codex Venetus Οἵ ἔθεν et τε δάσσαντο: Grammaticus Crameri Ann. IV, 409, 16. Οἱ ἔθεν πάλλοις ἔπαλλε δαίμονας, ἐδάσατο τοὺς μερισμοὺς καὶ τὰς διαιτήσας (sic) αὐτῶν. Blomfieldius in Aesch. Prom. 85. ὃς θεῶν πάλους ἔπ. At πάλοις videtur accusativus aeolicus esse. Jovem dicit. Nisi ἐδάσατο Grammatici est.

Fr. 52. Athen. IV, 140, C. Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησί· Κὴπὶ κτλ. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. Δρυφῆται Hermanno descendit a v. δρυφάω contero, Welckero ab eo q. e. θρύπτομαι molliter vivo. Hesychius δρυφάζω pro vulgari δρύπτω commemorat.

53.

Ἄϊκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο.

54.

Νικῷ δ' ὁ κάῤῥων.

55.

Ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω τὸ καλῶς κιθαρίσδεν.

56.

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνω τε σασάμω τε, κἠν πελίχναις
παίδεσσι χρυσόκολλα.

57.

Θριδακίσκας τε καὶ κριβανωτώς.

Fr. 53. Athen. l. c. *Καὶ πάλιν· Ἄϊκλον κτλ.*

Fr. 54. Apollon. Syntax. III, 212, 9. Bekker. *Τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· Νικῷ κτλ. Utinam vincat melior.*

Fr. 55. Plutarchus Lycurg. XXI. *Μουσικωτάτους ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς* (Spartanos). — *Ἕρπει κτλ., ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἴρηκε.* Libri *τῷ σιδάρῳ* et *κιθαρίσδειν.* Correxit Welckerus.

Fr. 56. Athen. III, 110, F. *Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμὰν ἐν τῷ πέμπτῳ οὕτως· Κλῖναι κτλ. (ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου).* 2. *ἐπιστέφοισαι* i. e. *ἐπιστεφεῖς οὖσαι.* 3. Legebatur *λίνῳ τε σασάμῳ τε.* 4. *παίδεσσι* Schweighaeuserus: libri *πέδεσσι.* Describi *κοπίδα* censet Muellerus Dorr. II, 277.

Fr. 57. Ath. III, 114, F. *Αἱ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις. λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν· Θριδ. κτλ. Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κρίβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Addit Sosibius XIV, 646, A. *χρῆσθαι αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἑστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτοὺς (τοὺς κριβάνας) ὅταν μέλλωσιν ᾄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι.* *κριβανωτώς* Dindorfius ex P; vulgo *κριβανωτός.*

58.

Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον
ἢ Ὄνογλιν ἢ Σταθμίταν.

59.

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κὠπάραν τρίταν
καὶ τέτρατον τὸ ἦρ, ὅκα
σάλλει μὲν, ἐσθίειν δ' ἅδαν
οὐκ ἔντι.

60.

Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

Fr. 58. Ath. I, 31, C. *Ἀλκμάν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε Λόφων, ὅς ἐστι τόπος Σπάρτης ἀπέχων στάδια ἑπτά· καὶ τὸν ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος, καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα τὰ καὶ πλησίον Πιτάνης. φησὶ γοῦν· Οἶνον κτλ.* 1. Legebatur *Οἰνουντιάδην*: B *οἰνουντιάδα*. Hesychius *Δένθις· οἶνος. Λάκωνες.* 2. Porsonus: *Hesychius Ὀνίγλιν (Ὀνίγλη Musurus) εἶδος οἴνου, accentu tantum male collocato. Utra scriptura rectior sit, per ι an ο nescio.* Ceterum *Δένθιν* et *Ὀνόγλιν* dixit pro eo q. e. *Δενθιάδην, Ὀνογλίτην.*

Fr. 59. Athen. X, 416, C. post allatum fr. 13. *Κἀν τῷ πέμπτῳ δὲ ἐμφανίζει αὑτοῦ τὸ ἀδηφάγον λέγων οὕτως· Ὥρας κτλ.* 2. *χειμάχῳ παρ αν τρίταν* A: *χειμάχω παραντρίταν* B: *χιμάλῳ πάραν τρίταν* P: *χιμὰν, ὠπώραν τρ.* Ursinus: emendavit Schweighaeuserus, qui tamen *χὠπάραν* dedit, *κὠπάραν* Welckerus, *κὠπώραν* Dindorfius. 3. *ἦρ ὅκα* Schweigh.: *ηροκας* A: *τὸ κρόκας* PVL: *ἦρ* lege *Ϝῆρ.* 4. *σάλλει μὲν* Porsonus Miscell. 241. Libri *ἀλλ' εἰ μέν.* Idem *ἐσθίειν δ' ἅδαν*: *ἔσθει ἐν δάδαν* PVL: Ursinus *ἔσθει, ἐνδάδαν οὐκ ἔσθει.* 5. Libri *ἔστι, ἔστιν.* Correxit Welckerus. De re v. Hymn. Hom. Cer. 400. Theocr. XV, 36 sq.

Fr. 60. Athen. XIV, 648, B. *Πόλτου μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως· Ἤδη κτλ. ἐστὶ δὲ τὸ πυάνιον, ὥς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἡψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἑφθοὶ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι.*

61.

Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

62.

Τὰν Μῶσαν καταύσεις.

63.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

64.

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

65.

Φρύγιον ηὔλησε μέλος τὸ Κιρβήσιον.

Fr. 61. Apollon. Pron. 383, B. *Ἡ ΑΜΙΝ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ῑ, ἐν αἷς προπερισπᾶται· Αἱ γὰρ ἅμιν τούτων μέλοι· ὀξυνομέν τε· Ἀμὶν κτλ. Ἀλκμάν.*

Fr. 62. Eustath. Od. 1547, 59. *Λέγει καὶ Ἀλκμάν· Τὰν κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις.* Hesychius *Καταῦσαι· καταντλῆσαι, καταδῦσαι.* Arist. Nubb. 970. *τὰς Μούσας ἀφανίζων.*

Fr. 63. Ann. Oxx. I, 60, 20. *Ἐὰν ὦσιν ἐκ τοῦ ε οὐκ ἔτι* (sc. *γίνεται τροπὴ εἰς α μακρόν*), *ἔλατος ἱππήλατος. Ἀλκμάν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνηλὴς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἐλεεινή* (f. *ἐλεεῖν*). Vide Exx. Critt. III, 15 sq. De tramite infernali videtur dixisse.

Fr. 64. Hephaestio 3. *Λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον· Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ*, ubi *σάλεσσιν* Pauwius (h. e. *θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ*): *κῆνος* attestatur Apollon. Pron. 335, B. *Αἰολεῖς κῆνος, — Δωριεῖς τῆνος —, σπανίως διὰ τοῦ κ· Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμάν.* Idem 334, A. *Καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ· Μάκαρς ἐκεῖνος φησί.* Recte locum constituit Bergkius Anacr. 217. De forma *μάκαρς* similibusque v. Lobeck. Parall. 163. et nos Conj. Critt. I, 9 sqq.

Fr. 65. Strabo XII, 580. *Λέγεταί τινα φῦλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα· ὥσπερ οἱ Βερέκυντες· καὶ Ἀλκμὰν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθυνός τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθρίους ἀποφοράς.* Libri in versu poetae *Κερβήσιον, Κειβήσειον, Κειρβήσιον, Κειρβείσιον, Κερβείσιον*, Ursinus *Κιρβήσιον*; postea *Κερβήσιος.* Hesychius *Κιρβιαῖον· ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν.*

66.

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν
τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

67.

Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, Fάναξ.

68.

*Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν * ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς*
ἧστ' ἐπὶ θάκοις κάτω πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδέν,
δοκέων δέ.

69.

*Ὁπότε * ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου κλέος δ' ἔβαλλον*
οὐ νῦν ὕπαι στάντων.

70.

*Τῷ δὲ * σκομύνθεα κατ' ἂν κάρραν μάβως ἐπίαζε.*

Fr. 66. Hephaest. 66. *Ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι· Ἕκατον κτλ.* Welckerus tetrametrum dedit, quem Servius Centim. 1823. Putsch. Alcmanicum vocat.

Fr. 67. Apollon. Pron. 365, A. *Ὀρθοτονεῖται (τοὶ) καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἄδοι κτλ.* Codex τοι γ' ἄναξ: restituit Maittarius.

Fr. 68. Scholl. Pind. Ol. I, 97. *Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος —, ὁ δὲ Ἀλκμάν· Ὅπως κτλ.* In uno libro pro ὅπως erat ὅπη, in uno ἧσθ': tum ἐπιθάκας, ἐπὶ θάκας libri, quod Heynius emendavit: Hermannus κάτω pro vulg. κατά. *Ἐν ἀσμένοισιν* Welckerus refert ad conspectos a malefico *laetiores*: Ursinus φθιμένοισι vel ἐνέροισι desiderabat. Erat quum nobis ἐν ἀμενηνοῖσιν placeret. De v. ἀλιτηρός v. Doederlein. Soph. O. C. p. 320., de fabula Archilochi fr. 46.

Fr. 69. Arn. Oxx. I, 418, 3. *Λέγεται (ὕπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον· Ὁποτε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον.* Legebatur ὑπεστάντων: Cramerus τοῦ νῦν ὕπαι στ. Cetera emendet qui velit et possit.

Fr. 70. Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10. *Παρὰ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α (πιάζω)· τῷ δὲ κτλ.* Haec sanabunt eruditiores.

71.

Χαροπὰν κύνα·
χάλκεον δέ οἱ γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας
ὑπάκουε μὲν Ἴδα Τένεδός τε περιῤῥύτα
Θρηΐκιοί τε φιλάνεμοι πέτραι.

III. Arionis Methymnaei Hymnus. (?)

Olymp. XL.

Suidas: Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικός, Κυκλέως υἱὸς, γέγονε κατὰ τὴν λή (κή Gaisford. ex BE) Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ ᾄσματα· προοίμια εἰς ἔπη β' (?). λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ἀπὸ τοῦ χοροῦ (Welckerus Append. Trilog. Aesch. 232 sqq.), καὶ Σατύρους εἰςενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. φυλάττει δὲ τὸ ω̄ καὶ ἐπὶ γενικῆς. Vide Herodotum I, 23 sq.

Fr. 71. Dio Chrys. XXXIII, 29. Rsk. *Καὶ μὴν οὐχ οὕτω δεινόν ἐστι εἰ ἄνθρωποι μεταξὺ προβάτων φωνὴν λάβοιεν οὐδ' εἰ βοῶσιν οὐδ' ἂν χρεμετίζωσιν οὐδ' ἂν ὑλακτῶσιν, ὥσπερ τὴν Ἑκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τελευταίαν ποιῆσαι τὰς Ἐριννύας χαροπὰν κύνα κτλ.* Alcmani vindicat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 430 sq. Cfr. fr. 23. 1. Hermannus Eurip. Hec. 1234: *Notatu dignum γναθμὸς femininum, si recte scriptum est nomen illud.* Ceterum Hermannus aliter constituit carmen. 1. Reiskius *φθεγγομένᾳ*. 2. Vulgo *ὑμακούομεν Ἰδέους*: codex Urbinas *ὑπακούεμεν* (ed. Ven. *ὑπακουέμεν*) *Ἴδα Τένεδός τε*: emendavit Welckerus. De v. *περιῤῥύτα* v. Lobeck. Parall. 476: legebatur *περιῤῥυτά*, cfr. fr. 19. 3. Urb. Ven. *φιλίην ἔμοιγε*: emendavit Niebuhrius et Hermannus: Welckerus *φιλ. γε πέτραι.* Fortasse huc revocandum quod habent Ann. Oxx. I, 55, 21. *Σεσημείωται τὸ κάρχαρος· — καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι· Καρχάρεσσι (καρχάραισι) φωναῖς.* Cfr. Lycophr. 1175 sqq.

Ὕψιστε θεῶν,
πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
γαιάοχε, κυμονάρχα·
βράγχιοι περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ
θῆρες χορεύουσ' ἐν κύκλῳ, κούφοισι ποδῶν
ῥίμμασιν ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι
σιμοὶ, φριξαύχενες, ὠκύδρομοι
σκύλακες, φιλόμουσοι
δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρεΐδων θεᾶν,
ἅς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
ἀκτὰν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,

Arionis Methymnaei Hymnum tractavit Hermannus ad Aristotelis Poet. 235. Arionis vetusti illius esse demonstrabat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 392 sqq. Non persuadet: venustus est et satis opinor vetustus. Servavit Aelianus Hist. An. XII, 45. Τὸ τῶν δελφίνων φῦλον ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος· Ὕψιστε κτλ. Epigramma et hymnum usque ad v. ἀναπαλλόμενοι apposuit Tzetza Crameri Ann. III, 352. De fabula v. Muelleri Dorr. II, 369.

2. Arist. Eqq. 559. ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ δελφίνων μεδέων. Hermannus χρυσοτρίαινα. 3. Vulgo γαιήοχ' ἐγκυμονάλμαν: hinc Hermannus ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν: Tzetzes γ. ἐγκύμου ἁλμὰς βράγχια. Ex Paris. b correxit Jacobsius: ego γαιάοχε dedi. In Vatic. videtur esse κυμοναλκές, ut est κεραλκής, τοξαλκής. 4. Il. Ν, 27. βράγχιοι h. l. *animalia quae branchia habent*: Reiskius βρύχιοι. 5. Duo libri cum Tzetza omittunt ἐν. Gesnerus πτερύγων volebat: pedes affinxit poeta delphinis, quia saltare facit. 6. ῥιπάσμασιν Tzetza, cujus codex B ῥιάσμμασιν (sic). 7. Sic codd. bv: vulgo σεισμοί, unde Hermannus σεισμῷ. 9. ἔναλ' ἀθύρματα Valckenarius. 10. Νηρεΐδων codd. ma: vulgo Νηρηΐδων. 14. Libri χορεύοντες: Reiskius ὀχεύοντες: illud Brunckius.

ἄλοκα Νηρεΐας πλακὸς τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον·
φῶτες δόλιοι
ὥς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς
ναὸς ἐς οἶδμ' ἁλιπόρφυρον λίμνας ἔριψαν.

IV. Biantis Prienensis carmen.

Olymp. XL.

Suidas: *Βίαντος Πριηνέως δίκη* (Hipponactis fr. 51.). οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν· λέγεται δὲ τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ ἐχρῆτο.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν,
ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλεῖσταν γὰρ ἔχει χάριν.
αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβερὰν
ἐξέλαμψεν ἄταν.

V. Pittaci Mitylenaei carmen.

Olymp. XLII.

Suidas: *Πιττακὸς*, Μιτυληναῖος, υἱὸς Καΐκου ἢ Ὑῤῥαδίου, Θρᾳκὸς, μητρὸς δὲ Λεσβίας. Οὗτος γέγονε

---

16. Vulgo δ' ἴλιοι: Valckenarii correctionem firmant codd. bv. 17. ὥς μ' ἀφ' ἁλ. Hermannus: libri με ἀπὸ ἁλ. 18. Legebatur νεὼς εἰς οἶδμ'. Reiskius ἁλιπορφύρου. ἔριψαν Hermannus: libri ῥίψαν.

Biantis Prienensis cantilena est apud Diog. L. I, 85. Ἐποίησε περὶ Ἰωνίας, τίνα μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίη, εἰς ἔπη δισχίλια. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· Ἀστοῖσιν κτλ. 6. Mehlhornius ἄταν absolute positum arbitratur: *eminuit pernicioso malo*, h. e. insignem cladem tulit.

κατὰ τὴν λβ' Ὀλυμπιάδα, εἷς καὶ αὐτὸς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν ὤν. Ἔγραψε νόμους καὶ τῇ μβ' Ὀλυμπιάδι Μέλαγχρον τὸν τύραννον Μιτυλήνης ἀνεῖλε, καὶ Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων πολεμοῦντα ὑπὲρ τοῦ Σιγείου μονομαχῶν ἀπέκτεινε, δικτύῳ περιβαλὼν αὐτόν. Γηραιὸς δὲ ἀναγκαζόμενος στρατηγεῖν, ἔφη· Ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Τούτου ἀπόφθεγμα· Καιρὸν γνῶθι. Ἐποίησε δὲ καὶ ἐλεγεῖα ἔπη χ'. Καὶ ὑπὲρ νόμων καταλογάδην.

Ἔχοντα δεῖ τόξα καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ἐπὶ φῶτα κακόν· πιστὸν γὰρ οὐδὲν
γλῶσσα διὰ στόματος λαλέει,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

VI. Chilonis Lacedaemonii carmen.

Olymp. XLII.

Suidas: Χίλων, Δαμαγήτου, Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν, ὃς ἦν βραχυλόγος. Ὅθεν Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον Χιλώνειον καλεῖ.

Ἐν λιθίναις ἀκόναις
ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν χρυσῷ δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε
νόος ἔδωκ' ἔλεγχον.

Pittaci Mitylenaei cantilena est Diog. L. I, 78. Ἐποίησε καὶ ἐλεγεῖα ἔπη ἑξακόσια· τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα κτλ. Vide Scolion Solonis. 1. Scripsi τόξα: legebatur τόξον. 2. Alii ποτί. 4. Ilgenius καρδίῃ.

Chilonis Lacedaemonii cantilena Diog. L. I, 71. Τῶν ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ. κτλ. Vide Welckeri Prolegg. Theogn. XCVII sq. 3. Sic Welckerus: libri ἐν δὲ χρυσῷ. 4. Vulgo νοῦς. Cfr. ad sententiam Theogn. 418.

VII. Alcaei Mitylenaei carmina.

Olymp. XLII, 2.

Horatius Carmm. I, 32. cll. II, 13.

Age dic Latinum
Barbite carmen,
Lesbio primum modulate civi;
Qui ferox bello tamen inter arma
Sive jactatam religarat udo
Litore navim,
Liberum et Musas Veneremque et illi
Semper haerentem Puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis nigroque
Crine decorum.

Dionysius Hal. V, 421. Rsk. *Ἀλκαίου σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχὺ καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεκάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος· πολλαχοῦ γοῦν τὸ μέτρον εἴ τις περιέλοι, ῥητορικὴν ἂν εὕροι πολιτείαν (πραγματείαν).* Adde Quintilian. Instt. Orr. X, 1, 63.

I. Ὕμνοι.

1. Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Διός.

Alcaei Mitylenaei Carmina. Post doctos Britannos praeclare de Alcaei reliquiis meruerunt censores editionis A. Matthiaei, A. Seidlerus in Mus. Rhen. 1829, 208 sqq.; F. G. Welckerus in Jahn. Annall. 1830, I, 14 sqq., Fr. Neuius in Annall. Litter. Berolinenss. 1829, 724 sqq., A. Giesius in Diar. Litter. Halenss. 1832, 96. p. 761 sqq., Th. Bergkius Mus. Rhen. 1835, 218 sqq., Fr. Osannus ibid. 1833, 60 sqq.

I. *Ὕμνοι.* 1. *Εἰς Ἀπόλλωνα.* Hephaest. 80. tanquam exemplum Alcaici hendecasyllabi. In Aristarchea editione Alcaei haec oda prima fuit primi libri, in Mercurium secunda, v. Scholl. Hephaest. 121. De hoc hymno cfr. Himer. Oratt. XIV, 10. Paus. X, 8, 5. Plut. Morall. II, 1135, F. et Muelleri Dorr. I, 268 sq.

2. Εἰς Ἑρμῆν.

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι.

3. Εἰς Ἀθηνᾶν.

Ἄνασσ' Ἀθανάα πολε . . . . . .
ἅ που Κορωνίας ἐπὶ * δεων

---

2. Εἰς Ἑρμῆν. Hephaest. 79. exemplum metri Sapphici. μέδεις libri: ὃς μεδέεις Flor. μέδων Turnebus. Apollon. Synt. 92. Bekker. Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μεδεὶς ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἱ] κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ει κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν. Tenorem in prima vindicat Bastius Greg. Cor. 620. Seidlerus 216. Horatii carmen I, 10. teste Porphyrione *Hymnus in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta*. Celebraverat poeta Ἑρμοῦ γονάς Menander Rhet. IX, 149. Walz., raptum boum Apollinearum Paus. VII, 20, 2. Porphyr. ad v. 9. *fabula haec ab Alcaeo ficta*. Denique Ath. X, 425, C. Ἀλκαῖος τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει θεῶν οἰνοχόον. Cfr. Voss. Epp. Myth. I, 16. Welcker. l. c. 48. Mueller. Dorr. I, 282.

3. Εἰς Ἀθηνᾶν. Strabo IX, 411. Κατελάβοντο δὲ τὴν Κορώνειαν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον. κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραῤῥέοντα ποταμὸν Κουράλιον προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ· Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων Ἄσσ' Ἀθάνα ἀπολε . . . . . ἀπὸ Κοιρωνίας ἐπιδεων (sic) ανω (sic) πάροιθεν ἀμφι . . Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις. Sic vetustissimus cod. Parisinus. Alii libri 2. ἐπὶ δεῦ . . ., ἐπὶ δέων αὐτῷ, ἐπι δεων ανω. Varie locum tentant: post Friedemannum et Blomfieldium Muellerus Orch. 392. Ἄνασσ' Ἀθαναία πολίων, ἀπὸ Τᾶς σᾶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἱδρυσάμεσθα Κωρ. κτλ. Seidlerus 221. Ἀν. Ἀθάνα, ἅ ποτε Θεσσαλῶν Ἀπαὶ, Κορωνείας ἐπ' ἰδέων ἄνω Πάροιθεν ἀμφήριστος ἵζευ Κωρ. κτλ. Neuius: Ἄνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκε, Ἅπερ Κορωνείας ἔπι

αυω πάροιθεν ἀμφι . . . .
Κωραλίω ποταμῶ παρ' ὄχθαις.

4. Εἰς Ἀφροδίτην.

Ἄεισον ἄμμι
τὰν ἰόκολπον.

5. Εἰς Ἔρωτα.

[Ἔρωτα] δεινότατον θεῶν
ἐγέννατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμα Ζεφύρῳ μιγεῖσα.

6. Εἰς Ἥφαιστον.

Ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων
λῦσαι ἄτερ Fέθεν.

δῶμ' ἔχεις, πάροιθεν ἀμφιβᾶσ' Ἴτωνα Κωρ. κτλ. Optime Welckerus 37. Ἄν. Ἀθανάα (ut Φωκάας apud Sapph.) πολεμαδόκος, Ἅ που Κορωνείας ἐπὶ λαΐω Ναυῶ (in inscriptione Cumaea est ναυοις, ναυω) πάροιθεν ἀμφιβαίνεις Κωρ. κτλ. De templo v. Paus. IX, 34, 1. Callim. Lav. Pall. 63. In eodem hymno Alcaeus Onchestum perperam πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος posuerat, Strabo IX, 412.

4. Εἰς Ἀφροδίτην. Apollon. Dysc. de Pron. 384, B. Τὰ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν· Ἄεισον κτλ. Ἀλκαῖος. Ad Venerem retTuli, quae alias est ἰοβλέφαρος, ἰοστέφανος.

5. Εἰς Ἔρωτα. Plutarch. Morall. II, 765, D. Τὰ μὲν οὖν πολλὰ ποιηταὶ προςπαίζοντες ἐοίκασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ᾄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἁψαμένοις· ὧν ἕν ἐστι καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως· Δεινότατον κτλ. εἰ μή τι καὶ ὑμᾶς ἀναπεπείκασιν οἱ γραμματικοὶ (commentatores Alcaei), λέγοντες πρὸς τὸ ποικίλον τοῦ πάθους καὶ τὸ ἀνθηρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν. Et. Gud. 278, 19. Τὰ ἄνθη λέγουσιν ἵμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν. Vide Lobeck. Aj. p. 362. Numeris descripsit Porsonus Misc. Critt. CIII: correxi vulg. ἐγείνατ'. De allegoria v. Welcker. 48.

6. Εἰς Ἥφαιστον. Apollon. Dysc. de Pron. 358, B. Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρός-

II. *Στασιωτικά.*

7.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
λαμπραῖσιν κυνίαισι, καττᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκιαι δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λαμπραὶ κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς,
θώρακές τε νέω λίνω κόϊλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλημέναι·

ωπον προςνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος. Ὥστε κτλ. Codex λυσεατερ γεθεν. Ad Junonem a Vulcano sellae alligatam refero cum Welckero, v. Paus. III, 17, 3. Sapph. fr. 35. Celebraverat Alcaeus Ἡφαίστου γονάς Menander Rhet. IX, 149. Walz.

II. Στασιωτικά. Strabo XIII, 617. Ἐτυραννήθη ἡ πόλις κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ὑπὸ πλειόνων διὰ τὰς διχοστασίας· καὶ τὰ στασιωτικὰ (alii διχοστασιαστικὰ) καλούμενα τοῦ Ἀλκαίου ποιήματα περὶ τούτων ἐστίν.

7. Athen. XIV, 627, A. Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται (v. Archilochi Eleg. fr. 1.), μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μαρμαίρει κτλ. καίτοι μᾶλλον ἴσως ἥρμοττε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. Haec spectabat et similia Max. Tyr. XXXVII, 439. Σπαρτιάτας ἤγειρε τὰ Τυρταίου ἔπη καὶ Ἀργείους τὰ Τελεσίλλης μέλη καὶ Λεσβίους ἡ Ἀλκαίου ᾠδή. De metro v. Herm. El. D. M. 437. Giesius Dial. Aeol. 386 sq. 1. Ἄρῃ *in Martis honorem.* Codd. BP Ἄρῃ: vulgo Ἄρει, v. Buttm. Gr. Max. I, 227 sq. Libri στέγη. 2. κυνίαισι ABP: vulgo κυνέαισι et 3. χάλκεαι (recte ibi B), v. Neuium Sapph. fr. V. 3. Legebatur νεύουσιν. 4. Libri κρυπτοῖσιν: emendavit Welckerus; πασσάλοις est accusativus. κνάμιδες, v. Neuium Sapph. p. 82. Phrynich. 171. Lobeck. Libri κναμίδες, κναμῖδες. ἄρκος· ἄρκεσμα, βοήθεια Hesychius. 5. Libri κοῖλαι: restituit Seidlerus 208. Confer de hac forma soluta Aeolensibus propria Bergk. Anacr. 92 sq.

πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ Fέργον ἔσταμεν τόδε.

8.

Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

9.

Γαίας καὶ νιφόεντος ὠρανῶ μέσοι.

10.

* Συνίημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,

---

6. Χαλκιδικαὶ σπάθαι, v. Boeckh. Oecon. Athen. II, 284. Libri κυππατίδες: Pollux VII, 60. Ὁ κύπασσις λίνου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ. Correxit Mehlhornius. 7. Legebatur πρώτισθ'. Alcaeo vindicat Giesius Dial. Aeol. 385. et huic carmini adhaesisse suspicatur quae sunt Hesych. v. Πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην, Αἰολεῖς· Τὸ πασσύριον ἡμῶν (ἀμμέων) ἁπάντων γένος. Rursus Πασσύρως· ἄρδην, ἀνοικί. Videri hoc traduxisse Arist. Lysistr. 137. Ὦ παγκατάπυγον ἡμέτερον ἅπαν γένος.

Fr. 8. Scholl. Il. Θ, 178. Τὸ βληχρὸν σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές· Ἀλκαῖος· Βληχρῶν κτλ. Metri gratia, quod idem est atque fr. 7., addidi, sic et fr. 9. De voce βληχρὸς v. nostra post Eustath. Pind. 37.

Fr. 9. Apollon. de Adv. 613, 30. Τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἐπίῤῥημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· Γαίας κτλ. Idem 588, 27. Τὸ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν· οὐ γάρ ἐστιν ἐλλιπὴς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσῳ, ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἴκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι. Aeolensium etiam μέσυϊ erat, v. Hesychium. δ' ὀρανῶ Hermannus Opuscc. VI, 105.

Fr. 10. Heraclid. Alleg. Homer. 13. Schow. Ἐν ἱκανοῖς δὲ

τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό·
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

11.

Τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄμω

καὶ (v. Archiloch. fr. 47. Theogn. 671 sqq.) τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὑρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερίῳ προςεικάζει καταστήματι θαλάσσης, ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μιτυληναίων ἐγειρομένη σύστασις. Cfr. Horat. Carmm. I, 14. Hermann. El. D. M. 688. In verbis illis ἀσυνέτην sqq. latere versiculum poetae consentiunt, sed ut Heraclides structuram ad suam orationem aptaverit: Seidlerus ἀσυνθέτου κὰτ τῶν ἀν. στάσιν; Giesius ἀσυνθέτου καὶ τῶν ἀνέμων στάσει. Cocondrius περὶ τρόπων in Boissonad. Ann. Grr. III, 291. (Walz. Rhett. VIII, 787.) Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. Hinc patet vv. ἀνέμων στάσιν in fine fuisse versus posita *praecedente*, ut ait Lobeck. Parall. 460., *quodam verbi* συνίημι *inclinamento*. 3. ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον citat Apollon. de Pron. 379, B. 5. Heraclides καλάν: Cocondrius αἰεὶ φορήμεθα· σὺν μέλανι χειμῶνι μογέοντες μάλα, confirmans emendationem Seidleri: κάλων Schowius (ut Horat. l. c. *Malus celeri saucius Africo Antennaeque gemant ac sine funibus Vix durare carinae Possint imperiosius Aequor?*): κάλον Osannus, antiquiorem formam, restituebat. 6. Corrigunt πέρ: si πὰρ verum, adverbium est. 7. Exspectes ζάδαλον. 9. χόλαισι, i. e. χαλῶσι, v. Neuium Sapph. II, 5.

Fr. 11. Heraclides l. c. Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου αἰνιττόμενος ἑτέρωθί που λέγει· Τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίχει, παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην, ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγείοις χειμῶσιν εἰκάζει.
1. Sic Neuius: Steph. τὸ δὴ εὖγε, Ursin. τὸ δ' εὖτε: Seidlerus

στίχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
ἄντλην, ἐπεί κε ναὸς ἔμβᾳ.

12.

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

13.

Μέλαγχρος αἴδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

14.

Λόφον τε σείων Καρικόν.

15.

Οὐ λίθοι

τὸ δ' αὖτε. τῶν προτέρων ὅμω Seidlerus: Ursin. τῷ προτέρ' ὠνέμῳ στίχει. Respicit poeta ad turbas civiles praegressas. *Στίχει*, i. e. *στείχει*; *ὁμοῦ στείχων* est Soph. Phil. 1218. 2. *πόνον πολὺν* Elmslejus Eurip. Heracl. 169. 3. Seidlerus adjecit: vulgo Heraclideae orationi adhaerent: *Undae multum nobis exhibebunt negotii in exhauriendis fluctibus, ubi in navem descenderint.* Cfr. Il. *O*, 381. 624. Theogn. 673. Addit Seidlerus, scribi potuisse *ἐπεὶ κὰν* (h. e. *κατὰ*) *ναὸς ἔμβᾳ.*

Fr. 12. Athen. X, 430, A. *Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὑρίσκεται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις· Νῦν κτλ.* *μεθύσθην* Buttmannus Gr. Max. II, 186. Libri *μεθύσκειν*. *καὶ χθόνα πρὸς βίαν παίειν* (libri *πονεῖν*: emendavit Steph.) quidam viri docti ex Hor. Carmm. I, 37., sed v. Hermann. El. D. M. 688. Welcker. l. c. 45 sq.

Fr. 13. Hephaest. 80. Genitivum Aeolicum *αἴδῶς* ex h. l. affert Grammaticus Crameri Ann. I, 208, 13. Vide Exx. Critt. II, 6 sqq. De Melanchro Diog. L. I, 74. *Πιττακὸς μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μέλαγχρον καθεῖλε τὸν τῆς Λέσβου τύραννον*, v. Welcker. l. c. 16.

Fr. 14. Strabo XIV, 661. *Τοῦ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται* (Cares) *τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μέν γε φησίν* (v. fr. XCI. Bergk.) —, *ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ. κτλ.* Vide Herod. I, 171. Blomf. Aesch. Sept. 381.

Fr. 15. Aristides I, 555. Iebb. (821. Dindorf.) *Χρὴ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς πρᾳότατα καὶ τῶν δευτέρων ἐῤῥωμένως*

τειχέων εὖ δεδομαμένοι,
ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

16.

Οὐ τιτρώσκει τἀπίσημ' ὅπλα.

17.

Ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμέναι οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημέναι οὐδὲ στενωποί τε καὶ νεώρια ἡ πόλις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Eodem respexit II, 207. (273.) Τὸν λόγον, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο (Aesch. Perss. 355. Thuc. VII, 77. Valcken. Diatr. 217.), ὡς οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἰσὶν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὑτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. Denique I, 535. (791.) Νομίσητε πλείονος ἀξίους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς εἶναι τὸ πάλαι τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη οὐδὲ ᾠδεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὑτοῖς εἰδότες θαῤῥεῖν. Postremo Nicolaus Progymn. I, 276. Walz. Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως σύστασιν. Hinc Bergkius l. c. 218. duos priores versus elicuit: tertium servavit Scholiasta Aesch. Perss. 347. Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος, sed πύργοι ἀρήϊοι Scholl. Soph. O. R. 56. Liban. II, 288. v. Lobeck. Soph. Aj. 160. Hinc ἀρήϊοι Matthiaeus. Et πύργοι ἀρήϊοι Suidas v. Ἀρήϊος, qui quum addit: Καὶ Ἀρηΐοις, τοῖς τοῦ πολέμου (τοῖς πολεμικοῖς E.). Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον καὶ ἀρηΐοις ὅπλοις πεφράχθαι, haec quoque ex Alcaeo ducta suspicor. Ceterum dedi πόλιος.

Fr. 16. Scholl. Aesch. Sept. 200. Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα: ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· Οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ᾖ. Verba non praesto: sententiam non sustinui praetermittere. Cfr. Liv. X, 39. Tacit. Agric. XXII.

Fr. 17. Scholl. Arist. Vespp. 1227. Ὤνθρωφ', οὗτος ὁ

18.

Οὐδέ πω Ποσειδᾶν
ἁλμυρὸν ἐστυφέλιξε πόντον.

19.

Ἔπταζον ὡς ὄρνιθες ὠκὺν
αἰετὸν ἐξαπίνας φανέντα.

20.

Ἄρευ δαΐφοβος δαϊκτήρ.

21.

Τὸ γὰρ
Ἄρευϊ κατθανεῖν καλόν.

μαιόμενος τὸ μέγα κράτος Ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς: παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὤνησεν οὗτος καὶ μαινόμενος (Venetus ὤνησαι οὗτος ὁ μαινόμενος et τρέψεις τάχα.) τὸ μ. κ. τάχα τρέψεις τὴν π.· ἁ δ' ἔ. ῥ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτως Αἰολεῖς (sc. κρέτος, v. Buttm. Gr. Max. I, 103.). Sed Scholl. Rav. in Thesmoph. 162. Ἐν Σφηξὶν παρῴδηται τό· Ὡνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μ. κράτος. Conformavit Seidlerus 214. et Giesius 772.

Fr. 18. Herodianus περὶ μον. 10, 25. Εἴρηται ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ ν̄ Ποσειδᾶν· Οὐδέπω κτλ.

Fr. 19. Herodianus περὶ μον. 23, 9. Πτάζω, ἔπταζον, ὡς τό· Ὄρνιθες ὠ. αἰετὸν ἐξαπτήνας φαν. Alcaei haec esse suspicatus est Dindorfius, correxit Bergkius 230 sq. Cfr. Soph. Aj. 167., ubi aliter Lobeckius p. 143.

Fr. 20. Grammaticus Barocc. Crameri III, 237, 1. Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρεος γενικὴν πῶς εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευος, Ἄρευϊ· — ἡ κλητικὴ· Ἄρευ δι' ὁ φόβος διακτήρ. δαϊκτὴρ Cramerus cll. Aesch. Sept. 899., δαΐφοβος Bergkius. Alcaeo tribui propter Heraclidem Eustath. Il. 518, 35. Ἄρευς εὐθεῖα παρ' Ἀλκαίῳ εὑρέθη, v. Neuium Sapph. fr. LXXXVIII.

Fr. 21. 22. 23. Choeroboscus ad Theodos. in Bekkeri Ann. 1349. Τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ ῡ κατὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ Ἄρευς, Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ῡ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον· Ἄρευος στρατιωτέροις κτλ. Alcaeo haec vindicavimus in Ibyc. Rheg. 190., et sic Seidlerus 227.

22.

Μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

23.

Ἄρευος στρατιωτέροις.

III. *Μέλος πρὸς Μελάνιππον, ἄνδρα ἑταῖρον.*

24.

Ἀλκαῖος — σῶος Ἄρει
ἔντεα δ' οὐκὶ, τά οἱ τὸ ἀλίκροτον ἐς Γλαυκωποῦ

Fr. 21. Bekkerus καταθανεῖν. 22. Bekkerus μίξαντες ἀλλήλοισιν, Crameri Gramm. III, 237, 3. μίξαν δὲ ἀλλήλοις: hinc correxi Exx. Critt. II, 10. Cfr. Pind. Pyth. IV, 223. 23. Comparatio hyperbolica, ut Sapphonis χρυσῶ χρυσοτέρα fr. 39.

III. Herodotus V, 95. *Πολεμεόντων δέ σφεων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγίνετο ἐν τῇσι μάχῃσι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς συμβολῆς γενομένης καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δέ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καί σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑτάρῳ.* Vide Valckenar. Herod. V, 94. Plehn. Lesb. 50 sqq.

Fr. 24. Strabo XIII, 600. *Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἔν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρός τινα κήρυκα, κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ· Ἀλκαῖος σῶος ἄροι* (duo codd. ἄρει) *ἔνθα δ'* (tres ἐνθάδε, ἐνθάδ') *οὐκ αὐτὸν τὸν* (unus οὔχυτον om. τὸν, ut in Par. Med., unus οὔχι τον ἀλ., unus οὐ κεῖται τὸν ἀλ.) *ἀληκτορὶν* (tres ἀλυκτορὴν, unus ἀλυκτορὶν) *ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν* (plures ὃν inserunt) *ἐκρέμασαν* (ἀνεκρέμασαν Ursinus) *Ἀττικοί.* Posui Seidleri conjecturas 211 sqq. expositas: quaedam ex his alii invenerant, ut ἔντεα δ' Wesselingius. Metrum videtur fuisse ut Horat. Carmm. IV, 7. *Diffugere nives* sqq. 1. Intellige: *Alcaeus salvus est Marti*, h. e. in nova bella. 2. Si Alcaeus sic scripserat, Γλαυκωπῶ vel Γλαυκῶπος dederat: Dindorfius Γλαυκώπιον censet, v. Naekius Mus. Rhen.

ἶρον ὀνεκρέμασαν
Ἀττικοί.

IV. Πρὸς Ἀντιμενίδαν τὸν ἀδελφόν.

25.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

26.

Κτεννὰς ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊον

1837, 60. Lucas Quaestt. Lexil. 136 sq. Seidlerus ἀλίκτυπον posuit: ἀλίκροτον Lindavius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1831, II, 86. p. 685. Herodotus πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. 3. ὀνεκρέμασαν, ut alias ὀνία, ὀνιαρός, τομίαις (h. e. ταμίας), v. Intpp. Greg. Cor. 455. De abjecto in fuga scuto v. Archiloch. Eleg. fr. 5., Anacreont. fr. XXVI. Bergk., Horat. Carmm. II, 7, 9. An huc pertinuere quae in nota fr. 15. Alcaei esse suspicabar? Ceterum Welckerus 3 sq. a Strabone haec fere posita arbitratur: Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐχί· τὰν ἀλκτῆρα ῥινὸν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμ. Ἀ.

IV. Strabo XIII, 617. Τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδαν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἆθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὥς φησι, βασιλήων παλαιστὰν (παλαστάν codex), ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν τ' ἀχέων (παχέον codex) ἀποπέμπων. Exposuit de hoc carmine et omnia felicisissime resuscitavit Muellerus noster Mus. Rhen. 1828, 287 sqq.

Fr. 25. Libanius in Προςφωνητικῷ Ἰουλιανῷ I, 406. Rsk. Ἆρ' οὖν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον Ἀλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῇ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κατευθύνων τὴν οἰκουμένην. Integros versus, exemplum metri Asclepiadei, servavit Hephaestio 58. De terminatione χρυσοδέταν (Libanius vulgarem substituit) v. Lobeck. Parall. 457. Ceterum v. Mueller. l. c. 296.

Fr. 26. Vide supra. *Qui occidisti Goliath* Aegyptium Syrumve, *qui nonnisi palmum aberat a quinque cubitis*, v. Mueller. l. c. 289. In reliquis verbis Strabonis τελέσσαις μέγ' ἄεθλον versus initium videntur.

παλαστὰν ἀπολείποντα μόνον μίαν
πάχεων ἀπὸ πέμπων.

V. Συμποτικά.

Athenaeus XV, 693, F. *Ἐμέμνηντο οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων· ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημονεῦσαι διά τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως·*
Αἶσον δή μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

27.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀρανῶ μέγας
χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
— — — — —
— — — —
Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφι . . . . γνόφαλλον.

---

2. *παλαστάν*, v. Lobeck. Phryn. 295. *ἀπολείποντα*, confert Muellerus Hes. Opp. 698. *Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων.* 3. *πέμπων*, ut Alcaeus ipse alias *εἷς τῶν δυοκαιδέκων* Et. M. v. *δυσί*. Buttm. Gr. Max. I, 283.

V. *Συμποτικά*. Fr. 27. Ath. X, 430, A. *Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ Ἀλκαῖος εὑρίσκεται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις· Ὕει κτλ.* Compara Hor. Carmm. I, 9. Epod. 13. 1. *ὀρανῶ* Buttmannus Lexilog. I, 32. Libri *ἐκ δ' ὠρανῶ*: ex Alcaeo et *ὀρανὸς* et *ὠρανὸς* affert Herodianus *περὶ μον.* 7, 27., sed v. Hermann. Opuscc. VI, 104 sq. Casaubonus *ἐν δ' ὠρανῷ*: Theocr. XXII, 10. *πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος.* 6. Libri *ἀμφιγνόφαλλον*, *ἀμφὶ γνόφαλλον*: corrigunt viri docti *ἀμφιτίθει*, *ἀμφιτιθεὶς*, *ἀμφιβαλών*. *γνόφαλλον*, h. e. *γνάφαλλον*, Buttm. Gr. Max. I, 103. Bergk. Comm. Com. Att. 410.

28.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

29.

Ἀλλ' ἀνήττω μὲν περὶ ταῖσι δέῤῥαις
περθέτω πλέκταις ὑποθυμίδας τις,
κὰδ δὲ χευάτω μύρον ἁδὺ κὰτ τῶ
στήθεος ἄμμι.

30.

Τὸν κακοπάτριδα

Fr. 28. Ath. l. c. *Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν· Οὐ χρὴ κτλ.* Cfr. Horat. Carmm. III, 2. 1. *θυμὸν* Steph. Casaub. Libri *μῦθον*. 3. Libri *βυκχί, βυγχί*: Et. M. 216, 47. *Βύκχις: ὄνομα Αἰολικὸν παρὰ τὸ βάκχος βάκχις καὶ βύκχις, ὡς ἵππος ἵππις καὶ οἶκος οἶκις, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ, ὡς βάθος βυθίς.*

Fr. 29. Athen. XV, 674, C. *Ἐκάλουν οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἀλλ' ἀνήτω κτλ.* 1. Libri *ταῖς δέραις*: correxit Bergkius: *δέρρη* Aeolicum attestatur Et. M. 262, 52. *Ἀνήττω* duobus *ττ* est Bekkeri Ann. 403, 3. Cfr. Scholl. Theocr. VII, 63. Pollux VI, 107. Bergk. Anacr. fr. XXXVII. Virgil. Ecl. II, 48. Ceterum Scholl. Horat. Carmm. IV, 11, 3. *Alcaeus frequenter se dicit apio coronari.* 2. Libri *πλεκτὰς ὑποθυμιάδας*. 3. 4. ex Ath. XV, 687, D. *Ἀλκαῖος ἔφη· Κάδδ' ἐχεύσατο κτλ.* emendatiores addidit Bergkius 221 sq.

Fr. 30. Aristoteles Polit. III, 10. (p. 101. Goettling.) *Εἵλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήκεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἵλοντο τὸν Πιττακὸν ἐν τινὶ τῶν σκολιῶν μελῶν* (al. *σκολίων*)*· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι· Τὸν κτλ.* 1. *κακοπάτριδα*, qui e Thracia oriundus esset, sed cfr. Lobeck. Parall. 215. Eundem Pittacum Alcaeus teste Diog. Laert. I, 81. compellaverat *σαράποδα* vel *σάραπον, χειροπόδην, γαύρηκα, φύσκωνα καὶ γάστρωνα, ζοφοδορπίδαν* (h. e. *λαθροφάγον* Hesych., sed Plutarch. Morall. II, 426, B. rectius *ὡς*

Πίττακον πόλιος τᾶς ζαχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες,
ἀθρόᾳ ⏑ ⏑ φωνᾷ.

31.

Τέγγε πνεύμονα Fοίνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
ἄχει δ' ἐκ πετάλων Fαδέα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπο
*κακχέει λιγυρὰν [πυκνὸν] ἀοιδὰν * * ὁππόταν*

ἀδόξοις τὰ πολλὰ καὶ φαύλοις ἡδόμενον συμπόταις). Postea autem in gratiam rediit cum Pittaco, Diodor. Excc. Vat. 21, 27. Dindorf. *Καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον ἐχθρότατον αὐτοῦ γεγενημένον καὶ διὰ τῶν ποιημάτων πικρότατα λελοιδορηκότα λαβὼν ὑποχείριον ἀφῆκεν ἐπιφθεγξάμενος, ὡς Συγγνώμη τιμωρίας αἱρετωτέρα.* Cfr. Plehn. Lesb. 47 sq. 2. Legebatur *πόλεως*. Tum libri *ἀχόλω* (*socordis ac desidiosae*): *ζαχόλω* (*quae Alcaeum expulisset*) Bergkius Anacr. 22. 3. *ἐστάσαντο*, v. Soph. Antig. 666. Herod. V, 42. Libri *ἐπαινέοντες*. 4. Plutarch. Morall. II, 763, E. *Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόᾳ φωνᾷ* (Reiskius: libri *ἀθρόαι φωναὶ*) *μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πιττακὸν ὁ Ἀλκαῖος αἱρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναίους τύραννον.* Hinc addidi.

Fr. 31. Athen. l. c. (v. fr. 28.) *θέρους δέ· Τέγγε κτλ.* duos priores versus laudat, quos alii quoque afferunt. *τὸ ἄστρον περιτέλλεται*, cfr. Theogn. 1032. Hor. Carmm. III, 29, 18. 3. Proclus Hesiod. Opp. 584. *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ᾄδειν. ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων* (codex meus *πετάλλων*) *τάδε ἂν τέττιξ, ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρώταται γυναῖκες, λεπτοὶ δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σ. ἄζει. πτερύγων ὕπο* supplevit Seidlerus: *ἁδέα τέττιξ* Graevius, *ἀχέτα τ.* Heinsius, cfr. Il. *Γ*, 151. 52. Sed *δ' ὕπο* scribendum et versus 4. 5. huc referendos esse vidit felicissimus conjector Bergkius 219. Nam Demetr. Eloc. XLII. *Γίγνονται καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἀπὸ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ' ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν* (codex n Victorii *καθέτως*) *ἐπιπτάμενον καταυδείη* (Aldus *καταυδείῃ*). 4. *πυκνὸν* Bergkius addit ex Hesiodo: *Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ, Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος,*

* φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.
ἄνθεῖ δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μιαρώταται,
λεπτοὶ δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνυ Σείριος
ἄζει.

32.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

33.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
κάδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, ἄϊτα, ποικίλαις.
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο

Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει. 5. Inesse debet sententia: *θέρεος καματώδεος ὥρη*, sed ea *μεταφορικῶς* expressa.
6. Recte haec quoque Alcaeo tribui evincit Plinius N. H. XXII, 43. ubi est de scolymo: *Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adjumento tunc valentissimo.*
7. *γόνα* Bergkius: at Steph. Byz. *Γόννοι· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.* Seidlerus *γόνυ*.

Fr. 32. Athen. I, 22, F. *Καὶ ἀλλαχοῦ· Πίνωμεν κτλ.*

Fr. 33. Athen. X, 430, C. *Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ· Πίνωμεν κτλ. ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κιρνάναι κελεύων.* 1. Vulgo *τί τὸν λύχνον σβέννυμεν*, sed Athen. XI, 481, A. *τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν*: hinc Porsonus *τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν*, Welckerus *τί τὸ λύχνον μένομεν* cll. Asclepiad. Anth. Pal. XII, 50. *Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς· ἦ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα*, h. e. *ruit hora*. Inepte Paroemiographi, ut Zenob. III, 3. 2. Libri *αἱ τὰ*: correxit censor Jenensis. Corripuit ῑ poeta, ut in v. *κνάμιδες*; Pindarus *κλαΐδες* et fortasse *κρηπῖδα* dixit: poeta incertus Et. M. 513, 20. *κρηνίδος*, Bergk. Anacr. 42. Mensuram compensavit producta ᾱ. *ποικίλαις* Schweighaeuserus: libri *ποικίλα, ποικιλλις, ποκιλλες, ποικίλλης*. Seidlerus volebat *ὦ Fέτα ποικίλαις*, Cramerus Mus. Philoll. Cantabrig. II, 688. non male *αὐατοποικίλαις*. 4. *ἕνα*, intellige *cyathum aquae*.

πλείαις· κακκεφαλᾶς δ' ἁ Fετέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθείτω.

34.

Κὰτ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς χεῦσον ἐμοὶ μύρον
καὶ κὰτ τῶ πολιῶ στήθεος.

35.

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐαν.

36.

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

37.

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

---

5. *Poculum praeceps trudat poculum*, exhaustum illico novum subsequatur. *κακκεφαλᾶς* Porsonus, sed cum *πλείαις* jungens (*plenas ad summum*): libri *κὰκ κεφαλᾶς*, *κάκκεφαλαῖς*. Idem *ἁ δ' ἑτ.*, libri *δ' ἀτέρα*, *δ' ἄτερα*.

Fr. 34. Plutarchus Morall. II, 647, E. *Μάλιστα τοὺς ἀνηθινοὺς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.* Cfr. fr. 29, 3., a quo fr. hoc distinxit et emendavit Bergkius 222 sq.

Fr. 35. Athen. XI, 481, A. *Ἀλκαῖος ἐν τῷ δεκάτῳ· Λάταγες κτλ. ὡς διαφόρων γιγνομένων καὶ ἐν Τέῳ κυλίκων.* Cfr. Bergk. Anacr. 36. Sermo de cottabo: Ath. XV, 666, B. *Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα.*

Fr. 36. Athen. X, 430, C. *Ἀλκαῖος καθόλου συμβουλεύων φησίν· Μηθὲν κτλ.* *μηθὲν* ABPV: *μηδὲν* CL. Illud Aeolicum, v. Boeckh. C. I. II, 23. *δένδρεον* Bentlejus: libri *δένδρον*. Horatius Carmm. I, 18, 1. *Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.*

Fr. 37. Ath. l. c. B. *Τοῦ δ' ἔαρος* (*πίνων εὑρίσκεται*)· *Ἦρος κτλ.* De metro v. Hephaest. 41.

(καὶ προελθών)
ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιαδέος ὄττι τάχιστα
κρατῆρα.

38.

Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

39.

Κρονίδα βασίληος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχίλλεα.

40.

Ἀχίλλευ, ὁ τᾶς Σκυθικᾶς μέδεις.

Fr. 38. Athen. II, 38, E. Ἀλκαῖος· Ἄλλοτε κτλ.
2. Libri ἀρητυμένοι: correxit Bergkius 223. comparans formas ἀκαχήμενος, ἀλαλήμενος. A verbis barytonis formas in μι ab Aeolensibus ductas arguit ἀχνάσδημι Alcaei Et. M. 181, 43.: φέρημι Sappho dixit. Ceterum legebatur ὀξυτέρου.

Fr. 39. Hephaestio 61. Ὁ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ. βασίληος dedi cum Choerobosco Bekkeri 1194. Οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλληος καὶ βασίληος. Αἴαν firmat Choeroboscus 1183. Λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν· καὶ παρ' Ἀλκαίῳ· Αἴαν τὸν ἄριστον, v. Lobeck. Parall. 172. πεδ' Ἀχιλλέα, v. Hom. Il. *B*, 673. Pind. Nem. VII, 27. Scolion Athen. XV, 695, C. ad Ibyc. Rheg. 189. Signavi Ἀχίλλεα: erat Ἀχιλλέα.

Fr. 40. Eustathius Dionys. Per. 306. Ἄλλοι δέ φασιν ἕτερον εἶναι τοῦτον Ἀχιλλέα παρὰ Σκύθαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἐξ οὗ τόπος Ἀχίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχ. ὃς τᾶς Σκ. μεδέεις. Correxere recte plures: μέδεις est participium a μέδημι, cfr. fr. 2. Quidam codd. Ἀχιλλεύς: vulgo Ἀχιλλεῦ.
Giesius 773. γᾶς conjicit. De fabula v. ad Ibyc. Rheg. 151 sqq. Welcker. 56 sqq. Idem fere initium scolii: Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μέδων, cfr. Pindari Parthen. fr. 2.

41.

Ὣς γάρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν Σπάρτᾳ λόγον
εἰπῆν Χρήματ' ἀνὴρ, 'πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος.

42.

Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσας τέκνον — — — —
— — ἐκ λεπάδων ∪ – χαίνοισα φρένας ἁ θαλασσία λεπάς.

43.

— — Ἐκ δὲ ποτηρίων πῶ, νέοις Διννομένη παρίσδων — ∪ —

Fr. 41. Scholl. Pind. Isthm. II, 17. *Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ: τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος ὅς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὣς γὰρ κτλ.* Scholia *φασὶν Ἀριστόδημον ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον: Ἀρ. φασὶν οὐκ ἀπ. ἐν Σπ. λ.* Diogenes Laert. I, 31. Conformavit Bergkius 227. Metrum est, ut fr. 7. Cfr. Zenob. VI, 43. Addunt Scholia: *Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος.* Scripsi *φαισ'*, h. e. *φασὶ*, et *εἰπῆν*. Ad sententiam cfr. Hesiod. Opp. 686.

Fr. 42. Athen. III, 85, F. *Καλλίας ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχή· Πέτρας κτλ. ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λ. χαύνοις φρ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς χέλυς καί φησιν οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν.* Sic ut posui voluit Bergkius 228. Metrum videtur quod fr. 41.

Fr. 43. Athen. XI, 460, D. *Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης διννομένη παρίσδων. πῶ, νέοις* Bergkius 228: *πῶ bibe* Aeolensibus tribuit Et. M. 698, 51. De Dinomene v. fr. 73. *νέοις* monosyllabum. Idem Bergkius Praef. Anacr. IX. sic metitur: — *Ἐκ δὲ ποτηρίων | Πῶ, νῆς* (sic) *Δεννομένη π.* Seidlerus 221. *Ἐκ π. δὲ πιὼν | ἦσα Διννομένῃ παρί | σδων.*

44.

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

VI. Ἐρωτικά.

Cicero Tuscc. Dispp. IV, 33, 71. *Fortis vir in sua republica cognitus, quae de juvenum amore scribit* Alcaeus? Cfr. Scholl. Pind. Isthm. II, 1.

45.

Ἰόπλοκ' ἀγνὰ μελλιχόμειδε Σαπφοῖ,
θέλω τι Ϝειπῆν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

46.

Δέξαι με κωμάζοντα δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

47.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

Fr. 44. Tzetzes Lycophr. 212. *Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ. ἀπόῤῥητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησίν· Οἶνος κτλ.* Cfr. Theogn. 500. et quem ibi adscripsimus locum Aeschyli. Aeschylus saepius Alcaeum ante oculos habuit.

VI. *Ἐρωτικά.* Fr. 45. Hephaestio 80. *Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἷον· Ἰόπλοχ' κτλ.* Scripsi *ἰόπλοκ'*, v. Exx. Critt. VII, 45., et *μελλιχόμειδε* pro vulg. *μειλ.* cum Hermanno El. D. M. 812.: *μελιχόμειδε* codex Palatinus. De forma v. Hermann. l. c. 642. Lobeck. Soph. Aj. 232. Hesych. *μειλιχομείδης· πραΰγελως, ἡδύγελως.* Unde Blomfieldius *μειλιχόμειδα.* 2. accedere jussi cum Bergkio 225. ex Aristotele Rhet. I, 9, 20. *Τὰ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν* (v. fr. 26.) *εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ.* *κωλύει αἰδὼς* per synizesin efferenda.

Fr. 46. Hephaest. 30. *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Δέξαι κτλ.* His quoque Sapphonem compellari conjicit Bergkius 226. cll. Hermesianactis v. 47 sqq. *Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδείξατο κώμους Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα γάμον.*

Fr. 47. Scholl. Plat. 377. Bekker. *Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἔστι δὲ ᾄσματος Ἀλκαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος* (Id. XXIX.). Cfr. fr. 44. Proverbium factum est, v. Provv. Bodl. 751.

48.

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις ἀλέγω.

49.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσσαι,
εἰ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

50.

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

51.

Ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

52.

Τερένας ἄνθος ἐπώρας.

Fr. 48. Scholl. Pind. Ol. X, 15. *Ἀλέγων· ὑμνῶν. καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν.* Possis Glyconeos refingere cum Bergkio 230. *Οὐκ ἔγων | Ἐν Μ. ἀλ. Λύκον.* Aliter Giesius Dial. Aeol. 387. Horat. Carmm. I, 32, 9. *Liberum et Musas Veneremque et illi Semper haerentem Puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.* Cicero Nat. Deor. 1, 28. *Naevus in articulo pueri (in Pericle puero* codex Glog., *in periculo pueri* Fa: Bergkius *in Lyco puero.) delectat Alcaeum. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.*

Fr. 49. Hephaest. 41. *Τὸ Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαι κτλ.* Sapphoni hoc praeter fas tribuit Neuius fr. XXXIII., qui *συμποσίαις ἐπ' ὄν.* dedit: *ἐπόνασιν* est in codd. HB et ed. Flor. 1. Codd. H et Nanianus cum ed. Flor. *κέλλομαι.* *Μένωνα*: cod. Nanian. *Μίνωα.*

Fr. 50. Hephaest. 67. cll. 120. *Ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, — Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥσπερ καὶ τόδε· Ἐμὲ κτλ.* Comparandum Horatii carmen III, 12.

Fr. 51. Cramer. Ann. I, 144, 6. cll. 179, 3. *Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι ἔπετον· Ἀλκαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογν' παλαμίησιν.* Et. M. 666, 51. *Ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἷον· Ἔπετον Κυπρογενῆας.* Emendavi Exx. Critt. II, 9.

Fr. 52. Ibid. 413, 23. *Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· Τερένας κτλ. πῶς ἡ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν*

VII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

53.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λαοῖς.

54.

Πρῶτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλις.

55.

Ἦ που συνᾶγ' ἀνδρῶν ἀμένην στρότον
νόμισμ' ἐπιπνεύοντα.

56.

Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκϜέλετο φρένας.

ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς· τερένας ἄ. ὀ.

VII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν. Fr. 53. Et. Gud. 162, 31. Ἀλκαῖος· Καὶ κτλ. Alcaeus dederat ἐϜάνασσε, Buttm. Gr. Max. II, 416. Exx. Critt. II, 9.

Fr. 54. Strabo XIV, 606. Τὴν Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Λελέγων πόλιν· Πρῶτα κτλ. Vide fr. 24.

Fr. 55. Hesychius Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων, Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος· ἦπου συναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα. Neuii suspicionem expressimus. Cramerus in Mus. Philoll. Cantabr. II, 689. Ἦπου συνᾶγεν ἀ. δυςμενέων στρατὸν Νέμεσις μένεϊ πνέοισα. Dubitat Seidlerus 227. de integritate glossae Hesychianae. Dedi στρότον pro Neuii στρατόν, v. Crameri Ann. I, 394, 13. In inscriptione Aeolica est στροταγω. De forma δυςμένην, ἀμένην v. Sapph. fr. 77, 2.

Fr. 56. Photius v. Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταῤῥαγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν κτλ. Codex ἐκ δε λέγετο: correxit Blomfieldius. Porsonus π. δ' ἐτύφωσ' ἐκ δ' ἕλετο φρ. Apud Harpocrat. s. v. libri ἐκ δὲ ἐλέγετο, ἐκ δὲ λέγετο, Bekkerus ἔκ σ' ἕλετο φρ. Cfr. Il. Z, 234.

57.

Τὸ Fέργον ἀγήσαιτο τεὰ κόρα.

58.

Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἴκεις.

59.

Καὶ θεὸν ἀμερίοις βροτοῖσιν.

60.

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

61.

Νῦν δ' οὗτος ἐπικρετεῖ
κινήσαις τὸν ἀπ' ἰρᾶς πυκινὸν λίθον.

Fr. 57. Apollon. de Pron. 395, A. Ἡ τεὸς Δωρικὴ τῇ σὸς ὁμωνυμεῖ· — καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ κτλ. Codex ἀγήσατο.

Fr. 58. Cramer. Ann. I, 327, 3. Ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ (apud Aeolenses)· Καί τις κτλ. Vide Hephaest. 43. Exx. Critt. II, 9. Apollon. Syntax. 92, 15. Bergkius καΐ τις.

Fr. 59. Tricha de Metr. 19. de versibus logaoedicis, ἃ καὶ Ἀλκαϊκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς χρησαμένου, οἷόν ἐστι τό· Καὶ κτλ.

Fr. 60. Apollon. de Pron. 384, B. Τὰ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν· Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος. καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν· Υ̓́μμιν ἀθάνατοι θεοὶ νικᾶν (ἀθανάτοιο εοῖνικαν codex). Ἀλκαῖος τρίτῳ. Vide Hermann. Greg. Cor. 886.

Fr. 61. Eustath. Il. 633, 60. Ἀλκαῖος ἐκ πλήρους ἔφη (proverbium κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, v. Suid. et Paroemiogrr.) τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ (παρῳδῇ) γράψας τὸ πήρας. Idem Odyss. 1397, 30. Ἀλκαῖος ἐκ πλήρους· Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κ. τὸν πείρας π. λ. Verum sagaciter repperit Bergkius 226. De forma ἐπικρετεῖ v. fr. 17.

62.

Αἴκ' εἴπῃς τὰ θέλεις, [ἤ κεν] ἀκούσαις τά κεν οὐ θέλοις.

63.

Τὸ γὰρ θεῶν ἰότητ' ὔμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον ἀνθήσει.

64.

Ὄρνιθες τίνες οἵδ'; ὠκεάνω γᾶς περάτων ἄπο
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδεῤῥοι τανυσίπτεροι.

65.

Νύμφαις, ταὶς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φαισὶ τετογμέναις.

66.

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ὁ δέ φη κήνοθεν ἔμμεναι.

Fr. 62. Proclus Hesiod. Opp. 721. *Ἀλκαῖος· Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις.* Cfr. Il. Υ, 250. Terent. Andr. V, 4, 17. *Si mihi pergit quae voll dicere, ea quae non volt audiet.* Wyttenbach. Plut. de Cap. ex Inim. Util. 623. Correxit Meinek. Quaest. Menandr. 44. Omisso *ἤ κεν* Giesius Dial. Aeol. 388 sq.

Fr. 63. Apollon. Pron. 387, B. *Υ̓́μμε Αἰολεῖς· Τὸ γὰρ κτλ. Ἀλκαῖος πρώτῳ.* Codex *ἴοτητι ὔ. λ. αφυτον θησει γερας.* *Honos enim ille voluntate deorum, qui vestram tutelam sortiti sunt, florebit incorruptus.*

Fr. 64. Scholl. Arist. Avv. 1410. *Τινὲς παρὰ τὰ Ἀλκαίου· Ὄρνιθες κτλ.* Scholl. Rav. Thesmoph. 162. *Ἐν τοῖς Ὄρνισι παρῴδηται τό· Ὄ. τινες δὲ ὠκεανῷ τὰ σὰ πτερὰ * θ'*: altero loco *γὰρ ἀπὸ περάτων*. Hinc *ὠκεανῶ, γᾶς περ. ἄπο* Giesius 774. Legebatur *ποικιλόδειροι*. Cfr. Ibyc. Rheg. fr. 7. Seidlerus 220. *γᾶς ἀπὸ πεῤῥάτων*: quod recte reprobat Giesius. Cfr. fr. 25.

Fr. 65. Hephaestio 60. *Τὸ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ.* Vulgo *ταῖς* et *φασί*: correxit Blomfieldius. Tum libri *τετικμέναις, τετυσμέναις, τετυγμέναις*: correxit Seidlerus 222. An *τετυγμ.* Aeolice i. q. *τετογμ.*?

Fr. 66. Herodianus *περὶ μον.* 27, 7. *Ὁ Ἀλκαῖος κεί-*

67.

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχειν.

68.

Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός.

69.

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλᾳ τὸ νόημα.

70.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφόρεις Ἄλιε.

71.

Ἀρκάδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

νοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο τὸ αὐτὸ (sc. ἐκεῖθεν)· *Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔ.* Correxit Seidlerus 172.: de forma φή v. Bergk. Anacr. 149.

Fr. 67. Apollon. Pron. 381. *Αἰολεῖς* (ἀμμέων)· *Ἀλκαῖος· Μηδ' ὀν. τοι σπλεας υμεων π.* πέλας Hasius, ἀμμέων (cll. fr. 77.) Giesius 774.

Fr. 68. Scholl. Soph. O. R. 156. *Φοβερὰν φρένα:* τὴν περίφοβον· καὶ *Ἀλκαῖος· Ἐλάφῳ κτλ.*, ἀντὶ τοῦ περίφοβος. φύει, h. e. φύεται, ut Theocr. IV, 26. VII, 75. Aeoles φυίω, Et. M. 254, 16. Giesius de Dial. Aeol. 230. Malit Seidlerus φοβεροῖς.

Fr. 69. Scholl. Hom. Odyss. Φ, 71. *Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν.* (Eustathius ἄλλο τὸ ν.), ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. ἄλλᾳ Matthiaeus: ἄλλυι Seidlerus, v. Theognost. Bekkeri Ann. 1425., ut πήλυι, ἀτέρυι.

Fr. 70. Cramer. Ann. I, 327, 3. *Τὸ ὁρῶ* δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δῆλον ἐκ τῆς *Αἰολίδος* διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ (v. fr. 58.), οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁρῶ· *Ἀλλ'* κτλ. Legebatur ἐφυρεῖς, v. Exx. Critt. II, 9.

Fr. 71. Artemidor. Oneirocr. II, 25. *Ταύτης* τὸν καρπὸν ἤσθιον οἱ *Ἀρκάδες*. καὶ ὁ *Ἀρχαῖος* (*Ἀλκαῖος* Meinekius) φησί· *Ἀ.* κτλ. Vide Oraculum Herod. I, 66.

72.

Ἀργαλέον πενία, κακὸν ἄσχετον, ἃ μέγαν
δάμνη λαὸν ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.

73.

Ἦρ' ἔτι, Δινομένη, τῷ Ϝυῤῥαδήῳ
τἄρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσιλήῳ;

74.

Κεῖσθαι ὑπὲρ κεφαλᾶς μέγας
ὤρεος Σιπύλω λίθος.

75.

Ἔκ με λᾶσας ἀλγέων.

Fr. 72. Stobaeus Floril. XCVI, 17. Distinxi post πενία. Vulgo ἀ. π. κακὸν, ἄσχετον, ἃ sqq. ἀργαλέον lege tribus syllabis. δάμνη Giesius 763: vulgo δάμνησι: Bergkius ἃ μέγα (sic codex) δάμνης. Cfr. de sententia ad Theogn. 384.

Fr. 73. Hephaestio 90. Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, οὗ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· Ἦρ' κτλ. 1. Vulgo Δινομένει: sed Fl. HB διννομένη (v. fr. 43.) τῷ τυῤῥάκκω. 2. κέατ' ἐν μυρσινήῳ vulgo: μυρσίνῳ Fl. CB, μυρσίννω D. Correxit Seidlerus 222 sqq. Ὑῤῥάδηος est filius Ὑῤῥάδου, quem quidem Grammatici fere Ὑῤῥάδιον (Theognostus Crameri 23, 22. explicat προγονίος (sic) ἢ ἄδοξος, v. Lobeck. Parall. 77.) vel Ὕῤῥαν vocant, cfr. Neuium Sapph. p. 25. De ἦρ' v. Alcmanis fr. 44. 2. τἄρμενα, *armamenta*. Μυρσιλήῳ, h. e. *in aedibus Myrsili* (v. fr. 12.). Alcaeus hoc carmen ad sodalem Dinomenem misisse videtur exsul. Aliter olim Hermannus El. D. M. 597. Bergkius Anacr. 199. Δεννομένει.

Fr. 74. Scholl. Pind. Ol. I, 79. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν (fr. 68.) λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· — ὁ μὲν Ἀλκαῖος· Κεῖσθαι πὰρ κεφαλᾶς μέγας ὠὰς (unus codex Vratisl. lacunam quattuor literarum) σιμίδα λίθος. Codex D παρά. Gerhardus κεῖται πὰρ κεφαλὰν μ. ὤρεος Σιπύλω λίθος: Osannus Mus. Rhen. 1833, 66. κεῖσθαι ὑπὲρ κεφαλᾶς κτλ. Antonin. Liberal. 36. Τάνταλον, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε καὶ ἐπῃώρει αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

Fr. 75. Hephaest. 16. Παρὰ Ἀλκαίῳ· Ἔκ μ' ἐλάσας ἀ. Correxit Bentlejus.

76.

Κοὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

77.

Οἴτινες ἐσλοὶ
ὐμμέων τε καὶ ἀμμέων.

78.

Ἐπὶ γάρ [τὸ] πᾶρος ὀνιαρὸν ἰκνεῖται.

79.

Κἀπιπλεύειν νάυεσσιν.

80.

Πάλιν ἃ ὗς παρορίνει.

Fr. 76. Et. M. 639, 31. *Αὐτοῦ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· Καὶ κ᾽ οὐδὲν κτλ.* Choeroboscus Bekker. Ann. 1362. *Δὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ τί.* Audaculum poetam, qui vel figurae *ἀπὸ κοινοῦ* nimium concesserit, vel oppositionis licentia usus sit, v. Lobeck. Parall. 79. cll. 86. Sed sunt qui ab Alcaeo *καὶ κοὐδὲν οὐδενὸς γέν.* profectum opinentur.

Fr. 77. Apollon. Pron. 382, B. *Αἰολεῖς ὐμμέων· Ἀλκαῖος· Οἴτινες κτλ.* Scribebatur *ἐσθλοί.*

Fr. 78. Herodianus *περὶ μον.* 35, 32. *Τὰ εἰς ρος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος* (codex *πάρνος*, leg. *πᾶρος*)· *ἐπὶ γ. τ. πάρος ὀνειαρὸν ἰκνεῖται, Ἀλκαῖος φησί.* Correxit Seidlerus 227., cfr. Gies. de Dial. Aeol. 360. Senii molestias querebatur poeta.

Fr. 79. Crameri Ann. I, 298, 17. *Αἰολεῖς νέασσι* (corrige *νάυεσσι*: in Et. M. 605, 23. est *νάεσσι*: cfr. Exx. Critt. II, 9.)· *Κἀπιπλεύσειν νάεσσιν.* Scripsi *κἀπιπλεύειν*, ut Aeoles dicebant *χεύειν*, *ῥεύειν*. Horatiana I, 3, 9. *Illi robur et aes triplex Circa pectus erat, qui fragilem truci Commisit pelago ratem Primus* sqq. Servius Fabricii ex *Alcaeo* sumpta testatur. Fortasse eo referebantur verba illa.

Fr. 80. Apostol. XV, 83. *Πάλιν ἁ ὗς π. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκοντα ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἡ*

81.

Ἐκ τοῦ ψέφους τοξεύειν.

82.

Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

83.

Ὁ Κρὴς τὰν θάλασσαν.

84.

Αἶξ Σκυρία.

85.

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἀγναὶ Χάριτες Κρόνῳ.

παροιμία. Cfr. Diogenian. VIII, 64. Simplicius in Aristot. de Caelo fol. 35, B. Ald. *Ἐπεὶ δὲ πάλιν ὗς ἔγρυξε κατὰ τὸν μελῳδὸν Ἀλκαῖον*, πάλιν ἀνάγκη ἐπὶ τὸν γραμματικὸν τοῦτον προκύψαι.

Fr. 81. Aristides II, 114. Iebb. (155. Dindorf.) *Εἰ δέ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες ῥητορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τονθορύζοντες ἐκ τοῦ ψόφου (E σκότου) τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον* κτλ. Correxit Lobeckius Soph. Ajac. p. 463.

Fr. 82. Plutarch. Morall. II, 410, C. *Κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὀν. τὸν λ.* γράφοντας. Cfr. Sophron. Demetr. de Eloc. 156. ἐκ τοῦ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντα ἔγραψεν.

Fr. 83. Zenobius V, 30. *Ὁ Κρ. τὴν θ.*, ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων, ἐπεὶ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. Μέμνηται ταύτης *Ἀλκαῖος*.

Fr. 84. Zenobius II, 18. *Αἶξ Σκυρία*: Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἶξ. Ἄλλοι δε φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέμνηται Πίνδαρος (fr. 73.) καὶ *Ἀλκαῖος*.

Fr. 85. Hephaest. 59. *Ἀλκμαϊκὸν* (CN ἀλχαϊκόν: N suprascripto κ) καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον *Κόλπῳ* κτλ. Welckerus Alcmani dederat fr. XLII.

VIII. Sapphonis Mitylenaeae carmina.

Olymp. XLII, 2.

Suidas: *Σαπφὼ, Σίμωνος· οἱ δὲ Εὐνομίνου* (*Εὐμήνου* codd. BV: *Εὐμήλου* Toupius)· *οἱ δὲ Ἠεριγύου* (*Εὐρυγίου* vel *Ἐριγ.* Hemsterhusius)· *οἱ δὲ Ἐκρύτου· οἱ δὲ Σήμου* (corrigunt *Σιμοῦ* vel *Σίμου*)· *οἱ δὲ Κάμωνος· οἱ δὲ Ἐτάρχου· οἱ δὲ Σκαμανδρωνύμου* (Herod. II, 135.)· *μητρὸς δὲ Κλειδὸς, Λεσβία, ἐξ Ἐρεσοῦ, λυρική· γεγονυῖα κατὰ τὴν μβ' Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν καὶ Στησίχορος καὶ Πιττακός. Ἦσαν δὲ αὐτῇ καὶ ἀδελφοὶ τρεῖς, Λάριχος* (Athen. X, 424, F.), *Χάραξος* (Athen. XIII, 596, B.), *Εὐρύγιος. Ἐγαμήθη δὲ ἀνδρὶ Κερκύλᾳ, πλουσιωτάτῳ, ὁρμωμένῳ ἀπὸ Ἄνδρου· καὶ θυγατέρα ἐποιήσατο ἐξ αὐτοῦ, ἣ Κλεὶς ὠνομάσθη. Ἑταῖραι δὲ αὐτῆς καὶ φίλαι γεγόνασι τρεῖς, Ἀτθὶς, Τελεσίππα, Μεγάρα, πρὸς ἃς καὶ διαβολὴν ἔσχεν αἰσχρᾶς φιλίας. Μαθήτριαι δὲ αὐτῆς Ἀναγόρα Μιλησία, Γογγύλα Κολοφωνία, Εὐνείκα Σαλαμινία. Ἔγραψε δὲ μελῶν λυρικῶν βιβλία θ'. Καὶ πρώτη πλῆκτρον εὗρεν. Ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιγράμματα καὶ Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους καὶ μονῳδίας.* **Rursus**: *Σαπφὼ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὕτη δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτου κατεπόντωσεν ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποίησιν.*

Sapphonis Mitylenaeae Carmina. In his Sapphonis reliquiis quantum fieri potest emaculandis post Neuii curas elaborarunt homines eruditissimi: Welckerus in Jahnii Annall. 1828, I, 4. p. 389 sqq., Spengelius in Seebodii Bibl. Crit. 1828, 70. p. 554 sqq., Seidlerus Mus. Rhen. 1829, 154 sqq., Giesius Hall. Allg. LZ. Erg. Bl. 1832, 97. p. 775 sqq., Bergkius Mus. Rhen. 1835, 209 sqq., God. Hermannus in Opuscc. VI, 102 sqq. Fragmentorum ordinem noluimus cum Neuio ex metrorum aequalitate ducere: et est ubi de metro valde dubitetur. Praeposuimus quae ad *Ἐρωτικὰ* pertinuisse vel certum est vel probabile frr. 1—43.

I. Ἐρωτικά.

1.

Ποικιλόθρον᾽, ἀθάνατ᾽ Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
μή μ᾽ ἄσαισι μηδ᾽ ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τυίδ᾽ ἔλθ᾽, αἴ ποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἐμᾶς αὔδως ἀΐοισα πήλυι

Carmen 1. Dionysius Comp. Verbb. 173 sqq. Rsk. *Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα (τὸν γλαφυρόν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. — ἄρξομαι δ᾽ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ· Ποικιλόθρον᾽ κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. κτλ.* **1.** Quidam codd. *ποικιλόφρον, ποικιλόφρων*: illud est in cod. Naniano (*Ἐκ τῶν τῆς Σαπφοῦς*) apud Mingarellum 498, hoc in Darmstadino Dionysii in Actt. Philoll. Monac. 1820, III, 444. (notavi *Δ*): *ποικιλόθρον᾽* praeter vulgata exempla Dionysii et Hephaest. 78. codex Guelferbytanus meus (notavi *Γ*), Rehdigeranus, alii. Welckerus pulchre conjicit respexisse poetriam ad sellam Deae in templo Mitylenaeo artificiose variegatam: culta Dea est in Lesbo insula nomine *Χρυσῆς*, Scholl. Il. *Γ*, 64. **3.** *ὀνίαισι* Blomfieldius: vulgo *ἀνίαισι*. Turnebi Hephaestio *μή με ἄσαις ἀμηδοκίαισιν*. Cfr. Alcaei fr. 67. **5.** Dionysii codd. *τύδ᾽, τὺ δ᾽ (Γ), τῦ δελφὲ πόκα τ᾽ ἔρωτα Δ*: *τῦδ᾽* cum Sylburgio Elmslejus in Aristoph. Ach. 892. Apud Hephaestionem libri *τυΐδ᾽, τυίδ*: v. Giesium de Dial. Aeol. 265. Priscianus I, 555. Putsch. (36. Krehl.) *Apud Aeoles quoque* υι *saepe patitur* (ut unam syllabam efficiat) *et amittit vim literae in metro, ut Sappho: Ἀλλὰ τυίδ᾽ ἔλθ᾽* κτλ. h. e. *τῷδε, δεῦρο*. Hesychius explicat *ἐνταῦθα. Αἰολεῖς.* Cfr. Scholl. Il. *Ξ*, 298. *κἀτέρωτα*, de forma Apollonius de Adv. 606 sq. Hesychius *Κατέροτα·* (corrigunt *κάτερυτα* vel *ωτα*) *καὶ ἄλλοτε*: similiter Soph. O. R. 164. *εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει Ἠνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.* **6.** *αὔδως* vel *αἴδως* pars librorum, alii *αὔδας*: illud Sappho soni gratia praetulisse videtur, v. Exx. Critt. II, 7 et Alcaei fr. 13. *πήλυι* Bergkius 209: libri *αἴοις. ἀπόλ᾽, Γ αὐΐοις· ἄπολυ, Δ ἀΐοις ἀπόλυ*: *πήλυι* est i. q. *τηλόσε*, v. Theognost. Bekkeri Ann. III, 1425. (Cramer. II, 160, 7.) *Τὰ Αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ῑ ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ*

ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ᾽ ὑποζεύξαισα· καλοὶ δέ σ᾽ ἆγον
ὠκέες στρουθοὶ πτέρυγας μελαίνας
πύκνα δινῆντες πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠρανῶ αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ᾽ ἐξίκοντο· τὺ δ᾽, ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ᾽ ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε᾽, ὅττι δηὖτε πέπονθα κὤττι

γράφει τὴν λήγουσαν, καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ῡ, καὶ τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ, οἷον πηλυϊ, ἀλυϊ (ἀλλυϊ), ἀτερυϊ. Priscianus l. c. *Similiter πήλυι disyllabum invenitur apud eosdem, quum ῡι non est diphthongus.* Apollonius Pron. 329, B. *τῆλυ* commemorat. Similiter in precationibus alii, ut Aeschylus Eum. 289. *Ἔλθοι· κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν, ὢν θεός.* Ceterum Hermannus 103. *ἀΐοισα* (scil. *κἀτέρωτα ἦλθες*)· *πολλὰ δ᾽ ἔκλυες*: alii aliter. 8. *χρύσιον* dedi: *ΓΔ χρύσειον*, reliqui *χρύσεον*, v. Alcaei fr. 7, 2. 3. 10. *ὠκέα* Blomfieldius: Herodianus *περὶ μον.* 42, 17. *Καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· καλοὶ δὲ ἐσάγον ὠκέες στρουθοί.* Hesychius: *ὠκέες στρουθοί: ταχεῖς, εὐτρεπεῖς, κοῦφοι.* Cfr. Aristoph. Lysistr. 724. Athenaeus IX, 391, E. *Μήποτε καὶ ἡ Σαπφὼ τὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῶν στρουθῶν φησιν ὀχεῖσθαι· καὶ γὰρ ὀχευτικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον.* *πτέρυγας* Ursinus: libri *πτέριγας*, *περίγας*, *περι γᾶς*, *περὶ γᾶς*. Neuius *περὶ γᾶς μελ. πυκνὰ δινῆντες* (libri *δινῆντες*, *δινῦντες* ut *Γ*, *δινεῦντες* ut *Δ*) *πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠρανῶ.* Seidlerus 157. quum duo libri *γῆν* exhibeant, *ποτὶ γᾶν* desiderat. Hermannus apud Seidlerum *πτέρυγος μελαίνας πύκνα δινῆντες πτέρα*, cll. Odyss. *Β*, 151. *Ἔνθ᾽ ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά.* Postea Opuscc. VI, 106. *πτέρυγας μελαίνας Πυκνὰ δινῆντες περάτων ἀπ᾽ αἰθέρος διὰ μέσσω* (a nom. *τὸ μέσσον*, *quod est intra caelum et terram spatium*). Nam *ὠρανὸς* non videri dixisse Aeoles: Herodianum *περὶ μον.* 7, 24. corruptum esse. Ex Homerico loco *πὲρ* suspiceris scribendum esse: quanquam ibi aves ipsae *περιδινοῦνται*, h. l. *περιδινοῦσι πτέρυγας.* Sed fortasse sincerum est *πτέρ᾽*, si *ὠκέες* jungas cum voce *πτέρυγας*, ut *ὠκύπτεροι.* 11. Libri *πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠρανῶ θέρος δ᾽ ἄμευς πω* vel, ut *Γ*, *δ᾽ ἄμες πω*: *Δ πτέρ᾽ ἀπωρανώθερος δια μέσω*: Monac. *πτέρ᾽ ἀπ᾽ οὐρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω.* 13. *τὺ δ᾽* libri: *Δ τί δ᾽.* 15. *ὅττι δ᾽ ἦν τὸ πέπ.* Neuius cum libris: emendavit Hermannus 106. 15. Neuius *κὤ*,

δηὖτε κάλεμμι,
κὤττι ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δηὖτε πείθω
καὶ σαγηνάεσσαν φιλότατα, τίς σ᾽ ὦ
Ψάπφ᾽ ἀδικήῃ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγῃ, ταχέως διώξει,

τι δ᾽ ἦν τὸ κάλημι: codd. *δήν τε κάλημμι* vel *δι᾽ ἦν*, *διήν*, *Γ κ᾽ ὅττι δ᾽ ἦν τε*, *Δ κῶτι κα δεῦρυ κάλλημην*: alii *δεύρο* vel *δεῦρο κάλημι*, *καλοῖμι*: ego *κὤττι* dedi de meo, *δηὖτε* cum Hermanno, *κάλεμμι* ex indiciis librorum: sic *πόθεμμι*, *φίλεμμι* Aeolensibus tribuit Heraclides Eustath. Odyss. 1407, 65. Cfr. Giesius de Dial. Aeol. 210 sq. 17. *Δ κώτι γ᾽ ἐμῷ*: *Γ κ᾽ ὅττι ἐμῷ*. 18. 19. 20. Libri veteres: *τίνα δ᾽ εὖ τε πείθωμαι* (al. *πύθωμαι*) *σαγήνεσσαν* (al. *σαγηνεῦσαι*) *φιλότητά τις* (quidam *φιλότητος σ᾽ ὦ*) *σωψο* (o in rasura) *πφαδίκη*, et sic *Γ*, alii *σαγηνέσσαν*: codd. Monac. et *Δ τίνα δ᾽ ηὖτε* (*δ᾽ ηὖτε* Rehdigeranus, *δ᾽ ἠὖτε Δ*) *πειθῶ* (*πειθώ Δ*) *καὶ σαγήνεσσαν φ. τίς ὦ Σαπφὼ δίκη*, Victorii 1 *δίκης*: ultimum *ἀδικήῃ* scripserunt ex Etym. M. 485, 41. *Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω· Ὦψά τ᾽ ἀδικήῃ* (codex Dorvill. *ὦψαφ᾽ ἀδ.*, Et. Gud. 294, 39. *ὕψαθ᾽ ἀδικίῃ*). Tum *Ψάπφ᾽* pro *Ψάπφα* videtur nominis Sapphus *ὑποκοριστικὸν* fuisse, cujus nomen ut fr. 71, 2. *Ψαπφοῖ* scribitur, ita videtur Varro L. L. IX, 90, 51. *Psappha* attestari, cfr. Exx. Critt. II, 7. Sic in Epigr. Anth. Pal. IX, 190. *Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις* videtur *Ψαπφοῦς* scribendum. Sic *Γυριννὼ* et *Γύριννα*, *Μελιννὼ* et *Μέλιννα*, *Βαυκὶς* et *Βαυκώ*. Seidlero *Σάπφο* videbatur Aeolice potuisse dici. Tum *δηὖτε* Neuius: verba sqq. longe difficillima varie tentarunt. Seidlerus 158: *τίνα δηὖτε Πείθω λαῖς* (aeolice pro Doriensium *λῇς* a v. *λῶ*) *ἄγην ἐς σὰν φιλότατ᾽, ὅτις σ᾽, ὦ Ψάπφ᾽, ἀδικήῃ; quemnam vis ut Suada* — quam alicubi filiam Veneris dixerat Sappho — *ducat ad amicitiam tuam, qui te, Sappho, laedit?* Bergkius: *Τίνα δηὖτ᾽, ἐπύθω, Μαῖς* (ab antiquo *μῶ*) *ἄγην ἐς σ. φ.; Τίς σ᾽ ὦ Σάπφ᾽, ἀδ.;* Optime Hermannus: *τίνα δηὖτε πείθω καὶ σαγηνάεσσαν* (effer *σαγηνᾶσσαν*) *φιλότατα*, intell. *ἐθέλω γενέσθαι*, h. e. *quam persuasionem et irretientem amorem mihi velim fieri.* Dolet enim Sappho quod amori ipsius non respondeatur. Similiter Spengelio suppletis vv. *θέλω γενέσθαι* videbatur vulgata scriptura *τίνα δηὖτε πειθὼ καὶ σαγηνεῦσαν φιλότατα* retineri posse. Giesius 787. voluit: *τίνα δηὖτε πείθην καὶ σαγηνέσσαι φιλότατα; τίς δ᾽ ὦ παῖ σ᾽ ἀδ.;*
21. *φεύγῃ* dedi cum Vossio, v. Choeroboscum Bekkeri Ann.

αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ᾽, ἄλλα δώσει,
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει
    κωὐκ ἐθέλοισαν.
Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
θυμὸς ἱμέῤῥει, τέλεσον, σὺ δ᾽ αὐτὰ
    σύμμαχος ἔσσο.

2.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

1282., *Δ* εἰφάγοι: εἰ φεύγεις *Γ*: vulgo αἰ φεύγει. 22. Libri ἀλλὰ (*Γ*) et ἄλλα (*Δ*): hoc Hermannus. 24. *Γ* ἠώ ϋ καὶ ἐθέλοις: Aldus κωὔκἐθέλοι: codd. Reg. 1. Colb. κ᾽ ωὔκ᾽ ἐθέλοις: Monac. κὤτ᾽ εἰ καὶ θέλεις: *Δ* κὠ ἔλαις καὶ θέλεις: cod. Victor. καὶ εἰ κ᾽ ἐθέλοις. Correxerunt Blomfieldius et Hermannus: Bergkius 211. κωὐκ ἐθέλοισα *vel invita*: non credo, cfr. Il. Z, 165. ὅς μ᾽ ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ. Stratonis Epigr. 45. *Οὐκ ἐθέλων φιλέεις με, φιλῶ σ᾽ ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα.* 27. Mon. et *Δ* σὺ δ᾽ αὐτᾶ: αὐτὰ recte explicat Huschkius Tibull. I, 4, 71. *Tu ipsa adjutrix esto*, ut dea potentissima. Cfr. Theogn. 773 sqq. Bergkius Act. Soc. Gr. I, 202. σὺ δ᾽ ἦτε.

Carmen 2. Longinus de Sublimi X. *Ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι. Φαίνεται κτλ. Οὐ θαυμάζεις ὡς ὑπ᾽ αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ᾽ ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ᾽ ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ* (Hermannus 110. ἀλ., φοβεῖται, παρ᾽ ὀλ. τέθνηκεν); *ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ᾽ ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος.* Idem carmen apposuerat Plutarchus Morall. II, 762, F sqq. *Ἡ Σαπφὼ ἀληθῶς μεμιγμένα πυρὶ φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, Μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον. — ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Δαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς . . . .*

ἔμμεν ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
ἰζάνει καὶ πλησίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὑπακούει
καὶ γελαίσας ἱμερόεν, τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὡς ἴδω γάρ σε βροχέ', ὥς με φωνᾶς
οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
ἀλλὰ κὰμ μὲν γλῶσσα Ϝέαγε, λεπτὸν δ'
αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,

Jam carmen excidit. Transtulit pleraque Catullus carmine LI. 1. Apollonius de Pron. qui p. 335, A. φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θ. ἔ. ὤ. apposuit, illa 366, A. Αἰολεῖς σὺν τῷ Ϝ· φαίνεταί Ϝοι κῆνος, ex alio loco videtur hausisse. 2. σοι Edit. princeps et alter codex Spengelii. 3. Libri ἀδυφων. σαῖς ὑπ. vel ἀδυφώνου, σαῖς ὑπ.: hinc alii ἀδυφώνου σεῦ, ἀδὺ φωνᾶσαί σ', ἀδὺ φωνείσας, φωνεύσας. Hoc praeoptavi cum Hermanno, ut in verbo contracto, v. Herm. 107 sq. 5. Libri καὶ γελαῖς, καὶ γελᾷς δὴ, Vossii codex Paris. καὶ γελάϊς: Neuius γελαίσας cum Buttm. Gr. Max. I, 503. γελᾶϊς sunt qui infinitivum, sunt qui alteram personam verbi praedicent. In Neuii scriptura offendit Doederleinium, quod poetria amicae risum *exaudiri* dicat — Catullus: *qui sedens adversus identidem te spectat et audit dulce ridentem* —: et quod sententia extendatur ultra stropham, quod nonnisi I, 8. commissum sit. Hinc V. D. Mus. Rhen. 1829, 14 sq. sic refingit: Καὶ γελᾶις ἱμερόεν, τό μοι μὰν (*id vero*, ut Sallust. Catil. 37.) καρδίαν κτλ. Nam vulgo τό μοι ἐμάν legitur: Hermannus 108. τό μοι τὰν cum Stephano. Forma γελαῖς, non videtur sincera esse, de qua v. Giesius de Dial. Aeol. 212 sq. In nostra scriptura, quam expressit Catullus, per Zeugma ex v. ὑπακούει elicies αἰσθάνεται. 7. Libri ὡς γάρ σ' ἴδω βρόχεώς με φ., alii ὡς γάρ σ' εἴδω: Robort. ὡς γ. ἴδω σε βρόχεως με φ.: Manut. ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς: Van Jever ad Lucan. III, 375. ὡς ἴδον σ' ὣς βρόγχος ἐμοὶ μὲν αὐδᾶς οὐδὲν ἔτ' ἧκεν: Neuius ὥστε γάρ σ' ἴδω, βροχέως με φ. οὐδὲν ἔτ' ἴκει: Seidlerus 161. ὡς γὰρ εἰςίδω βροχέως σε, φώνας οὐδὲν ἔτ' ἴκει. Verum vidisse puto Hermannum 109., ad normam illorum ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, *ut vidi*, *ut perii*. 9 sqq. Imitatur Lucretius III, 155. *Sudores itaque et pallorem existere toto Corpore et infringi linguam vocemque aboriri, Caligare oculos, sonere aureis, succidere artus.* 10. Vulgo ὑποδεδρόμακεν: tres codd. ὑπεδεδρ.: Parisinus et Spengelii alter quod dedimus. Bekkeri Ann. 928. ἡ ὑπὸ Δωρικώτερον ὑπὰ εἰρημένη.

ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιῤῥόμ-
βεῦσι δ' ἀκουαί.
Ἔκ δὲ Fίδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδευὴς
φαίνομαι . . . .
*Ἀλλὰ * πᾶν τολματὸν ἐπεὶ πένητα.*

3.

Ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν
ἄψ ἀποκρύπτοισι φαεννὸν εἶδος,

---

12. Neuius *ἐπιῤῥόμβεισι.* 13. Vulgo *Κὰδ δ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται:* libri *εκ δε μ, ἱδρῶς, ἔκαδε μ' ἱδρὼς, ἐκαδε μ' ἱδρῶς:* deinde *κα, κχέεται* codd. Vat. 2. 3.: Paris. *κ, ακχέεται:* Robortellus *ψυχρὸς ἴδρως ἐκχέεται:* Spengelii codex melior *ἔκα μ' ἰδρὼς ψυχρὸς κακχέεται. Ψυχρὸς* glossam sibi videri ait Spengelius, *κακχέεται* certum esse: Seidlerus 162. quum Aeoles *ἡ ἱδρὼς* dixerint teste Schol. Il. *Χ*, 2., *κὰδ δ' ἴδρως ψύχρα 'κχέεται* voluit. Verum neque *ἴδρως* priorem corripere potuisse videtur et *ψυχρὸς* vere glossam esse docet Crameri Ann. I, 208, 13. *ἹΔΡΩΣ: τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· Ἀδεμ' ἱδρὼς κακὸς χέεται* (h. e. *κακχέεται*), *ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενικὴ ἱδρῶς.* Nec Plutarchus *ψυχρὸς* legit, qui Demetr. 907, B. *ἱδρῶτες ὀξεῖς* ex loci Sapphici tenore posuerit, cfr. Exx. Critt. II, 5 sqq. Nos ibi *κἄδαν ἱδρῶς*, Exx. Critt. XI, 66. *κἄνθεμ' ἱδρῶς* periclitati sumus: Bergkius Actt. Soc. Gr. I, 202. *ἅ δέ μ' ἴδρως κακχέεται,* nuper idem Bergkius *ἅ δὲ Fίδρως.* Nunc scripsi *Ἔκ δὲ Fίδρως κακχ.* Sic Il. *Π*, 109. *Κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν.* Odyss. *Λ*, 599. *Κατὰ δ' ἱδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων.* 14. *ἀγρεῖ*, i. e. *αἱρεῖ*, v. Buttm. Lexil. I, 130. Gies. Dial. Aeol. 234. 15. Libri *πιδεύσην, πιδεύκην, πιδεύειν:* Longinus infra *παρ' ὀλίγον τέθνηκεν.* Emendavit Hermannus 109. 16. *Ἀτθὶ* olim Hermannus addebat, v. de Atthide frr. 12. 16., nunc 109. *οὐδέν* posuit. 17. Libri *ἀλλὰ πᾶν τ. ἐπεὶ καὶ πένητα: καὶ* om. editio princeps et Spengelii codex alter. Seidlerus *ἐπεὶ εὐγενῆτα*, int. *εἰμί:* Hermannus 110. quum unus codex *παντόλματον* exhibeat, *φ. οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ* scribi potuisse censet. Confert Eurip. Hec. 942. *τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει.*

Fr. 3. Eustath. Il. 729, 20. *Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην οὐ τὴν πλησιφαῆ νοητέον καὶ πληροσέληνον· ἐν*

ὁππότ' ἂν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν [ἔπι πᾶσαν]
ἀργυρέα.

4.

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ
[ἱερὸν] ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταῤῥεῖ.

5.

Ἐλθὲ Κύπρι
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβροις

αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ που φησίν· Ἀστέρες κτλ. Eustathius *ἀποκρύπτουσι, φαεινὸν, ὁπότ' ἂν.* 4. Neuius addit *ἔπι πᾶσαν:* Blomfieldius *ἀργυρέα γᾶν* propter Julian. Epp. XIX. *Σαπφὼ ἡ καλὴ τὴν σελήνην ἀργυρέαν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν.* Nos Welckerum sequimur 410. et Seidlerum 166. Comparatio fuit similis, ut videtur, Horatianae Carmm. I, 12, 46. *Micat inter omnes Julium sidus, velut inter ignes Luna minores.*

Fr. 4. Hermogenes Walz. III, 315. *Τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς ἡδονὰς ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίου καὶ φυτείας διαφόρους καὶ ῥευμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. Ὥςπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὄσδων μ. καὶ αἰθ. κτλ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἴρηται.* In Anonymi Scholl. VII, 883. sunt verba *Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὄσδων μαλίνων.* Walzius inter vv. *ὕδωρ* et *ψυχρὸν* lacunae signa appinxit, tum *καὶ* retento diversum orditur fragmentum. Sequor Bergkium 212., qui Nympharum hortos describi arbitratur, cfr. Demetr. Eloc. CXXXII. *Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες, οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἡ Σαπφοῦς ποίησις.* Theocr. VII, 135. *Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.*

Fr. 5. Athen. XI, 463, E. *Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφώ· Ἐλθὲ κτλ.* 2. Libri *χρυσείαισιν*, vulgo *χρυσέαισιν*. Ibidem *ἄβραις* Blomfieldius.

συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοοῖσα.
[τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.]

6.

Ἤ σε Κύπρος ἢ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7.

Σοὶ δ' ἔγων λεύκας ἐπὶ βωμὸν Αἶγας.

8.

Αἴθ' ἐγὼ, χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην ◡ – ◡̄.

---

3. *Nectar cum suavibus conviviis consociatum*, v. Intpp. Soph. Ant. 1311. Welckerus *νέκταρ* non *potum*, sed *amorem* interpretatur. 5. Sic libri, nisi quod AB *καί σοι*. Welckerus languidissimum versiculum et qui a Sapphonis indole abhorreat suspectat, v. 411 sq.: summo jure. Est Plutarchi, cujus sermo apud Athenaeum. In numeros redegere alii aliter: frustra.

Fr. 6. Strabo I, 40. *Καὶ Σαπφώ· Ἤ σε κτλ.* Cfr. ad Hipponactis fr. 52. Aristoph. Lysistr. 833. Thucyd. I, 116. ibique Goellerum. Casaubonus *ἢ (ἁ) πάνορμος* volebat. Panormum Cretae videtur dicere Sappho. Fuerit particula *ὕμνου κλητικοῦ* v. ad Alcmanis fr. 19.

Fr. 7. Apollonius Pron. 364, C. *ΣΟΙ'. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως· Σοὶ δ' εγω λεύκας ἐπιδωμον αἶγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ· Κἀπιλείψω τοι.* Sic codex: Bekkerus *ἔγων* et *ἐπὶ βῶμον*: Welckerus *Αἶγος* cll. Strabone XIII, 615. *Κάναι πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἶγά τινες ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν, ὡς ἀκτὰν καὶ ἀρχάν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσι· ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον Αἰγὰ κέκληται, ὡς Σαπφώ φησι, τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι.* Hinc dedi *Αἴγας*. Verba *κἀπιλείψω τοι* [*μελιαδὲ οἶνον*] Neuius illis addebat: perperam.

Fr. 8. Apollon. Syntax. 247. *Εἰσὶ τῆς εὐχῆς ἐπιῤῥήματα παραστατικά· Αἴθ' ἐγώ κτλ.* DSBM *αἴθ' ἐγὼ γενόμαν* (*γενάμαν* M: *γενοίμην* B) *χρυσὸς αἴθ'* (*εἴθ'* M) *ἀφροδίτα.*

9.

Ταῖσι [δὲ] ψυχρὸς μὲν ἔγεντο θυμὸς,
πὰρ δ' ἱεῖσι τὰ πτερά — ◡ — ◡̄.

10.

Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελεδῶνα.

11.

Ἀρτίως μ' ἁ χρυσοπέδιλος Αὔως.

12.

Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἀτθὶ, πάλαι πότα.

13.

Ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ, πορφυρίαν περθέμενον χλάμυν.

Tum *λαχοίη* B. Sapphoni vindicavit et *λαχόην* emendavit Bergkius 218. Etym. M. 558, 28. *Ἀποβολῇ Αἰολικῇ τοῦ ῑ λαχόην.* Cfr. Crameri Ann. IV, 204, 4.

Fr. 9. Scholl. Pind. Pyth. I, 10. *Ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου* (quam apud Pindarum aquila Jovis musicis sonis consopita alas relaxat) *ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρὸς κτλ.* Boeckhius *ἀλλὰ ταῖς:* Neuius *δὲ* inserit. *Ψυχρὸς* ob timorem, v. Aeschyl. Prom. 693. *Περιστεραὶ* sunt aves Veneris.

Fr. 10. Etym. M. 335, 38. *Τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ· Τὸν δ' ἐπιπλάζοντα ἄν. φέροιεν.* Herodianus *περὶ μον.* 23, 12. *Τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες.* Neuius *καὶ μελεδώναις:* rectius Seidlerus; nam *μελεδῶνα* Hesychius explicat *ἐπίτροπον, οἰκονόμον, προεστῶτα, φύλακα.* Detestatur poetria si quis amantibus obstaculo foret.

Fr. 11. Ammonius 23. *Ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἀρτίως μὲν ἁ χ. Α.* Secludunt *μὲν* vel *ἁ: μ' ἁ* Seidlerus.

Fr. 12. Hephaestio 42. *Τῶν Αἰολικῶν ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεςκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται· Ἠράμαν κτλ.* Terentianus Maurus 2431. *Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sibi quum foret.*

Fr. 13. Pollux X, 27, 124. *Πρώτην φασὶ χλαμύδα ὀνομά-*

14.

*Χειρόμακτρα δὲ * καγγόνων*
πορφυρᾶ.
*καὶ· ταῦτα μὲν * ἀπατιμάσεις*
[ὅσ᾽] ἔπεμψ᾽ ἀπὺ Φωκάας
*δῶρα τίμια * καγγόνων;*

15.

Κἀπαλαὶς ὑποθυμίδας
πλέκταις ἀμπ᾽ ἀπαλᾷ δέρᾳ.

σαι Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· Ἐλθόντ᾽ ἐξ ὀρ. π. [ἔχυντα] προϊέμενον χλαμύν. Codd. πορφυρίαν: vulgo πορφυρέαν. Tum πεῤῥεμένον Bentlejus, quod debebat πεῤῥεμμένον: rectius Seidlerus περθέμενον. Catullus LXVIII, 134. *Cupido fulgebat crocina candidus in tunica.*

Fr. 14. Athen. IX, 410, D. Σαπφὼ ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· Χειρόμακτρα κτλ. Κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα. ὡς καὶ Ἑκαταῖος δηλοῖ ἢ ὁ γεγραφὼς τὰς περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπιγραφομένῃ· »Γυναῖκες δ᾽ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα.« B πορφυρὰ: καὶ ταῦτα PVL, καταυτα A, κατταῦτα B: μὲν ἀτιμάσεις vulgo, μὲν ἀτατιμήσεις A, μὴ ἀτιμάσῃς Jacobsius: ἔπεμψα πυφωκαας A, πυφωκάας P, πυφωκείας VL. Neuius κὰγ γόνων cll. Il. Z, 302. et ἀπὺ Φωκάας, h. e. ἀπὸ Φωκαίας *Phocaea allata*, ut fr. 67, 4. ἀπυστρέφονται. Seidlerus (et Bergkius Comm. Com. Att. 28.) κὰγ κόμων (h. e. κατὰ κομῶν) πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾶς· εἴς σ᾽ ἔπ. ἀπὺ Φ. δ. τ. κὰγ κόμων, poetriam Veneris benevolentiam expetere oblata a se dona gloriantem. Hermannus 120 sqq. κὰγ κομᾶν scribi debuisse monet. Ipse collato Polluce VII, 73. λάσια δὲ ἐκάλουν τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα et paullo ante: ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἐστὶν εὑρεῖν· Ἀμφὶ λάβροις λασσίοις εὖ ἐπύκασσε· καὶ φασὶν εἶναι ταῦτα σινδόνια ἐπεστραμμένα, haec ex eodem carmine derivata ratus ad nutum ultimorum verborum καττόνων (h. e. κατατόνων) conjicit: et καὶ non Sapphus, sed Athenaei esse arbitratus sic scribit: Ταῦτα τἄμ᾽ ἀπατιμάσεις, | Ὅσ᾽ ἔπεμψ᾽ ἀπὺ Φωκάας | δῶρα τίμια καττόνων; Illa autem apud Pollucem sic: — ἀμφὶ δ᾽ ἁβροῖσιν εὖ | — λασίοις ἐπύκασσε, quae de amica videri dici a Sapphone in templum Deae missa.

Fr. 15. Athen. XV, 674, C. Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιε-

16.

Σμικρά μοι πάϊς ἔμμεναι,
Ἀτθὶ, φαίνεο κἄχαρις.

17.

Φασὶ δή ποτ' [ὑπ' ἀνθέων] ὑακινθίνων
Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν πεπυκαδμένον.

18.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἱστὸν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

δέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος (fr. 29, 2.) καὶ Σαπφώ· Καὶ πολλαὶς κτλ. Vulgo καὶ πολλαῖς: emendavit Bergkius 222. et ad Anacreont. fr. XXXVII. ὑποθυμίδαις Dindorfius: ὑποθυμιάδαις AB. Tum libri ἄντια παλαιδέραι: correxerunt Schweighaeuserus et Dindorfius.

Fr. 16. Plut. Morall. II, 751, D. Τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προςαγορεύουσά φησιν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις. Scholl. Pindari Pyth. II, 42. μικρά μ. πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις: codex Gottingensis φῆλϊεόχαρις. Max. Tyr. XXIV. Σμικρά μ. παῖς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα. Eximie restituit Ἀτθὶ Bergkius 212. Anacr. 37. De Atthide Sapphonis amica v. fr. 12. 20. Maximus: Ὁ τῆς Λεσβίας ἔρως τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατὰ ταὐτὸ ἑκάτεροι φιλίαν ἡ μὲν γυναικῶν, ὁ δὲ ἀῤῥένων ἐπιτηδεῦσαι. Καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία.

Fr. 17. Et. M. 822, 39. Ὠιόν: δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ι ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ι κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασὶ δή ποτε Λ. ὑ. πεπυκαδμένον εὑρεῖν ὤϊον. Codd. Paris. δὴ (alter γάρ) ποταμὸν ὑακίνθινον Λήδαν et sic Zonaras. Ath. II, 57, D. Φασὶ δή ποτε Λ. ὤϊον εὑρεῖν. Hermanni conjecturam posui 124 sq. Seidlerus aliter 292. Ceterum ὑακίνθινον ὤϊον non offendit Lobeckium Aglaoph. 1257. De fabula v. Apollodor. III, 10, 7. ibique Heynium.

Fr. 18. Hephaest. 60. Ἔστι δὲ πυκνὸν ἐν τοῖς ἀντισπαστικοῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς τὸ τὴν δευτέραν μόνην

19.

Ἦρος ἄγγελος, ἱμερόφωνος ἀηδών.

20.

Ἔρος δηὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον·
Ἀτθὶ, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

21.

(Ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας,)
ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών.

22.

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

ἀντισπαστικὴν ἔχον, ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεῖα κτλ. Cfr. Horat. Carmm. III, 12, 4 sqq. Welckero popularis cantilenae simplicitatem redolere videtur.

Fr. 19. Scholl. Soph. El. 149. Διὸς ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει· Ὅμηρος· (Odyss. Τ, 518.) Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. — καὶ Σαπφώ· Ἦρος κτλ.

Fr. 20. Hephaestio 42. Τὸ Αἰολικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρος κτλ. 1. Codex Nanian. δύνει. 2. γλυκύπικρον Amorem Orpheus quoque nominat, Lobeck. Agl. 957. Plaut. Cistell. I, I, 71. Pseudol. I, 1, 61. II, 4, 1. Sappho alias ἀλγεσίδωρον, μυθοπλόκον Max. Tyr. XXIV. 3. De Atthide v. fr. 12. 16. Andromeda ἀντίτεχνος poetriae fuit, quae et ipsa puellas populares erudiret, v. Max. Tyr. XXIV. Καὶ ὅ τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασίμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 21. Max. Tyr. XXIV. Ἐκβακχεύεται Σωκράτης ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· τῇ δὲ Σαπφοῖ ὁ ἔρως κτλ.

Fr. 22. Hephaestio 69. Τῶν τριμέτρων ἰωνικῶν ἀνακλωμένων τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Ζαελ. κτλ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Cfr. Alcmanis fr. 44. Ζαελεξάμαν *collocuta sum*; perperam Har-

23.

Ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν
τύλαν κασπολέω μέλε', αἰ καὶ ἄμ' ἐν τὲ τὺ
τύλᾳ κισπολέεαι.

24.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

25.

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάνα·
αἰ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

---

tungius de Particc. I, 504. *dormivi cum Venere.* *Ζα* pro *δια* Sappho alias quoque usurpavit: nam *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ (δι) ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγῃ* Crameri Ann. IV, 325, 27.

Fr. 23. Herodianus *περὶ μον.* 39, 27. *Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς. ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· Ἐγὼ δ' ἐπὶ μ. τ. σπολέω μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γάρ ὁ τε σύνδεσμος.* Emendavit probabiliter Hermannus 130. *Κασπολέω· ὑποστρέφω* (*ἐπιστορέσω* Herm.) Hesychius: rursus *κασπέλη·* (*κασπέλλη* Seidlerus) *στορνύω.* Et *καταστέλλειν· περικαλύπτειν.* De *τύλᾳ* v. Lobeck. Phryn. 171. *κασπολέω* est i. q. *καταστελῶ*, ut *σπόλα, σπόλεις* dicunt Aeoles. *κασπολέω* ut in fr. Aeolico Bekkeri Ann. II, 563, 26. *Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς*, v. Gies. de Dial. Aeol. 254.

Fr. 24. Hephaestio 65. *Ἐνίοτε ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς, οἷον· Δέδυκε κτλ.* Cfr. Aristoph. Eccles. 946. *οὐχ ἥκει μοὐταῖρος, μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι.* Aura cantilenae popularis afflat.

Fr. 25. Hephaestio 63. *Καὶ ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια, ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικήν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· Πλήρης κτλ.* Videtur de artibus magicis sermo esse.

26.

Αἰ δ' ἶχέ σ' ἐσλῶν ἵμερος ἢ καλῶν
καὶ μή τι Fειπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,
αἰδώς κέ τευς οὐκ εἶχεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ Fῶ δίκαιον.

27.

'Αλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνFοϊκῆν εὖσα γεραιτέρα.

28.

*Στᾶθι * κἄντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις*
ἀμπέτασον χάριν.

29.

Χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' ἀϊόνων ἐφύοντο.

Fr. 26. Aristòteles Rhet. I, 9. *Τὰ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες· ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου* (fr. 45.)· *Αἰ δ' κτλ.* Cfr. Exx. Critt. XI, 66 sq. 1. Plerique libri *ἴκες* (al. *ἥκες*) *ἐς ἐσθλῶν ἵμερον:* codex Dresd. *εἶχες ἐσθλῶν ἵμερον:* Bekkeri cod. A[c] *ἦχες*, Y[b] *ἴκες: ἰκέ σ'* Victorii codex. 2. Libri fere *καὶ μή τιτ' εἰπῆν, μήτ' εἰπεῖν* vel *εἰπῆν.* 3. Vulgo *αἰδώς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα:* codex Dresd. *αἰδώς κέν σε οὐ κἄν χεν*, Lips. *αἰδώς κεν σοῦ:* emendavit Hermannus El. D. M. 689. 4. Vulgo *περὶ τῶ δικαίω:* omittit codex vetustus Barbati: alii libri *περὶ ᾧ δικαίῳ:* Caselii vetustissimus *βοῶν περι ἰδίω δικαίω:* Bekkeri codd. QZ[b] pro *τῶ* legunt *ὦ.* Sanavit Spengelius: rursus digamma turbaverat.

Fr. 27. Stobaeus Floril. LXXI, 4. *Σαπφοῦς.* Bergkius 226. ad Alcaeum scripta conjicit. 1. *ἐὼν φ. ἄμμιν, si me amas. ἄρνυσσο* Hermannus: libri *ἄρνησον.* 2. Vulgo *ξυνοϊκεῖν.* Tum *νέ' οὖσα* codex Ursini: *εὖσα* dedi ex AB. Seidlerus 179. et Bergkius Anacr. 37. versibus aliter descriptis *νέῳ οὖσα γ.*

Fr. 28. Athen. XIII, 564, D. *Ἡ Σαπφὼ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι· Στᾶθι κτλ.* Bergkius 214. metro Sapphico *Κἄντα | στᾶθι φ., καὶ | Τὰν ἐπ' ὄ. ἀ. χ.* (*καὶ* —). Hermannus 133. post *κἄντα* verbum excidisse statuit.

Fr. 29. Athen. II, 54, F. *Σαπφώ· Χρ. κτλ.* Eustathius: *λέγει δέ φασι χρυσέους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς.*

30.

Ὡς δὲ πάϊς πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι.

31.

Δεῦρο δηὖτε Μοῖσαι χρύσιον λιποῖσαι.

32.

Κάδδ' ἀμβροσίας μὲν
κρατὴρ ἐκέκρατο·
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν
θεοῖς οἰνοχοῆσαι.

33.

Σύ τε καλὸς θεράπων Ἔρως.

34.

Πόδας δὲ
ποικίλος μάσθλης ἐκάλυπτε Λύδι-
ον καλὸν ἔργον.

Fr. 30. Et. M. 662, 32. *Οἱ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι, οἷον· Ὡς δὲ κτλ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους.* Vide Koenium Greg. Cor. 638. Cfr. Il. Θ, 271. Neuius πεπτερύγωται, ut avicula aliqua volitare dicatur ad puellam, ut Catull. III, 6.

Fr. 31. Hephaestio 102. *Τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε· Δεῦρο δηὖτε κτλ.* Supplent *δῶμα πατρός.*

Fr. 32. Athen. X, 425, C. *Ἀλκαῖος καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει τῶν θεῶν οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφὼ λέγουσα· Κάδδ' ἀμβρ. κτλ.* 1. *κηδαμβροσίας* ABP. 3. Libri *ἑλὼν:* correxit qui versus descripsit Seidlerus 304. 4. *οἰνοχοῆσαι* libri: sed Ath. II, 39, A. *ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν;* Schweighaeuserus *οἰνοχόησε.*

Fr. 33. Max. Tyr. XXIV. *Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι* (Sympos. 203, C.)· *λέγει που καὶ* (*παρὰ* inserit Welckerus) *Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· Σὺ κτλ.* Ursinus *σοί τε* conjicit: Hermannus 138. *σοί τε κ. θ. Ἔρος.*

Fr. 34. Scholl. Ven. Arist. Pac. 1174. *Διαφέρουσιν αἱ Λυδικαὶ βαφαί· καὶ Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα*

35.

Ὁ δ' Ἄρευς φαὶς ἤ κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.

36.

(Ἴδον) ἄνθε' ἀμέργοισαν . . . . πάϊδ' ἀγνὰν ἀπαλάν.

37.

Ὠΐω πολὺ λευκότερον.

38.

Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα.

39.

Χρυσῶ χρυσοτέρα.

γυνὴ φοίνικι μιήνῃ· καὶ Σαπφώ· Πόδα δὲ π. κτλ. Cfr. Pollux VII, 22, 93. Correxit Seidlerus 305.

Fr. 35. Priscian. VI, 723. Putsch. (284. Krehl.) *In quibusdam es productam terminantibus Graeci poetae eus pro es protulerunt, — Δαρεὺς pro Δάρης ut Sappho:* ὁ Δαρεὺς φησει κεναφης τοναγηιεβια. Sic codex Gudianus, v. Ibyc. Rheg. 163. Alii φαισει, ἄγειν: hinc Hermannus ὁ Δαρεὺς φαὶς, εἶκεν Ἄφ. ἄγῃ βίᾳ: Neuius ὁ δ' Ἄρευς φαὶς εἶκεν Ἄφ. ἄγειν βίᾳ: ἤ κεν Muellerus Archaeol. 480., qui Sapphonem de Neptuni cum Marte contentione ante Junonem throno alligatam loqui notat, v. Alcaei fr. 6. Bergkius 216. — — — Ὁ δ' Ἄρ. φασί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ. De forma Ἄρευς v. Alcaei frr. 20 sqq.

Fr. 36. Athen. XII, 554, B. Σαπφώ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν π. ἄγαν ἀπαλάν. Correxit Hermannus 138.

Fr. 37. Ath. II, 57, D. de forma ὤϊον agens.

Fr. 38. 39. Demetr. Eloc. CLXII. Τοῦ αὐτοῦ τῆς ὑπερβολῆς εἴδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὸ Σαπφικά· Πολὺ κτλ. πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὕρηνται, καίτοι διαφέρουσιν. Et rursus CXXVII. Τὸ χρυσῶ χρ. τὸ Σαπφικὸν ἐν ὑπερβολῇ λέγεται καὶ αὐτὸ καὶ ἀδυνάτως, πλὴν αὐτῷ γε τῷ ἀδυνάτῳ χάριν ἔχει, οὐ ψυχρότητα. ὃ δὴ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις Σαπφοῦς τῆς θείας, ὅτι φύσει κινδυνώδει πράγματι καὶ δυςκατορθώτῳ ἐχρήσατο ἐπιχαρίτως. Gregor. in Hermog. Walz. VII, 1236. Αἰσχρῶς μὲν

40.

Μήτ᾽ ἐμοὶ μέλι μήτε μέλισσα.

41.

Γελλῶς παιδοφιλωτέρα.

42.

Μὴ κίνει χεράδας.

43.

Κατθνάσκει, Κυθέρη, ἅβρος Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας.

κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἁπαλωτέρα, πηκτίδος ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἁβροτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα (Buttmann. Lexil. II, 12.). Cfr. Theocr. XI, 20. Catull. 25. init. et Hermann. Opuscc. IV, 298. Alcaei fr. 23.

Fr. 40. Moschopul. Opuscc. 86. Titz. Ὡς παρὰ Σαπφοῖ· Μήτ᾽ κτλ. Dicebatur proverbium ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων μαθεῖν τι ἀγαθὸν μετὰ ἀπευκτοῦ Diogenian. VI, 58. vel ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φλαῦρον μετ᾽ ἀγαθοῦ Provv. Bodl. 663.

Fr. 41. Zenob. III, 3. Γελλὼ παιδοφιλωτέρα: ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Γελλοῦς Provv. Coisl. 86. et Suidas: id Γελλῶς scripsi. Hesychio est Γελλὼ (a verbo Fελεῖν videtur ductum, ut nostratium *Frau Holda*) δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν. Cfr. Lobeck. Aglaoph. 392.

Fr. 42. Et. M. 808, 35. cll. Scholl. Ap. Rh. I, 1123. *Noli limum tangere.* Similia componit Neuius μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, μὴ κάρφος κίνει, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.

Fr. 43. Hephaest. 59. ut exemplum antispactici tetrametri catalectici. Sapphoni tribuunt propter Paus. IX, 29, 3. Σαπφὼ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Πάμφω

II. Ἐπιθαλάμια.

44.

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον (Ὑμήναον) ἀέῤῥετε τέκτονες ἄνδρες,
(Ὑμήναον)
γαμβρὸς ἐςέρχεται ἶσος Ἄρῃ, μεγάλω πολὺ μείζων
πέῤῥοχος, ὡς ὅτ᾽ ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.
* * *

μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ᾖσε. Et Dioscoridi Anth. Pal. VII, 407. Sappho Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη, Ἀφροδίτῃ σύνθρηνος. 1. θεῖμεν, faciamus. Hesychius Θείομεν· ποιήσομεν. Θείης· ποιήσαις. Varie hoc verbo usi Aeoles, v. Seidler. 306. 2. Libri κατερύκεσθε, C κατερυσκεσθαι: correxit Pauwius.

Post Ἐρωτικὰ posui quae ad Epithalamia diserte referuntur a veteribus vel referenda visa sunt. Locus classicus de Epithalamiis Sapphonis est Himerii Orat. I. cfr. Welcker. de moribus Sapphus 112 sqq.

Fr. 44. Hephaestio 129. Ὅταν τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον μαλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ· Ὕψοι κτλ. usque ad vv. ἶσος Ἄρηϊ. Demetr. de Eloc. CXLVIII. Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον· Ὕψι δὴ, φησὶ, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γαμβρὸς εἰςέρχεται ἶσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῷ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ, καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἄρηϊ ἴσος ἐστί. 1. Ἴψοι dicunt Aeoles et ἴψος, ἰψηλός, ἰψόθεν, vide Cramer. Ann. I, 418, 29. ἀέῤῥετε Bentlejus: libri ἀέρατε, ἀείρατε, ἀείρετε. Ὑμήναον (vel ὑμήναιον) librorum scripturam non mutandam docet titulus apud Welckerum 430. Est autem extra versum exclamatio. 2. ἐςέρχεται Seidlerus 204. ἀνδρὸς resecuit Bergkius 215. ut hexameter refingeretur: nempe paullo ante ἄνδρες omissum apud Demetrium huc rejectum erat. Lepide dictum μεγάλω μείζων, ut χρυσῶ χρυσοτέρα fr. 39. Ἄρῃ an Ἄρῃ rectius sit potest ambigi: illud Bergkius. μεγάλω πολὺ Neuius. Aliter haec descripsit Hermannus 137. 3. Addidit Bergkius ex Demetrio de Eloc. CXLVI. Ἐκ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησιν· Πέῤῥοχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ

*Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφικέσθαι.*

* *
*

*Οἴαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποιμένες ἄνδρες
ποσσὶ καταστείβοισι, χαμαὶ δέ τε πορφύρον ἄνθος.*

χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, πέῤῥοχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἄστρων, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα. πέῤῥοχος. Hesychins Π ε ῤ ῥ έ χ ε ι ν· ὑπερέχειν. Quem dixisset ἀοιδὸν τὸν Λέσβιον multum quaesivere: quidam Alcaeum volunt, Neuius non unum aliquem eligendum censet, sed omnem gentem exornari ut arte musica praestantem. Terpandrum intelligit Canterus Nov. Lectt. IV, 27. Et sic fere veteres poetriae commentatores, ex quorum copiis manasse arbitror quae sunt apud Eustath. Il. 741, 23. Αἴλιος Διονύσιος τὸν τῆς παροιμίας Λ έ σ β ι ο ν ᾠ δ ὸ ν Τέρπανδρόν φησιν ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μ ε τ ὰ Λ έ σ β ι ο ν ᾠ δ ὸ ν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Λέσβιος, εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ Μ ε τ ὰ Λ. ᾠ δ ό ν, τὸν ἁπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον. Cum his cfr. Provv. Bodl. 596. (οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μᾶλλον: perperam.) Scholl. Arist. Nubb. 964. Hesych. Phot. (τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον.), Mueller. Dorr. II, 320. Bergk. Comm. Com. Att. 229. Versus 4. 5. 6. a choro puellarum cantatos vidit Bergkius: superiora enim juvenum sunt; compara Catulli carmen LXII. Servavit Scholiasta Hermogen. VIII, 883. Walz. Respexisse puto Himer. Orat. I, 16. Σ α π φ ο ῦ ς ἦν ἄρα μ ή λ ῳ μ ὲ ν ε ἰ κ ά σ α ι τ ὴ ν κ ό ρ η ν, τοσοῦτον χαρισαμένην τοῖς πρὸ ὥρας δρέψασθαι σπεύδουσιν, ὅσον ἄκρῳ τοῦ δακτύλου γεύσασθαι, τῷ καθ' ὥραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσαν· τὸν νυμφίον τε Ἀχιλλεῖ παρομοιῶσαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀγαγεῖν τῷ ἥρῳ τὸν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν. Obversabantur haec et Longo Pastorall. III, 105. Schaefer. Καὶ ἓν μῆλον ἐπέπεπτο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. 7. 8. Demetrius de Eloc. CVI. Τὸ ἐπιφώνημα καλούμενον ὁρίζοιτο μὲν ἄν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν· ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἡ τοιάδε· Ο ἵ α ν — κ α τ α σ τ ε ί β ο υ σ ι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερό-

45.

Ἕσπερε, πάντα φέρεις, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ᾽ ἄυως·
φέρεις ὄϊν, φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα.

46.

Κῆνοι δ᾽ ἄρα πάντες
καρχήσι᾽ ἔχον καὶ ἔλειβον· ἀρά-
σαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
τῷ γαμβρῷ.

47.

Ἀεὶ παρθένος ἔσσομαι.

48.

Ἠσὶ, δώσομεν, ἠσὶ πατήρ.

μενον τό· χαμαὶ δέ τε κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προενηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. Sapphoni vindicavit Bergkius 217. Puellae cantant. Cum hyacintho novam nuptam confert Catullus LXI, 91. Sed maxime huc facit idem LXII, 39 sqq., quod carmen ad poetriae Lesbiae imitationem factum.

Fr. 45. Demetrius de Eloc. CXLI. *Χαριεντίζεται δέ ποτε Σαπφὼ καὶ ἐξ ἀναφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρου· Ἕσπερε π. φ., φησὶ, φέρεις οἶνον,* (ὄϊν Caselius) *φέρεις αἶγα, φέρεις μ. π. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης.* Et. M. 174, 47. affert versum *Ἕ π. φ., ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ᾽ ἄυως.* Junxit Blomfieldius: artificiosius corrigit Hermannus 134 sq. Ad gaudia amoris (v. Catull. LXII.) poetria post haec devenisse videtur. *φέρεις* est participium.

Fr. 46. Athen. XI, 475, A. *Μνημονεύει τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ ἐν τούτοις· Κῆνοι δ᾽ κτλ.* Tentavit Seidlerus 304. Secutus sum Hermanni descriptionem 137. Confer Dissen. Pind. Ol. VII, 1.

Fr. 47. Cramer. Ann. I, 71, 19. *Οἱ Αἰολεῖς τριχῶς· Ἀεὶ π. ἔσομαι· καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν.* Cfr. Exx. Critt. II, 8.

Fr. 48. Ibid. I, 190, 19. *Ἠσὶ, δ., ἠ. π., φησὶν ἡ Σαπφώ. ἠτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν.* Cfr. Buttmann. Gr. Max. I, 565.

49.

Θυρωρῷ πόδες ἑπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

50.

Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἀρᾶο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἀρᾶο.

51.

Ὁ μὲν γὰρ καλὸς, ὅσσον ἰδεῖν, πέλεται καλός·
ὁ δὲ κἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσσεται.

Fr. 49. Hephaestio 41. *Τὸ Αἰολικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· Θυρωρῷ κτλ.* Demetrius de Eloc. CLXVII. *Σκώπτει Σαπφὼ τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός.* 1. *Θυρωρῷ*, cfr. Pollux III, 3, 42. *Καλεῖταί τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων καὶ θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκὼς καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ.* Adde Anacr. fr. 32. *ἑπτορόγυιοι*, v. Intpp. Pind. Pyth. IV, 228. 2. De forma *σάμβαλα* v. Bergk. Anacr. 101. *πεμπεβόηα* scripsi: libri *πεντεβόηα, πεντεβόεια.*

Fr. 50. Hephaestio 102. *Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα ἡ Σαπφώ· Ὄλβιε κτλ.* 1. *Ὄλβιε γαμβρὲ* usitatum *προςφώνημα* in Epithalamiis: Theocr. XVIII, 16. Eurip. Hel. 657. *ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λεύκιπποι σοὶ ξυνομαίμονες, ὤλβισαν, ὤλβισαν τὸ πρόσθεν* (h. e. *ὀλβία, ὀλβία προςεφθέγξαντο*). Hesiodi fr. XLIX. *Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰςαναβαίνεις.* *ὡς ἀρᾶο.* Libri *ὡς ἀρᾶϊ, ὡς ἄρας:* vulgo *ἄραο.* Altero versu *ἀνάρας, ἂν ἀρᾶθ,* vulgo *ἂν ἄραο.* Sequor Neuium, cfr. Buttm. Gr. Max. I, 505. Hermannus 133. *ἀρᾶσαι* vult scribi.

Fr. 51. Galenus Protr. VIII. *Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν καὶ τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλε-*

52.

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

53.

Δαύοις ἀπαλᾶς ἑτάρας ἐν στήθεσιν.

54.

Χαίροισθα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

55.

Τίῳ σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσδω;
ὄρπακι βραδινῷ σε κάλιστ' εἰκάσδω.

ται, ὁ δὲ κἀγ. ἀ. καὶ κ. ἔσται. Correxit Hermannus 124. Bergkius autem 214. πέλεται ἀγαθὸς conjicit, quae per synizesin coalescant.

Fr. 52. Apollonius de Conj. 490. Ἆρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἦρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι παρθενίης ἐπ., Σαπφώ. Schol. Dionys. Thrac. 968. Ὁ ἄρα ἐρωτηματικὸς ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἑκατέρου τὸ ᾱ εἰς η̄, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολεῦσιν οὕτως· Ἦρ' ἔτι παρθενικὰς ἐπ. Recte scripsit Hermannus 137. De ἦρα v. Alcmanis fr. 44.

Fr. 53. Et. M. 250, 10. Δαύω· τὸ κοιμῶμαι. Σαπφώ· Δαύοις κτλ. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ. Hesychius: ἔδαυσεν· ἐκοιμήθη. Ἑτάρα honesto significatu i. q. νύμφη. Potest de γαμβρῷ dici, potest de Amore, qui ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύει.

Fr. 54. Hephaestio 25. Καταληκτικὰ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ· Χαίροισα κτλ. χαίροισθα Neuius. Theocr. XVIII, 49. χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.

Fr. 55. Hephaestio 41. Αἰολικὰ πεντάμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· Τίῳ κτλ. Libri τίω: τίῳ (h. e. τίνι) Neuius, v. Et. Gud. 526, 3. Apollon. Synt. 111. Et. M. 759, 35. ubi ex Sapphone τιοῖσιν (τίοισιν) ὀφθαλμοῖσιν affertur. 2. Legebatur μάλιστ': correxit Bergkius 214. Alcaeum κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον dixisse notat Trypho Mus. Cantabr. I, 39. Ceterum compara Il. Σ, 56. 437. Odyss. Ξ, 175.

56.

Χαῖρε, νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρὲ, πολλά.

57.

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα πάϊς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα.

58.

Μελλίχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυται προςώπῳ.

59.

(A.) *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσ' οἴχεαι;*
(B.) *Οὐκέτι Fίξω, οὐκέτι Fίξω προτὶ σ'* – ⏑́ –.

Fr. 56. Servius Virg. Georg. I, 31. *Generum pro marito positum multi accipiunt, juxta* Sappho, *quae in libro, qui inscribitur* Ἐπιθαλάμια, *ait* χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε. Pollux III, 3, 31. Σαπφὼ καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. Intpp. Pind. Ol. VII, 4. Hermanno, cui ex eodem carmine quo fr. 50. videntur haec esse, sic scribit 128. *Χαῖρε δὲ, ν., χαῖρε, τ. γ., πολλά.* Vel etiam *χαίρετε.*

Fr. 57. Dionys. Comp. Verbb. XXV. *Τοῦτο τὸ κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων. Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ. Εἴ γέ τοι* Σαπφικόν *τις* ἐπιθαλάμιον *τουτί·* Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν (codd. duo et Aldus νῦν) παῖς, *ὦ γ., τ.* Correxit Blomfieldius, v. Hermann. 133. Seidlerus 303. sic: *Οὐ γὰρ ἀτέρα ἦν πάϊς ὦ γ. τ.*

Fr. 58. Hephaestio 103. *Καὶ ὁ πούς συνῆψε τὴν λέξιν.* Μελίχροος *κτλ.* Libri *μελίχρονος, μελίχρως.*

Fr. 59. Demetrius de Eloc. CXL. *Αἱ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ* Σαπφοῖ· *οἷον ἐκ τῆς* ἀναδιπλώσεως, *ὅπου* νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, π., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἥξω πρὸς σὲ, οὐκ ἔτι ἥξω. *πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἅπαξ ἐλέχθη καὶ ἄνευ τοῦ σχήματος.* 1. *ἀποίχῃ* Blomfieldius: *ἀποίχεαι* Hermannus 129. 2. Seidlerus 298. *οὐκέτι* [*Σαπφοῖ*] *ποτί σ' ἴξω, ποτί σ' οὐκέτ' ἴξω.* Hermannus: [*χαῖρε, φίλα*]· *οὐ γὰρ ἔτ' ἴξω προτὶ σ', οὐκέτ' ἴξω.* Giesius de Dial. Aeol. 291. *Οὐκέτι Fίξω σε* [*φυγοῖσ'*], *οὐκέτι Fίξω σε.* Mihi *οὐκέτι ἴξω, οὐκέτι ἴξω* ex doctrina Demetrii juxta collocanda visa sunt. Prius *ἴξω* cum seq. *οὐκέτι* in pronunciatione ex more Aeolensium coalescit. Excidit fortasse *οὐ Fίξω.*

60.

Ἥραν ποτά φαισιν Δία τὸν τερπικέραυνον.

61.

Δεῦτέ νυν, ἄβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

62.

Βροδοπάχεες ἄγναὶ Χάριτες, δεῦτε, Διὸς κόραι.

63.

Ἄγε δὴ, χέλυ, μοι λέγε,
φωνάεσσα δὲ γίγνεο.

Fr. 60. Hephaestio 63. *Οἷον· Ἥρην ποτέ φασιν κτλ.* Sapphonis ex Epithalamio esse censet Welckerus 433., quum fragmenta poetriae Lesbiae alia eadem pagina exhibeantur. Theocrit. I, 105. *οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.*

Postremo sequuntur fragmenta carminum severioris argumenti gnomica, paraenetica, scoptica. Sappho enim singulis amicis, quas et amabat et ad omnem vitae cultum elegantiamque et artem musicam conformabat, praecepta suggerit, alias objurgat, interdum cavillatur. Insunt praeterea, ubi de semetipsa loquatur, de filia tenerrima, de ipsius *φιλίᾳ* (*καλῷ δαμοσίῳ*), de poeticae artis studio: quid sibi pulchrum rectumque videatur declarat. Confer Welckeri censuram 405 sq.

Fr. 61. Hephaestio 52. *Τετράμετρα χοριαμβικὰ καταληκτικὰ, ἃ καὶ τῶν τριμέτρων συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτέ νυν κτλ.*

Fr. 62. Argum. Theocr. XXVIII. *Γέγραπται Αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον τὸ· Ῥοδοπήχεες κτλ. Βρόδων* est fr. 69, 2.

Fr. 63. Hermogenes II, 4. *Ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ, καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἷον· Ἄγε χέλυ δῖά μοι* (*ἄγε δὴ χ.* omisso *μοι* codex) *λέγε κτλ.* Eustathius Il. 9, 41. *Ἄγε μοι, δῖα χ., φωνάεσσα γένοιο.* Posui Hermogenis scripturam cum Bergkio Anacr. 37. Blomfieldius *ἄγε, δῖα χελύνη, λέγε, φωνᾶσσα δέ μοι γένοιο,* quum Orio Theb. 28. *χελύνη* poetriam dixisse testetur. Ceterum similiter Hor. Carmm. I, 32, 3. III, 11, 3.

64.

Τάδε νῦν ἑτάραις ταῖσιν ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω.

65.

Φιλία καλὸν δαμόσιον.

66.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννως
ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, ῎ραννα, σέθεν τυχοῖσα.

Fr. 64. Athen. XIII, 571, D. *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφώ· Τάδε κτλ.* Libri *ἑταίραις ταῖς:* recte Blomfieldius, cfr. fr. 82. Seidlerus 296. — υ — υ — *τάδε νῦν ἑταίραις | Ταῖς ἐμαῖσι τερπνὰ καλῶς ἀείσω.*

Fr. 65. Eustath. Opuscc. 345, 54. *Φιλία τις δηλαδὴ πολυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα, εἴποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημόσιον.* De suo amore virginum Lesbiarum dicebat poetria, si recte judico, idque universae civitatis bonum praedicabat. Instituebat enim et ad venustatem morum conformabat. Summi momenti locus, si recte explicuimus.

Fr. 66. Hephaestio 64. *Καὶ τετράμετρα δὲ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο, οἷον· Εὐμ. κτλ.* 1. Libri fere *γυρίνω, γυρίννω, ἀργυρίννω:* et *γυρίννω* Longinus quoque fr. 3, 4. affert. Sed Choeroboscus Aldi fol. 268, B. de genitivo in *ῶς* loquens: *Καὶ πάλιν· Ἀμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πυρινῶς. ἔστιν ἡ Μνηῒς αὕτη καὶ ἡ πυρινὼ ὀνόματα κύρια.* Etym. M. 243, 51. *Γυριννώ: ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυριννὼ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλεὼ καὶ Κλείω.* Cfr. Jacobs. in Wolfii Anall. I, 101. Maximo Tyr. XXIV. est *Γύριννα,* v. fr. 1, 20. 2. Vulgo *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώραναν σέθεν τυχοῦσα:* codex N *ἀσ. σ. δ' ἄμ' ἐπ' ὤρανε σέθεν τυχοῖσα:* C *ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσαν.* Hinc *τύχοις ἂν* Blomfieldius idemque *πω ᾽ραννά:* Neuius *ἀσαροτέρας οὐδάμ' ὑπωράνια σέθεν τύχοις ἄν.* Ascivi scripturam Hermanni 125. *Formosior tenera Gyrinnone Mnasidica fastidiosiorem nullo modo dum, amabilis, quam te experta.* In sqq. *ὦ* cum vocativo perso-

67.

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, πέρθεσθ' ἐραταῖς φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήττω συνέῤῥαισ' ἀπάλαισι χερσίν·
εὐανθεῖα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μακαίρᾳ
μᾶλλον προτόρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

68.

Πολλά μοι τὰν Πολυανακτίδαο
παῖδα χαίρην.

69.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν

---

nae, ad quam haec dicta, sequebatur. Ceterum Welckero 419. nulla utriusque versus communio videtur.

Fr. 67. Athen. XV, 674, E. *Σαπφὼ ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὦ δικα παρθέσθ' ἐρ. φ. ὄ. ἀνήτω συνερραὶς ἀπ.* (*ἀπαλλαγίση* A) *χ. Εὐάνθεα γὰρ π. καὶ Χάριτες* (*χάρις* Canter. B) *μάκαιρα μᾶλλον προτέρην ἀστ.* (*προτέρηνα στεφάνω τοῖσιν* B: recte Casaubonus) *δ' ἀπυστρέφονται. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.* In his Neuius sanavit *συνέῤῥαισ'* (Buttm. Gr. Max. II, 42.); Seidlerus 295. *πέρθεσθ'* (v. Bentlej. Hor. Carmm. I, 7, 7.), *προτόρην* (h. e. *προσορᾶν*); Hermannus 126. *εὐανθεῖα* (*Blumenschmuck*) et *μακαίρᾳ*, ut de sacris Veneri faciundis cogitetur: *ἀπυστρέφονται*, Dii universe. Denique Welckerus 421. versu 1. *ὦ Δίκα*, cujus vocis ᾱ corripi poterat, ut in *νύμφα:* Aeoles maxime ad corripiendas syllabas proclives. Est id *ὑποκοριστικὸν* nominis *Μνασιδίκα*, quod Ovidio Mnais est, cfr. fr. 66., ut *Ἶφις, Ὑψώ, Εἰδώ* pro *Ἰφιάνασσα, Ὑψιπύλη, Εἰδοθέα.* 4. Seidlerus *εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κεἰχάριτ' ἐς μάκαιρας μᾶλλον προτόρην.*

Fr. 68. Max. Tyr. XXIV. *Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφὼ Γοργοῖ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· Πολλά μοι τὰν Πολυάνακτος* (*Πολυανακτίδα* codex Harlej.) *π. χ., Σαπφὼ λέγει.* Hermannus 138. Sapphicum metrum esse perspexit: idem *χαίρην* dedit notavitque in pronunciatione *Πολλυανακτίδαο* efferendum esse.

Fr. 69. Stob. Floril. IV, 12. *Σαπφοῦς πρὸς ἀπαί-*

ἔσσετ᾽ οὐδέποτ᾽ [εἰς] ὔστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ᾽ ἀφανὴς κὴν Ἀίδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ᾽ ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα.

70.

Αἴ με τιμίαν ἐποίησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

71.

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν;

δευτον γυναῖκα. Plutarchus Praecc. Conj. fin. *Ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης.* Sympos. III, 646. *Ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαί μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., οὐ γὰρ μ.* (codd. *πεδέχεις*) *ῥ. τῶν ἐκ Π.* Aristides II, 377. (508. Dindorf.) *Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας* (*τινα* Seidlerus) *τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ᾽ ἀποθανούσης ἔσται λήθη.* 1. *Κείσεαι οὐδέποτε* Stobaei codd.: *κεῖσθαι* Trincav.: *κείσεαι* Neuius, *οὐδέποτα* Blomfieldius. Nos ex Plutarchi *οὐδέ τις μν.* dedimus *οὐδ᾽ ἔτι τις* cum Spengelio, qui recte observat, opponi haec praegressis, quorum haec fere fuerit sententia: *Ut nunc fortunata habeare, at mortua jacebis oblivione obruta.* 2. *εἰς* addidit Grotius: *οὔτε τότ᾽ οὔτ᾽ ὕστερον* Hermannus, qui primo versu *οὐδέ ποτα μν.* dedisset. *βρόδων* Brunckius; Orio Theb. 140. *βρόδον* ex Sapphone diserte citat, cfr. Exx. Critt. III, 14. 4. *Obscura etiam per Ditis domos inter exiles umbras errabis vecors.* Ceterum cfr. fr. 31.

Fr. 70. Apollon. Pron. 404, A. *Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὔμμον καὶ σφόν. Σαπφώ· Ἔμε κτλ. Αἴ με* Seidlerus 306. Dicit Musas.

Fr. 71. Hephaestio 82. *Ἀνακλωμένου ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ· Ἔχει κτλ.* Non videntur versus

72.

"Οττινας γὰρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνονται.

73.

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

74.

Τίς τοι ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα
σπόλαν . . . θέλγει νόον, ...
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

---

nexi fuisse: et Scholiasta alterum versum δεύτερον παράδειγμα vocat. Cfr. Hermann. 131 sq. De Andromeda v. fr. 74. 2. Ψαπφοῖ codd. BHC: ψάφοι Flor.: ψάπφοι τιτὰν codex Pal. Hermanni El. D. M. 812. Cfr. ad carmen 1, 20.

Fr. 72. Et. M. 449, 32. Θείομεν: ὑποτακτικὸν δευτέρου ἀορίστου, ἔχον διαίρεσιν καὶ πλεονασμόν· "Οφρ' ἂν ἐγὼ βείω· καὶ τὸ ἐὰν στῶ· Μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω, καὶ παρὰ Σαπφοῖ· "Οττινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με κτλ. κῆνοι Blomfieldius: εὖ θεῖναί τινα illustrat Elmslejus Eur. Med. 896.

Fr. 73. Choeroboscus περὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν Aldi Cornuc. fol. 268. Καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ὀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη στοργᾶς. Ursinus κεκορημένος στόργος: recte scripsit Bergkius Anacr. 88., cui fr. VI. Smerdis est τρὶς κεκορημένος, h. e. ἐκσεσαρωμένος, ὑβρισμένος. De Gorgone v. Max. Tyr. ad fr. 68.

Fr. 74. Athen. I, 21, C. de decoro vestitu agens: Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας (fr. 71.) σκώπτει· Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; Eustath. 1916, 49. omittit τοι; addit autem: ἤγουν ποία γυνὴ χωριτικὴ, ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν; Max. Tyr. XXIV. Κωμῳδεῖ Σωκράτης σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ, καὶ Σαπφώ· Τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολήν; σπόλαν Hermannus 119. Bergkius 213. (cll. ad Anacr. 23.) [Ἀτθί,] τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπ. Dedi quod ex collatis inter se Athenaei Maximique locis verisimile videbatur. 3. βράκεα, v. Apollon. de Conj. 567, 20.

75.

Ἤρων ἐξεδίδαξε γυάρων + τὰν ἀνυοδρόμον.

76.

Κρῆσσαί νύ ποτ' ὧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὠρχεῦντ' ἀπαλοῖς ἀμφ' ἐρόεντα βωμὸν
πόας τέρεν ἄνθος μαλακὸν ματοῖσαι.

77.

Ἔστι μοι καλὰ πάϊς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν

Fr. 75. Choeroboscus Aldi Cornuc. fol. 268. *Τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν̄ ἐποίουν τὴν λητών (Λάτων), ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἠρὼν ἐξεδίδαξε γυάρων + τὴν ἀνυοδρόμον. αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἠρώ (Ἤρω).* Scribendum aut *τανυσίδρομον* aut *τανύδρομον* dicebam Exx. Critt. XI, 67. *Ἤρω* fuit, opinor, amica poetriae: Gyarum patriam poterat habere (*ἐκ Γυάρω?*). Hermannus mihi scripsit, sic sibi legendum videri: *Ἤρων ἐξεδίδαξεν γυάλων τὰν ἀνυσίδρομον* vel *τανυαόδρομον.* Nunc aliud venit in mentem. Ipsam enim Erinnam, Sapphonis discipulam, *ὑποκοριστικῶς*, opinor, dixerat *Ἤρων*, v. ad fr. 67, 3. Quid, si sic: *Ἤρων ἐξεδίδαξε Γυρίννω . . . . Τηλίαν τὰν τανυαόδρομον?* ut Gyrinno natu minorem Erinnam instituisse diceretur, quae tamen Sapphus *μαθήτρια* et esse et haberi poterat.

Fr. 76. Hephaestio 63. *Τὰ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως, οἷον· Κρῆσσαι κτλ.* Tertium versum affert 65. *Παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην τῶν τετραμέτρων συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ.* Probabiliter haec Sapphoni tribuit Blomfieldius: tertium versum Santenius prioribus statim subjungit. 3. Codd. *μάτοισαι, μάτοισαν:* C et Turnebus *μάτεισαι,* quod tuetur Neuius: Hermannus *ματεῦσαι.* Est i. q. *ματοῦσαι*, cfr. Hesych. *Ματεῖ· πατεῖ.* Ioannes Gramm. 385. *Οἱ Αἰολεῖς τιθέασι τὸ μ̄ ἀντὶ τοῦ π· πατεῖς, ματεῖς· πατοῦσα, ματοῦσα.* Ceterum cfr. Hom. Od. I, 449. Apollon. Rhod. I, 536 sqq. et Welcker. 423 sqq.

Fr. 77. Hephaestio 95. *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν,*

ἐμφέρην ἔχοισα μορφὰν, Κλαΐς ἀγαπατά,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἐραννάν.

78.

Οὐ γὰρ θέμις ἐν Μοισοπόλω οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

79.

Ἐγὼ δὲ φίλεμμ' ἀβροσύναν – ◡ ◡ – ◡ καί μοι
τὸ λαμπρὸν ἔρος Ϝαελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν· Ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ κτλ. Sapphoni jam Ursinus dedit, cujus filiam Suidas Cleida appellat. 2. Libri ἐμφερῆ: emendavit Bergkius 217. Choeroboscus Bekkeri 1233. Οἱ Αἰολεῖς δυςμένην λέγουσι καὶ κυκλοτέρην καὶ εὐρυνέφην, εὐθειῶν ὀξυνομένων, οἷον ὁ δυςμενὴς, ὁ κυκλοτερὴς, ὁ εὐρυνεφής. Sappho ipsa fr. 80, 2. ἀβάκην. Alcaeus fr. 55. ἀμένην. Cfr. Lobeck. Parall. 182. 2. Libri ἔχουσα μορφὰν κλεΐς ἀγαπατά: correxit Neuius. Ceterum cfr. Hermann. El. D. M. 599 sqq.

Fr. 78. Max. Tyr. XXIV. Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Σαπφὼ τῇ θυγατρί· Οὐ γὰρ κτλ. Vulgo μουσοπόλων οἰκίᾳ θρ. εἶναι. Correxit Neuius: Hermanno, cui Synecphonesis displiceret, στέγᾳ malebat apud Seidlerum 292. *Μοισοπόλῳ οἰκία, domus Sapphonis, quam Musae frequentare non dedignantur.* Sic Neuius: quod dedi et simplicius est (*in domo vatis*), nec μουσοπόλος est *Musis visitatus*.

Fr. 79. Athen. XV, 687, A. Σαπφὼ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. 1. φιλήμμια βροσύναν Cant. L: φίλημμι (sed alterum μ punctis notatum) ἀβρ. B: φίλημμι et A. Scripsi φίλεμμι, v. 1, 18. 2. Vulgo ἔρος ἀελίω. Vide Seidler. 294. *Mihi, ait, obvenit gaudium vitae quod eximium est et pulchrum.* Λαμπρὸν est fere i. q. ἁβροσύνα.

80.

Ἀλλά τις οὐκ ἐμμὶ παλιγκότων
ὀργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

81.

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἀμμέων.

82.

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι.

83.

[Ὁ πλοῦτος] ἄνευ δ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος·
ἁ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχῃ εὐδαιμονίας τὸ ἄκρον.

Fr. 80. Et. M. 2, 45. Ἀβακής· κέχρηται αὐτῷ Σαπφώ, οἷον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν (ἐμμὶ Ursinus) παλιγκότων ὀργάνων (παλίγκοτος ὀργὰν Ursinus), ἀλλ' ἀβακὴν (v. fr. 77, 2.) τὰν φρένα ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον. Correxit Neuius. De v. ἀβακὴς v. Bergk. Anacr. fr. LXXVIII, 4.

Fr. 81. Dio Chrys. II, 128. Rsk. Μνάσασθαί τινα φάμη καὶ ἕτερον ἀμμέων· πάνυ γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφώ. φαμὶ Casaubonus: καὶ ὕστερον Volgerus. De aoristo μνάσασθαι (Blomfieldius μνάσεσθαι) v. Lobeck. Phryn. Parerg. 6. Ceterum cfr. Seidler. 176. Hermann. 115. Welcker. 415. et compara fr. 69.

Fr. 82. Athen. XIII, 571, D. post allatum fr. 64. Καὶ ἔτι· Λατὼ κτλ. Niobae liberos bis novenos dixerat Sappho teste Gellio N. A. XX, 7. Puto hoc exemplo poetriam a superbia et magniloquentia absterrere voluisse. Ceterum cfr. Muelleri Archaeolog. p. 663. de vasculo picto, in quo Niobidae cum Letoïdis amice juncti, Nioba cum Latona.

Fr. 83. Scholl. Pind. Ol. II, 96. post allatum Call. Hymn. in Jov. 95. 96. Καὶ Σαπφώ· Πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς (ὁ πλοῦτος et ἀρετᾶς ad Pyth. V, 1. σύνοικος Scholl. recentiora.) οὐκ ἀσ. πάρ., ἁ δ' ἐξ ἀμφ. κρᾶσις εὐδ. ἔχει τὸ ἄκρον (τἄκρον Ursinus). Hermannus 127 sq. et ὁ πλοῦτος et Plutarchi de Nobil. 931. Wyttenb. εὐγένεια scriptoribus illis remittit: Sapphonem ὄλβον videri scripsisse. Scribit autem: ἄνευ δ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσ. πάροικος | ἁ δ' ἀμφ. κρ. ἔχησι τἄκρον | εὐδαιμονίας. Giesius 786. Ὁ μὲν πλ. ἄνευ τᾶς ἀρ. οὐκ ἀσ. π. | Ἁ δ' ἐξ ἀ. κρ. ἔχῃ εὐδ. τὸ ἄκρον. Bergkius Anacr. 107. versu

84.

Σκιδναμένας στήθεσιν ὀργᾶς πεφυλάχθαι
γλῶσσαν μαψυλάκαν.

85.

Ἀποθνάσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν·
ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἴπερ ἦν καλὸν [δή μ'] ἀποθνάσκειν.

86.

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

87.

Ἄλλα, μὴ κάμε τὺ στερέαν φρένα.

88.

Ἄβρα δηὖτε πάχη σπόλᾳ ἀλλόμαν.

---

priore eodem modo scripto alterum sic emendat: *Ἃ δ' ἐξ ἀ. σύγκρισις εὐδαιμ. ἔχει ἄκρον.* Welckerus 422. *ἔχει* exturbato legit *εὐδαιμονίας τὸ ἄκρον.* Sequor Giesium.

Fr. 84. Plutarch. Morall. II, 457, E. *Ἐν ὀργῇ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας οὔσης, ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς π. γλ. μαψυλάκταν.* Seidlerus 306. liberius conformavit: adoptavi Hermanni scripturam 139., sed is *στάθεσιν* scripsit. Lobeckius Parall. 461. *μαψύλακτον* vel *μαψυλάκτιν* optat. Cfr. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Nem. VII. fin.

Fr. 85. Aristoteles Rhet. II, 23. inter varia ratiocinandi genera hoc quoque numerat, si quis ad judicium eorum provocet, a quibus dissentire nefas sit: *Ὥςπερ Σαπφώ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν. οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν.* Gregor. in Hermog. 896. *τοῦτο κεκρ.*, tum addit: *εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν.* Seidlerus 177. ∪ ∪ — ∪ — ∪ — — *ἀποθνάσκειν | κακόν· οἱ θ. γ. οὕτω κεκρ. | ἀπέθνασκον γὰρ ἄν.* Hermannus 114. ita constituit ut edidimus.

Fr. 86. 87. 88. Herodianus *περὶ μον.* 26, 20. *Ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ', Ἀλλ' ἄν|μοι μ. δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μη καμεστέραν* (supra *εσ* a rec. manu in cod. scriptum *τι*) *φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι*

89.

. . Ἐμέθεν δ' ἔχεισθα λάθαν·
. . . . ἤ τί
ν' ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέθεν φιλῆσθα.

90.

Κῆνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῖσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήϊος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγανός.

ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἠλλόμην (ἠλλόμην). Omnia probabiliter enucleavit Bergkius Anacr. 246 sq. Ἄλλα (Sappho mulierem alloquitur) Aeolice i. q. ἠλή, *stulta*. Ἄλλος diserte affert Et. M. 68. Cramerus Mus. Cantabr. I, 637. Ἄλλαν μοι μ. δ. πέρι. Fr. 87. incertior emendatio: μὴ ψεῦσον ex Soph. Pel. fr. 442. affert Bergkius, cll. Bekker. Ann. 107, 30. Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ νομίσῃς. Cramerus l. c. ἄλλαν μή τι καμμετέραν φρένα. Fr. 88. πάχῃ σπόλᾳ i. q. παχείᾳ στολῇ, ut ἡδὺς ἀϋτμή, cfr. Naek. Choeril. 267. Scriptura incerta. Cramerus l. c. Alcaeo tribuit sic scripta: Ἀβραδάτη ἐπ' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν. Si Bergkium sequare, Sappho rusticum ornatum exprobrat mulieri, ut ἀλλόμαν eodem modo quo ἐγέλασα, ἐδάκρυσα dictum sit. Cfr. fr. 74.

Fr. 89. Apollon. Pron. 343, B. Ἐμέθεν· πυκνῶς αἱ χρήσεις παρ' Αἰολεῦσιν· ἐμέθεν δ' ἔχ. λάθαν· . . . . ἤ τιν' ἄλλον ἀ. ἐμ. φιλῆσθα. Sapphonis esse puto cum Boissonadio.

Fr. 90. Athen. XIII, 599, C. Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν, εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε (v. Anacr. fr. 8.). Καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν· Κεῖνον, ὦ χρ. Μοῦσ', ἔν. κτλ. Cfr. ad Hermesianactis Eleg. vers. 50. Bergk. Anacr. p. 100.

IX. Erinnae Lesbiae carmina.

Olymp. XLIV.

Suidas: Ἤριννα, Τεΐα ἢ Λεσβία· ὡς δὲ ἄλλοι Τηλία. Τῆλος δέ ἐστι νησίδιον ἐγγὺς Κνίδου· τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίαν αὐτὴν ἐδόξασαν· ἦν δὲ ἐποποιός. Ἔγραψεν Ἠλακάτην· ποίημα δέ ἐστιν Αἰολικῇ καὶ Δωρίδι διαλέκτῳ ἐπῶν τ'. Ἐποίησε δὲ καὶ Ἐπιγράμματα. Τελευτᾷ δὲ παρθένος ἐννεακαιδεκέτις. Οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἴσοι τοῖς Ὁμήρου. Ἦν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς, καὶ ὁμόχρονος. Vide quae ad Sapphonis fr. 75. disputata sunt et censuram nostram libelli Malzoviani in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 25. p. 209 sqq.

Asclepiadae Epigramma Anth. Pal. VII, 11.

Ὁ γλυκὺς Ἠρίννης οὗτος πόνος οὐχὶ πολὺς μέν,
ὡς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς,
ἀλλ' ἑτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Ἀΐδας μοι
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

1.

Τοῦτο μὲν εἰς Ἀΐδαν κενεὰ διανήχεται ἀχώ,
σιγὰ δ' ἐν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὄσσε κατέῤῥει.

2.

Πομπίλε, ναύτῃσιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ,
πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἁδεῖαν ἑταίραν.

Erinnae Lesbiae carminum Fr. 1. Stobaeus Floril. CXVIII, 4. Εἰρήνης (conjicio Ἠρίννης). Sic codd. Voss. Ars. et edit. Frobenii. Trincavellus videtur Simonidi tribuere, cui dedit Ursinus p. 168. 1. Legebatur τοῦτό κεν. 2. σιγᾷ Ursinus. κατέῤῥει. An καταῤῥεῖ? καιαιρεῖ? An κατέῤῥει i. q. καθαιρεῖ?

Fr. 2. Athen. VII, 283, D. ubi de sacro pisce, πομπίλῳ, agit: Ἤριννά τε (μνημονεύει τοῦ πομπίλου), ἢ ὁ πεποιη-

3.

Δέξ' ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ·
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

4.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πόλιος,
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
* *τηωι δώςειδωντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς*
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

κὼς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον· Πομπίλε κτλ. *Ἤριννα* A: *κριννα* DQ, quorum alter *κρ°ιννα: κρίνα* B: *κορίννα* PVL. *ἰχθὺ* Dindorfius: vulgo *ἰχθῦς:* Ursinus *ἰχθὺς*, AB *ἰχθῦν*. 2. Libri *πομπεύσας:* Ursinus *πομπεύσῃς:* correxit Stephanus. Vide censuram nostram l. c. 216.

3. **Epigrammata.** Anth. Pal. VI, 352. *Ἠρίννης.* Tabula picta Prometheo dedicatur. 1. Codex *δεξαταλαν:* Plan. *ἐξ ἁπαλῶν.* Correxit Jacobsius. 2. *τὶν σοφίαν ὁμαλοί* conjicit Jacobsius. Antipater Sidon. Anth. Pal. IX, 724. *Ἦ ῥ' ὁ Προμηθεὺς Οὐχὶ μόνος, πλάττεις ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων.* 4. *αὐγὰν* P. Pl. Correxit Ursinus. *ἧς κ'* P: *ἧς* Pl. Cfr. Il. *E*, 273. Schaefer. Melett. 50 sq.

4. Anth. Pal. VII, 710. *Ἠρίννης Μιτυληναίης εἰς βρυκίδα (Βαυκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἠρίννης δὲ συνεταιρίδα.* 1. Fortasse *στάλα.* De Sirenibus, quarum imagines ad luctum referebantur, v. Eurip. Helen. 169. ibique Intpp. 3. *τοῖς ἐμοῖς* P: correxit Salmasius. *χαίρην* Brunckius. 4. *ἑτερωι πόλιος* P: *ἑτεροπτόλιος* Heringa. Emendavit Jacobsius. 6. *βρυκίδα* Pal. 7. Jacobsius cum Heringa *Τηνία, ὡς εἰδῶντι*, cll. Odyss. *A*, 174. *B*, 111. Xenoph. Cyrop. V, 2, 33. *εὖ δὲ ἴσθι, ὦ Γωβρύα· ἵνα καὶ τοῦτ' εἰδῇς, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι κτλ.* Sed *Τηλία* potius scribendum, quum Telia fuerit Erinna, v. censuram nostram l. c. 212.

5.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
»Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα·« τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ', Ὑμέναιος ἐφ' αἷς ἀείδετο πεύκαις,
ταῖσδ' ἐπὶ καδευτὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾷ·
καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
ἐς θρηνῶν γοερῶν φθέγμα μεθαρμόσαο.

X. Stesichori Himerensis carmina.

Olymp. XXXVII — LVI.

Suidas: *Στησίχορος· Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου* (Thuc. VI, 5.)· *ὡς δὲ ἄλλοι Εὐκλείδου ἢ Ὑέτους* (cfr. Paus. IX, 36, 4. cum IX, 31, 5.) *ἢ Ἡσιό-*

---

5. Anth. Pal. VII, 712. *Εἰς Βαυκίδα τινὰ νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν. Ἠρίννης.* Suspectum Epigramma, quanquam versus 3. verba *βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα* ex h. l. in Epigramma in Erinnam intulerit vel Leonidas vel Meleager Anth. Pal. VII, 13, 4. *Ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων Εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα.* 1. *πολυκλαύταν*, Lobeck. Parall. 459. 3. *τοικαλὰ τὰμεθ' ὁρῶντι* Pal.: Jacobsius *τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι*, *quod aut de inscriptione ipsa accipiendum, aut de signis quibusdam symbolicis cippo insculptis.* Olim *ποικίλα* conjecerat: quod praeoptaverim. 4. *ὄμματα τὰ* Pal.: correxit Salmasius. De forma *Βαυκὼ* diximus ad Sapph. fr. 1, 20. *τύχαι* Pal. Correxit Brunckius. 5. In Pal. novum lemma: *εἰς τὴν αὐτὴν βαυκ͂.* Pal. *ὃς* (Brunckius *ὡς*) *τὰν π. Ὑμ. ἐφ' αἷσηδετο πεύκαις τὰν δ' ἐπί*: Salmasius *ὑφ' ἇς δόμον ἄγετο πεύκας Τᾷδ' ἐπί*: Jacobsius *ἐφ' αἷς* [*καλὸς*] *ἤδετο πεύκαις, ταῖσδ' ἐπὶ* (codex *τὰν δ' ἐπί*) *καδευτὰς* (codex fortasse *καδεστάς*) *ἔφλεγε πυρκαϊᾷ* (codex *πυρκαϊὰς*), *quibus facibus praelucentibus modo Hymenaeus canebatur, iisdem socer puellae corpus in rogo incendit.* Sed *ἤδετο* formam nec dialectus nec sermo antiquus ferre videtur: scripsi *ἀείδετο*. Jacobsius: *Ut h. l. τὰν παῖδα ἐπέφλεγε πυρκαϊᾷ*, sic Homerus Il. Ψ, 52. *ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ.* 8. *γοερὸν* Reiskius. *μεθηρμόσαο* legebatur.

δου (v. Welckerum in Jahnii Annall. Philoll. 1829, II. p. 138 sqq.)· ἐκ πόλεως Ἱμέρας τῆς Σικελίας· καλεῖται γοῦν Ἱμεραῖος. Οἱ δὲ ἀπὸ Ματαυρίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ· οἱ δὲ ἀπὸ Παλλαντίου τῆς Ἀρκαδίας (Paus. VIII, 3, 1. Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ἐν Γηρυονηίδι ἐποιήσατο μνήμην.) φυγόντα αὐτὸν ἐλθεῖν φασιν εἰς Κατάνην κἀκεῖ τελευτῆσαι καὶ ταφῆναι πρὸ τῆς πύλης, ἥτις ἐξ αὐτοῦ Στησιχόρειος προσηγόρευται. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν νεώτερος Ἀλκμᾶνος τοῦ Λυρικοῦ, ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος γεγονώς· ἐτελεύτησε δὲ ἐπὶ τῆς νϛ'. Εἶχε δὲ ἀδελφὸν γεωμετρίας ἔμπειρον Μαμερτῖνον καὶ ἕτερον Ἡλιάνακτα, νομοθέτην. Γέγονε δὲ Λυρικός· καὶ ἔστιν αὐτοῦ τὰ ποιήματα Δωρίδι διαλέκτῳ ἐν βιβλίοις κϛ'. Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα Ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι, πάλιν δὲ γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου, τὴν παλινῳδίαν, ἀναβλέψαι. Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν, ἐπεί τοι πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο. De virtutibus poesis Stesichoriae v. Quinctilianum X, I, 64.

Antipatri Epigramma Anth. Pal. I, 328.

Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης,
  ἐκτέρισεν Κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον·
οὗ κατὰ Πυθαγόρα φυσικὰν φάτιν ἁ πρὶν Ὁμήρου
  ψυχὰ ἐνὶ στέρνοις δεύτερον ᾠκίσατο.

I. Ἆθλα ἐπὶ Πελίᾳ.

1.

(Τοῖς Διοσκούροις) Ἑρμᾶς Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἅρπαγον,

Stesichori Himerensis carmina. Post Kleinii editionem Stesichoreae poesi illustrandae maxime profuit opera doctorum censorum, Welckeri in Jahnii Annall. Philoll. 1829, I, 2, p. 131 sqq. et Neuii in Annall. Litterar. Berolinenss. 1829, 91. p. 724 sqq.

I. Ἆθλα ἐπὶ Πελίᾳ. De ludis funebribus ab Acasto in honorem Peliae patris Iolci institutis v. Apollodorus I, 9, 28.

ὠκέα τέκνα Ποδάργας·
Ἥρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον.

2.

*Φέρεσθε * τῇ παρθένῳ δῶρα,*
σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

3.

Θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν Μελέαγρος.

Paus. III, 18, 9. V, 17, 4. Apoll. Rh. I, 1304. et nostram disputatiunculam Ibyc. Rheg. 165 sqq.

Fr. 1. Et. M. 544, 51. *Κύλλαρος· ἵππος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ταχύς· Στησίχορος* (*ἐν τοῖς ἐπιπελίοις ἄθλοις* Et. Gud., quod correxit Sturzius) *τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ* (*τοῖς Διοσκούροις* additur ex Et. Gud. et Suida) *Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον κτλ.* Philargyrius in Virgil. Eclog. III, 89. *Xanthum dicit et Cyllarum equos, quos Neptunus Junoni dedit, illa Castori et Polluci, ut poetae Graeculi fabulantur.* Probus in Georg. I, 12. *Etiam poetae tradunt, a Neptuno donatum equum Adrasto Ariona, et Junoni Xanthum et Cyllaron, quos illa dederit Castori et Polluci.* Adde Tertullian. de Spectacul. IX, 94, A. 3. Et. M. et Crameri Ann. II, 456, 11. *δ' Ἐξάλιθον:* correxit Hemsterhusius Lucian. II, 338. Bip. Sed Etym. Gud. *Ἥραν δ' ἑλιόμενος παρὰ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὅ ἐστι τῶν κανθῶν*, quae casu huc migrarunt, v. Et. M. v. *ἐπίσσωτρα.* Mire Bernhardy ad Suid. v. *Κύλλαρος* ex illis *Stesichoream dictionem* eruit: *ἑλισσομένους παρ' ἐπισσώτρων.* De equis illis v. Voss. Epp. Myth. I, 198 sqq.

Fr. 2. Athen. IV, 172, D. *Πεμμάτων πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, προτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν Ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος· Φέρεσθε κτλ.* 1. Kleinius aut *τὰ παρθένου* (vel *παρθένων*) aut *παρθενόδωρα*, de cujusmodi conglutinationibus v. Lobeck. Phryn. 304., ut *θηριόδηγμα, πατράδελφος.* Videtur Acastus heroes excitare ad opiparam dapem (v. de his deliciis Lobeck. Aglaoph. 1076 sqq.) a Peliadibus appositam sumendam, v. Paus. V, 17, 4.

Fr. 3. Pergit Athenaeus: *Ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Στησιχόρου ἐστὶν ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς, ὃς*

4.

Χειροβρῶτι δεσμῷ.

II. Γηρυονηΐς.

5.

Ἀντιπέραν κλεινᾶς Ἐρυθείας
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ πᾶγας ἀπείρονας, ἀργυρορίζους,
ἐν κευθμῶνι πέτρας.

περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν Ὃς δουρὶ πάντας νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ· οὕτω γὰρ Ὅμηρος (in Thebaide) ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς. Ὁ γὰρ Στησίχορος οὕτως εἴρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ᾄσματι τοῖς Ἄθλοις· Θρώσκων κτλ. 1. μὲν ἄρ' Kleinius: delet γὰρ Neuius.

Fr. 4. Zenobius VI, 44. Χειροβρῶτι δεσμῷ: τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. ἐδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ (egregie Hermannus ἐδέθησαν γὰρ ἔν τινι σπείρᾳ)· Στησίχορος εὐναρχεῖν τῶν ἐπὶ Πελίαν ἄθλων (ὡς Στησ. ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ [Πελία nunc codex H] ἄθλων correxi Ibyc. Rheg. 168.). Dissidebant interpretes, χειροβρῶτα δεσμὸν utrum dixisset poeta *qui vulnera infligeret percusso* an *qui ipsi illi attereret manus*, qui manibus suis implicuisset loras.

II. Γηρυονηΐς. Cfr. Apollodor. II, 5, 10. Mueller. Dorr. II, 467 sqq.

Fr. 5. Strabo III, 148. Ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν Βαῖτιν Ταρτησσόν, τὰ δὲ Γάδειρα καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν νήσους Ἐρύθειαν· διόπερ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκολίου, διότι γεννηθείη (γεννηθεὶς aliquot codd.) σχεδὸν ἀντιπέραν κτλ. Conformavit Hermannus apud Friedemann. in Strab. I, 638. 1. ἀντιπέρας Ursinus. 2. Legebatur παγάς, cfr. Buttmann. Gr. Max. I, 144. 3. Libri ἐν κευθμώνων πέτραις: duo libri πέτρας: correxere ἐν κευθμῶσι πέτρας, ἐν κευθμῶνι πετραίῳ: nostrum Hermannus et Kleinius. Hom. Hymn. Mercur. 229. Πέτρης εἰς κευθμῶνα. Hesiod. Theog. 159. cll. 294. Γαίης ἐν κευθμῶνι. Eur. Cycl. 406. ἐν μυχοῖς πέτρας.

6.

Σκύφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον
πῖεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

7.

Ἀέλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε
χρύσεον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας
ἀφίκηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον
παῖδάς τε φίλους· ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
ποσσὶ παῖς Διός.

III. Συοθῆραι.

8.

Κρύψε δὲ ῥύγχος ἄκρον
γᾶς ὑπένερθεν.

Fr. 6. Athen. XI, 499, A. *Στησίχορος τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποτήριον σκύφειον* (*σκυφίον* PVL) *δέπας καλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ σκυφοειδές· λέγει δ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους· Σκύφειον κτλ.* 1. *σκυφίον* PVL: *σκύπφειον* Casaubonus, sed v. ad Hipponact. fr. 28, 6. *ἔμμετρον*, v. Ath. 499, E. *Τὸ ἐν Γηρυονηΐδι Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει.* Alii enim *ὁ*, alii *ἡ λάγυνος*, Diphilus *τὸ λαγύνιον* dixere. 2. *πῖεν* VL: *πῖ'* ACP: *πῖ* B. Hinc *πῖνεν* (cfr. Ap. Rh. I, 472.) Friedemannus in Strab. I, 638., ubi Hermannus *σκύφιον δὲ λ. δέπας ἔμμετρον τριλάγ.* | *Πίεν ἐπ.* | *τό ῥά οἱ κτλ.* scribit. Alii *ἔκπιεν* volebant. *Φόλος κεράσας* libri: Heringa et nuper Osannus Symboll. I, 115. *τό ῥά οἱ παρέθηκε κεράσσας* optant. Cfr. Mueller. Dorr. II, 474. et Theocrit. VII, 149.

Fr. 7. Athen. XI, 469, E. *Ὅτι καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορος μὲν οὕτως φησίν· Ἅλιος κτλ.* Rursus XI, 781, A. *Τὸν Ἥλιον ὁ Στησίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν Ὠκεανόν· ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὁρμῶντα.* De poculo Solis v. ad Mimnerm. Eleg. 13., de poculo Herculi commodato Voss. Epp. Myth. II, 156 sqq. Mueller. Dorr. I, 424 sqq. II, 468. 1. Libri *Ἅλιος*. 3. Conjiciunt *ἀφίκοιθ'*. 6. *παῖς* libri. Transponunt alii *Διὸς παῖς*.

IV. Ἰλίου Πέρσις.

9.

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖσι μιᾶς λάθετ' ἠπιοδώρου Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω κούραισι χολωσαμένα διγάμους τριγάμους τε τίθησι καὶ λιπεσάνορας.

10.

Ἑλένα ἑκοῦσ' ἀπῆρε.

V. Ἑλένα.

11.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος·

III. *Συοθῆραι*. Suspicantur hoc carmen fuisse de venatione apri Calydonii.

Fr. 8. Athen. III, 95, D. *Στησίχορός φησιν ἐν Συοθήραις· Κρύψαι κτλ.* *κρύψε* Dindorfius.

IV. *Ἰλίου Πέρσις*. Conferenda Tabula Iliaca, in qua *Ἰλίου πέρσις κατὰ Στησίχορον*, v. Niebuhr. Hist. Rom. I, 191. Welcker. l. c. 255 sqq.

Fr. 9. Scholl. Eurip. Orest. *Στησίχορός φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο· ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. Ἔχει δὲ ἡ χρῆσις οὕτως· Οὕνεκα κτλ.* Sic scripsi in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 111. p. 894. Libri *θεοῖς, λάθετο, κούραις, χολωσαμένη, διγ. τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσήνορας.* Schoemannus *ἅμα πᾶσι* et *κόραις.* 3. *τριγάμους*, quod Helena antequam Menelao nupsisset, Theseum habuerat maritum, Stesichorus Paus. II, 22, 7. Ad Iliupersidem haec rettuli cum Welckero l. c. 260.

Fr. 10. Ptolem. Hephaest. IV, 320. Gale. *Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι· Ἑλένη κτλ. Ψευδῆ δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον.* Haec inepta: Stesichorus in Excidio Trojae Helenam vituperaverat.

V. *Ἑλένα*. Ovid. Art. Am. III, 49.

Probra Therapnaeae qui dixerat ante maritae
Mox cecinit laudes prosperiore lyra.

οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν ἐϋσσέλμοις
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

12.

Τρῶες, οἵ τότ' ἴσαν Ἑλένας εἴδωλον ἔχοντες.

13.

Ὤικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα
Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

Horat. Epod. XVII, 42 sqq.
Infamis Helenae Castor offensus vice
Fraterque magni Castoris, victi prece,
Adempta vati reddidere lumina.
Disputarunt de carmine Stesichori celebratissimo Welckerus in censura l. c. 267 sqq. Hermannus in Praef. Eurip. Helen. VIII sqq. In Excidio Trojae, ut videtur, Stesichorus Epicorum poetarum exemplum secutus tristissimi belli caussam Helenam fecerat. Tum occaecatum monitu ipsius Helenae in Leuca insula Achilli sociatae palinodia cantata visum recepisse populares ipsius fabulabantur, v. Paus. III, 19, 11. Hermias in Plat. Phaedr. 60. Ast.

Fr. 11. Plat. Phaedr. 243, A. *Ἔστι τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ κτλ.*
2. *ναυσὶν* Naekius Choeril. 120., quem vide. Adde Buttmann. Mythol. I, 300.

Fr. 12. Tzetza Lycophr. 113. *Λέγουσιν, ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἔπλευσεν ἐς Τροίαν, ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶες κτλ.* Huc pertinet Plato Rep. IX, 586, C. *Τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Helenam ipsam dixerat omnino navi avectam non esse: Dio Chrys. XI, 323. Rsk. *Τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὑστέρον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε.* Igitur nec in Aegypto remansisse facere poterat; ut fallat Tzetza.

Fr. 13. Athen. X, 456, F. *Ἀνακομίζοντος αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ* (in Ceo insula) *τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν· Ὤικτειρε κτλ.*
2. *Διὸς κούροις* Eustathius. Helenam intellige.

14.

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποταῤῥίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύῤῥινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

VI. Ὀρεστεία.

15.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα
καλλικόμων ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντα
ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.

16.

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

Fr. 14. Athen. III, 81, B. *Κυδωνίων μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· Πολλὰ μὲν κτλ.* De nuptiis Menelai et Helenae, ut videtur. Teste Schol. Argum. Theocriti XVIII Stesichorus fecerat Helenae Epithalamium, ex quo quaedam mutuatum dicit Theocritum. Infuisse videtur Epithalamium in Helena, non per se constituisse. Cfr. ad fr. 32. 1. Fort. *ποτέῤῥιπτον* vel *ποτεῤῥίπτευν* dederat poeta. Similiter Pindarus Pyth. IX, 122. Ibyc. fr. 5. 3. *κορωνίδας οὔλας*, v. Buttmann. Lexil. I, 188.

VI. *Ὀρεστεία.* Athen. XII, 513, A. *Πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.* Ipse Stesichorus teste Athenaei Megaclide dixerat, v. Welcker. Cycl. Ep. 199.

Fr. 15. Scholl. Arist. Pac. 772. (797.). *Ἔστι παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ.* Cfr. Ibyc. Rheg. Prolegg. 52. Mueller. in Aesch. Eum. 94. 1. *δαμώματα, τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα* Scholl., sed Hesychius *παίγνια.* 2. *ἐξευρόντας ἁβρῶς κτλ.* in gratiam pentametri conjicit Kleinius.

Fr. 16. Plut. Morall. II, 555, A. *Πρὸς τὰ γενόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεται τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον ὁ Στησίχορος, οὑτωσί πως λέγων τάδε* (*τᾷ δὲ* Reiskius)· *Δράκων κτλ.* Euripidi Orest. 469. 1406. est Orestes *μητροφόντης δράκων.* Nam Clytaemnestra Aesch. Choeph. 527. *τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν.* Alii Agamemnonem intelligunt: at quorsum *δράκων*?

VII. Ῥαδινά.

17.

Ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνους
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

VIII. Ἐξ ἀδήλων ᾠδῶν.

18.

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

19.

Μοῦσα ἀρχεσίμολπος.

20.

Αὐτόν σε πυλαμάχε πρῶτον.

VII. Ῥαδινά. Strabo VIII, 347. Ἡ Ῥαδινή, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή· Ἄγε κτλ. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν ἐς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῦσαι πνέοντος ζεφύρου, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφούς, ὄντα ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὅ τε τύραννος κτείνας ἀμφοτέρους ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. Fallitur Strabo: Paus. VII, 5, 6. Σαμίοις κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐς τὸ Ἡραῖον τὸ Ῥαδίνης καὶ Λεοντίχου μνῆμά ἐστι, καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνιωμένοις εὔχεσθαι καθέστηκεν ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ μνῆμα. 1. Libri Μῶσα.

VIII. Ἐξ ἀδήλων ᾠδῶν. Fr. 18. Eustath. Il. 9, fin. Οὐ μόνον Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ· Δεῦρ' κτλ. Cfr. Alcmanis frr. 7. 28. Heindorf. Plat. Phaedr. 237. Horat. Carmm. III, 4.

Fr. 19. Athen. V, 180, E. Καλεῖ Στησίχορος τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.

Fr. 20. Athen. IV, 154, F. Ὁπότε παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμάχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στησιχόρῳ· Intellige *canam, invocabo, praedicabo.* Scholl. Il. *E*, 31. (Ἄρες — τειχεσιπλῆτα) haec ad Mar-

21.

(*Ποσειδῶν*) *κοιλωνύχων ἵππων πρύτανις.*

22.

Πάτρω᾽ ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

23.

Ἐρίσφηλος Ἡρακλῆς.

24.

Μάλα τοι μάλιστα
παιγμοσύνας φιλέει μολπάς τ᾽ Ἀπόλλων·
κάδεα δὲ στοναχάς τ᾽ Ἀΐδας ἔλαχεν.

25.

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

---

tem spectare docent. Cfr. Lobeck. Phryn. 648. Callimachum in Scholl. Od. *Γ*, 380. ibique Buttmannum, denique Exx. Critt. IV, 16 sq.

Fr. 21. Scholl. Il. *Z*, 507. *Στησίχορος κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν.* Fortasse in *Ἄθλοις.*

Fr. 22. Eustath. Il. 316, 16. *Πίνδαρος οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρωας ἔφη· Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἔνθα παρ᾽ αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· Πάτρωα κτλ. Μελάμπους γὰρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος.* Fortasse in Eriphyla, v. Apollod. III, 10, 3.

Fr. 23. Et. M. *ἀνασφῆλαι· ἀναῤῥωσθῆναι· σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐρ. ἔφη τὸν Ἡρ., ἴσον τῷ ἐρισθενῆ.*

Fr. 24. Plut. Morall. II, 394, B. *Πρότερον ἔτι τούτου ὁ Στησίχορος. Μάλα κτλ.* 2. Legebatur *φιλεῖ.* Kleinius *τε φιλεῖ.* 3. Erat *κήδεα.*

Fr. 25. Stob. Floril. CXXIV, 15. *Στησιχόρου. ἀτέλεστα* B et Ursinus. Legebatur *ἀμήχανα:* Urs. *κ᾽ ἀμήχ.* Cfr. Simonidis Amorg. fr. 2.

26.

Θανόντος ἀνδρὸς
πᾶσ' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

27.

Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.

28.

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

29.

Ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

30.

Ἀνίψαλλον παῖδα.

31.

Μέσῳ ἄματι νύκτα γενομέναν.

Fr. 26. Stob. Floril. CXXVI, 5. Στησιχόρου. Θανάντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλυτ' ἀνθρ. χ. Teste Gesnero alii: Θαν. ἀνδρ. πᾶσα πολιὰ ποτ' ἀ. χ. Jacobsius Lectt. Stob. 12. Θαν. ἀ. | πᾶσ' ἀπολεῖτ' ἀπό γ' ἀνθρ. χ. Sequor Kleinium.

Fr. 27. Scholl. Arist. Pac. 774. (800.) Καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως· Ὅταν κτλ. Cfr. fr. 11. Formam ἦρος notat Buttm. Lexil. I, 121.

Fr. 28. Scholl. Ap. Rh. III, 108. Στησίχορος ῥαδινὸς λέγει ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· Ῥαδινοὺς κτλ. Scholia Paris. ἔπεμπον.

Fr. 29. Eustath. Odyss. 1441, 16. Στησίχορος ὑπερθ. ἀνδρῶν. Notat Eust. ex antiquis commentariis superlativos rariores ἀναγκαιέστατον, ὡραιέστατον, σπουδαιέστατοι, ἐπιτηδειέστατον et rell.

Fr. 30. Crameri Ann. I, 205, 11. Ἀνίψαλον παῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος ἀπὸ τοῦ ἴπτω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ (Il. A, 454.) Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Rursus 369, 19., ubi explicat τὴν ἀβλαβῆ. Cfr. Hesych. Et. M. et Exx. Critt. IV, 16.

Fr. 31. Plut. Morall. 931, E. Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον (fr. Tetram. 66, 3.), πρὸς δὲ τούτοις

καὶ·
Τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπόν.

32.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ᾽ ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ᾽ ἐξ ἀρχῆς μέλει.

XI. Ibyci Rhegini carmina.

Olymp. LX, 1.

Suidas: *Ἴβυκος, Φυτίου· οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου ἱστοριογράφου·* (egregie Bothius *οὐ τοῦ ἱστ.*, ne Polyzelus Rhodius intelligatur, de quo v. Ath. VIII, 361, C.), *οἱ δὲ Κέρδαντος, γένει Ῥηγῖνος. ἐνθένδε εἰς Σάμον ἦλθε* (Provv. Bodlej. 203. *Ἀρχαιότερος Ἰβύκου: ἐπὶ τῶν εὐηθῶν. Ἴβυκος γὰρ τυραννεῖν πολιτῶν δυνάμενος ἀπεδήμησεν εἰς Ἰωνίαν.*), *ὅτε αὐτῆς ἦρχε Πολυκράτης, * ὁ τοῦ τυράννου πατήρ. Χρόνος δὲ οὗτος ὁ ἐπὶ Κροίσου, Ὀλυμπιὰς νδ΄. Γέγονε*

Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους ἄστρον ὑπέρτατον κλεπτόμενον (Boeckh. fr. 74, p. 600 sq.), *καὶ μέσῳ ἅμα τὴν νύκτα γενομένην* (corrigunt ut edidi supra) *καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* Plinius N. H. II, 12, 9. *Misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est solis deliquio.*

Fr. 32. Aristoph. Pac. 775., ubi Scholl. *Τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου· αὕτη δὲ πλοκή ἐστι καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἔστι Στησιχόρειον.* Et ad vv. *κλείουσα κτλ. Ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους.* Paene omnia illa Stesichori esse censemus, qui, fortasse Helenae Epithalamium orsus, *maximis bellis clarissimisque ducibus et epici carminis gravitati, quam lyra sustineret*, ad tempus valediceret.

δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ μειράκια καὶ πρῶτος εὗρε τὴν καλουμένην σαμβύκην· εἶδος δέ ἐστι κιθάρας τριγώνου· ἔστι δὲ αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ' τῇ Δωρίδι διαλέκτῳ· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ λῃστῶν ἐπ' ἐρημίας, ἔφη, κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι· καὶ αὐτὸς μὲν ἀνῃρέθη. μετὰ δὲ ταῦτα τῶν λῃστῶν εἷς ἐν τῇ πόλει θεασάμενος γεράνους ἔφη· Ἴδε, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι· ἀκούσαντος δέ τινος καὶ ἐπεξελθόντος τῷ εἰρημένῳ τό τε γεγονὸς ὡμολογήθη καὶ δίκας ἔδωκαν οἱ λῃσταί. Ὡς ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν γενέσθαι· Αἱ Ἰβύκου γέρανοι.

1.

Στρ. *Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι*
μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κᾶπος ἀκήρατος αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν, ἐμοὶ δ' Ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέας, ἀΐσσων παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις μανίαισιν

Ibyci Rhegini carmina. Post nostram editionem de Ibyceis reliquiis bene meruerunt Hermannus in Jahnii Annall. 1833, 371 sqq., Welckerus Mus. Rhen. 1834, 211 sqq., Schoemannus in Programm. Gryphisvaldens. 1835., Bothius Annall. Heidelberg. 1837, IX. p. 884 sqq., Kleinius in Zimmerm. Diar. Philoll. 1837, III. p. 910 sqq.

Fr. 1. Athen. XIII, 601, B. *Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ.* Hoc dicit poeta: *Verno tempore omnia laetissime efflorescunt, mihi autem perpetua quaedam hiems atque procellae creantur per Amorem nullo tempore cessantem.* 1. *Κυδώνιαι μ.*, v. Stesich. fr. 14. 3. *παρθένους* Nymphas dicere videtur, v. Sapph. fr. 4. 5. *ὑφ' ἔρνεσιν* libri: *ὑπ' ἔρνεσιν* Stephanus. Vide Crameri Ann. I, 173, 27. *Ἡ ερ συλλαβὴ μὴ ἐπιφερομένου δασέος ἢ τοῦ γ ἢ διπλασιασμοῦ τοῦ ρ δασύνεται· οἷον ἕρνος, ἕρκος, ἕρπω, Ἑρμῆς.* 7. *κατάκητος* ABP. *ἅθ' ὑπὸ* Jacobsius: libri *τε ὑπὸ*: Hermannus *τις ὑπὸ*. 8. Horat. Carmm. I, 25, 11 sqq. *ἀζαλέαις*, ut Apoll. Rh. IV, 679. *ἀζαλέος ἥλιος.* Bothius *ἀζαλέας μανίαισιν.*

ἐρεμνὸς, ἀταρβὴς, κραταιῶς παιδόθεν φυλάσσει
Ἀντιστρ. Ἁμετέρας φρένας.

2.

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ᾽ ὄμμασι
δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος
βάλλησιν· ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,

---

9. ἐρεμνὸς, ut λαῖλαψ ἐρεμνὴ, quia nubes et tenebras obducit. ἀταρβὴς, κραταιῶς παιδόθεν φυλάσσει nunc dedi, v. Zimmermann. Diar. Philoll. 1836, III. p. 894 sq. Libri ἀθάμβησε (ἐθάμβησε Steph. Urs.) κραταιῶς (Aldus et Casaub. κραταιὸς) π. (παιδ᾽ ὅθεν A) φ. (φυλάξου B) ἡμετέρας φρένας. Schoemannus ἀστεμβὴς, κραταιῶς πεδόθεν (sic Naekius Choeril. 107. emendaverat) φρένας ἡμ. σαλάσσει (sic Muellerus, Welckerus φυράσσει, Naekius τινάσσει.). Hermannus ἀθαμβὴς | ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει ἁμ. φρ., ut παιδόθεν cum v. φυλάσσει conjungatur, quod Muellero Epist. XVII. ad analogiam v. βορέηθεν et similium fictum *a puerorum inde regione occursantem* (at παρὰ Κύπριδος ἀΐσσει) videbatur sonare. Cum nostra scriptura confer Hom. Il. *N*, 299. ubi Phobus, Martis filius, est ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής; tum παιδόθεν φυλάσσει est *inde a puero me custodit*, nunquam dimittit: quod ut ὑπερβολικῶς dictum sit, Cicero quoque se *a puero literis deditum* jactat. Ceterum Bothius ἐρεμνὸς, θάμβησι κραταιῶς, πεδόθεν δὲ φυλάσσει. Ad sententiarum conformationem compara Horat. Carmm. II, 9.

Fr. 2. Plat. Parmenid. 137, A. Καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, ᾧ ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ ὑφ᾽ ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι᾽ ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι. Scholl. 329. Bekker. (40. Ruhnk.) Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρος κτλ. Compara Horat. Carmm. IV, 1. Archiloch. fr. 72., Alcmanis fr. 17., Sapphonis fr. 20. 1. δαὖτε Hermannus. 2. ἄπειρα, cfr. Aesch. Ag. 1355. Eur. Orest. 25. Hom. Odyss. Θ, 340. δεσμοὶ ἀπείρονες. Aesch. Prom. 1078. ἀπέραντον δίκτυον ἄτης. Κύπριδος βάλλει libri: βάλεν Hermannus, Κύπριδι βάλλει Schoemannus, nos βάλλησιν, cfr. ad fr. 6. Bothius Κύπριδος transponit ante κηλήμασι. 3. Libri τρομέων ἴν vel ἴν᾽: correxit Koenius Greg. Cor. 228.

ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραι
ἀέκων σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

3.

Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὅκα πορφυρίς.

4.

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος
* * *
καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

5.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

---

5. Hom. Il. X, 22. σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν. Equum Ibycium mutuati sunt Ennius ap. Cic. Cat. M. 5., Horat. Epp. I, 1, 8. Tibull. I, 4, 31.

Fr. 3. Athen. IX, 388, E. Ἐν ἄλλοις δέ φησιν (Ἴβυκος, v. fr. 7.)· Αἰεί κτλ. Intellige αἴρεις, quod ipsum voci αἰεὶ substituebat Valckenarius Diatr. Eurip. 248.

Fr. 4. Athen. XIII, 564, F. Ὁ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαινῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὦ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἔπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ. 1. γλαυκέων libri: γλυκέων Jacobsius: γλυκεῶν nos dederamus. Vulgatae patrocinantur Welckerus, Hermannus, Lucas Quaestt. Lexilogg. I, 38., qui ad splendorem, non colorem oculorum referendum docet. Exspectes tamen γλαυκᾶν: vox ipsa propter consilium Athenaei non attrectanda videtur, quanquam et ἀγανοβλέφαρος refertur ad oculos. Kleinius γλαυκὸν conjectat. At versum excidisse et metrum docet et vox καλλικόμων: nec sufficit post μελέδημα inseruisse Ἐρώτων, νεανίδων, κουρᾶν, Νυμφᾶν. Cfr. Hermann. Epit. D. M. §. 302. Quanquam non male scriberetur καλλίκομον cum Bothio. 2. μελέδημα, v. Pind. Pyth. X, 59. Parthen. fr. 2. 3. Venus et Suada, ut Aesch. Suppl. 1021., v. Intpp. Pind. Pyth. IX, 40. Jacobs. Del. Epigr. IV, 29. Horat. Epp. I, 6, 38.

Fr. 5. Athen. XV, 681, A. Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ

6.

Τᾶμος ἄϋπνους κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

7.

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισιν
ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι
πανέλοπές θ' ἁλιπορφυρίδες τε καὶ
ἀλκύονες τανυσίπτεροι.

ἑλιχρύσου)· *Μύρτα τε καὶ ἴα κτλ.* Cfr. Alcmanis fr. 15. Sermo de φυλλοβολίᾳ videtur, cfr. Stesichori fr. 14.

Fr. 6. Herodianus περὶ σχημ. 60, 24. Dindorf. Σχῆμα Ἰβύκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προςώποις τῶν ῥημάτων κατὰ πρόςθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. — καλεῖται δὲ Ἰβύκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ (fr. 8.) — καὶ δι' ἑτέρων· Τᾶμος κτλ., ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ. Cfr. fr. 2, 3. Buttmann. Gr. Max. I, 501. Prolegg. nostra in Ibyc. 66 sqq. ἄϋπνος libri, quod correxi: Soph. El. 17. ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ. Est igitur: *excitat ut somnum mittant.* Vatero in Eurip. Rhes. 211. *longi somni non indigentes* videtur dixisse. κλυτὸς ὄρθρος videtur *clarus* dici: aliter veteres. Plutarch. Symp. VIII, 3. ἐν ᾧ κλύειν καὶ ἤδη φθέγγεσθαι συμβέβηκεν; Et. M. 440, 53. τὸν τοῦ κλύειν αἴτιον; Scholl. Hom. Odyss. *Ι*, 364. ὁ καλούμενος. Ceterum ex Rheginorum lingua Ibycus et Stesichorus dixisse feruntur ἄτερπνος pro eo q. e. ἄγρυπνος, Et. Gud. 98, 31., quod fortasse olim hic lectum.

Fr. 7. Athen. IX, 388, E. Ἴβυκός τινας λαθιπόρφυρας (corrigunt λαθιπορφυρίδας: nos ἁλιπορφ.) ὀνομάζει διὰ τούτων· Τοῦ μὲν κτλ. 2. ξανθαὶ Hermannus: vulgo ξανθοῖσι: B ξανθίαι. 3. Libri ποικίλαι πανέλοπες αἰολόδειροι αδοιπορφυρίδες (scripsimus ἁλιπορφ., alii λαθιπορφυρίδες) καὶ ἀλκ. τανυσ. Correxit Hermannus certe probabiliter. Nos olim paullo aliter. Cfr. Alcaei fr. 64. Welckero propter ξανθὰ πέταλα videbatur opus ab aurifice pulchre exornatum describi, vel ut Jupiter Laomedonti dedisse fertur ἄμπελον χρυσείην, φύλλοισιν ἀγανοῖσιν (?) κομόωσαν Γανυμήδεος ἄντι, Scholl. Vat. Eurip. Troadd. 822.

8.

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν, ἐρασιπλόκαμον κούραν Πριάμοιο φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

9.

Ὀνομακλυτὸν Ὄρφην.

10.

Παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ.

11.

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον,

Fr. 8. Herodian. περὶ σχημ. 60, 33. (cfr. fr. 6.) *Καὶ γὰρ Γλαυκώπιδα κτλ.* Libri *κόραν*, *κόρην*.

Fr. 9. Priscian. VI, 18, 92. (I, 283. Krehl.) *In eus Graeca sunt et us in i mutantia faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In hujuscemodi tamen terminatione quaedam inveniuntur mutatione eus diphthongi in es longum prolata, ut Ἀχιλλεὺς Achilles, Περσεὺς Perses, Οὐλιξεὺς Ulixes. In quo Dores sequimur, qui pro Ὀρφεὺς Ὄρφης et Ὄρφην dicunt, pro Τυδεὺς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaidos Τύδης τ' Οἰνείδης. Et vocativum in ε productum Τὸν καὶ φωνήσας προςέφης Οἰνήϊε Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus Ὀνομ. Ὄρφ.* Codd. complures *Ὄρφη*, unde olim *ὀνομακλυτὸς* scribebam. Sed duo ex nostris quinque codd. *Ὄρφην* cum vulgata. Videturque accusativi exemplum positum fuisse: de terminatione illa Dorica v. Meinek. Euphor. fr. 67. Schneider. Gr. Lat. I, 1, 164. Hic Ibyci locus primus est, in quo Orphei nomen compareat, Lobeck. Agl. I, 312. Hoeck. Cret. III, 198. Cfr. Simonidis Cei fr. 9.

Fr. 10. Crameri Ann. I, 255, 7. *Καδμηΐδι γαίῃ. Ὥςπερ παρὰ τὸ Δάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ῑς Δαρδανὶς καὶ παρὰ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ Κάδμος Καδμίς· τῷ ἄρα Καδμηῒς ἐπλεόνασε τὸ η̄· ὅτε οὖν φησὶν ὁ Ἴβυκος· Παρελ. κτλ., τὸ ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν.* Jupiter, puto, Semelae.

Fr. 11. Athen. II, 57, F. *Ἴβυκος ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησί· Τούς τε κτλ.* Hercules gloriatur de interemptis a se Molionidis, v. Pind. Ol. XI, 26 sqq., ibique Intpp. 2. *κτάνον* ABC: *κτανόνταν* Aldus.

ἅλικας ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους,
ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ.

12.

Πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι.

13.

Οὔτι κατὰ σφετερὰν ἐελδώ.

14.

Λαρὸν παρὰ οἷ χρόνον ἦστο τάφει πεπαγώς.

---

3. Meinekius Menandr. 11. *ἰσοπάλους:* Hermannus *ἰσοκαρά-νους*. Poterat tamen poeta *ἰσοκεφάλλους* scribere, v. Meinekii dubitationes l. c. Aristoph. Eqq. 417. Titulus in Ceramico Eustath. Il. *Ω*, 333. *Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον.* Cfr. Muetzell. de Emend. Hes. Theog. 449. Leutsch. Mus. Rhen. 1834, 354. *Ἶσος* dixit Ibycus, non *ἴσος*. Et in Ibyco anceps judicium reddit Crameri IV, 243, 19. Georgii Hamartoli Chronicon: *Παρ' Αἰγυπτίων (Αἰγυπτίοις) κυνοκέφαλοι καὶ ὀνοκέφαλοι καὶ ὁ παρὰ Ἴβυ (Ἰβύκῳ) κριοκέφαλος.* Ceterum similiter sonat Homer. Odyss. *Σ*, 372. De forma Molionidarum Il. *Ψ*, 641. ubi in Scholl. Hesiodus fecerat *διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα καὶ συμπεφυκότας ἀλλήλοις.* Adde Il. *Λ*, 708. et Welckeri ingeniosam explicationem ad Schwenkii librum 307 sqq. Cum ovo argenteo cfr. Sapphon. fr. 17.

Fr. 12. Galenus VI, 454, 56. Basil. (XVII, 879. Kuehn.) *Ἐπὶ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) — παρ' Ἰβύκῳ· Πυκ. κτλ. λέλεκται δ' οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατά τινα παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένῳ εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας.* De forma *πίομαι* Buttm. Gr. Max. II, 216. *Imbrium vi plane inundatos* dicebat.

Fr. 13. Herodian. *περὶ μον.* 32, 25. *Ὁ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται (scil. ἐέλδωρ)· Οὔτι κτλ.* Codex *ἐέλδωρ.* Cfr. Lobeck. Parall. 219.

Fr. 14. Herodian. *περὶ μον.* 35, 31. Docet *τάφος sepulcrum* masculini esse generis, *insulam* feminini, *ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως* neutrius, ut Hom. Odyss. *Ψ*, 93. *ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.* Jam pergit: *ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν (τὸ) Ὁμηρικὸν μεταβαλών· Λαρὸν δ' ἄρα οἱ χρ.*

15.

Παρὰ χέρσον λίθινον δ'
ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθεν νιν πεδ' ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

16.

Μή τι πὰρ θεοῖς ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων
ἀμείψω.

17.

Ἔριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ὄνῳ κορύσσει.

κτλ. παρὰ οἶ Hermannus: ego δαρὸν δαρὸν posueram; intellige: *Ulixes juxta Penelopam.* Codex πεπηγώς.

Fr. 15. Scholl. Pind. Nem. I, 1. Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προςχωσθεῖσα χεῤῥόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ· Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν πέδα νηριτᾶν (παῖδα νήριτον Rom.) ἰχθύες ὠμ. ν. Strabo I, 59. Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσου νῦν μὲν γέφυρά ἐστιν ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἤπειρον, πρότερον δὲ χῶμα, ὥς φησιν Ἴβυκος λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον. Athen. III, 86, B. Τοῦ ἀναρίτου μέμνηται Ἴβυκος. Sanavit Boeckhius, nisi quod πὰρ et παλάμαις et πέδα νηριτᾶν legit: πεδ' ἀναριτᾶν dedi ex Athenaei testimonio: δ' inseruit et παρὰ et παλάμαισι scripsit Hermannus. De vallo isto lapideo, quo Ortygia Syracusis juncta erat, v. Goeller. de situ Syracus. 39 sqq. Quale illud carmen fuerit quaesivimus Ibyc. Rheg. 184 sqq.

Fr. 16. Plat. Phaedr. 242, C. Ἐδυςωπούμην κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν κτλ. ἀμβλακὼν ex Clarkiano aliisque quattuor libris posui, v. Buttm. Gr. Max. II, 76. Archilochi fr. 65. παρὰ θεοῖς dictum, ut *peccare in aliquo* Terent. Andr. I, 4, 6. Sententiam illustravi in editione Ibyci post Ruhnken. in Tim. 90.

Fr. 17. Porphyr. in Ptolem. Harmon. in Vallis. Opp. III, 255. Ταχέως ἄν τις τῶν ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ νῦν ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων Ἔριδος π. μ. ἔ. στ., φησίν που Ἴβυκος, ἀντία δῆριν ἐνίοις κορύσσοι. Codd.

18.

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

19.

Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὐδὲ φιλία.

XII. Anacreontis Teii carmina.

Olymp. LXII.

Suidas: *Ἀνακρέων, Τήϊος, λυρικὸς, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ′.* (Kusterus ξβ′, cfr. Clinton.

νενοοινορύσσοι, ἐνιοικορύσσοι, νενόοι νορύσσοι. Correxi ad mentem fabulae ab Ibyco narratae, v. Ael. Hist. Ann. VI, 51. Nam quum Prometheus Vulcano subduxisset ignem, Jupiter iratus indicibus furti dedit *φάρμακον γήρως ἀμυντήριον.* Imposuerunt asino: quem quum sitim restincturus accessisset ad fontem, serpens custos fontis abigit: postremo ad fontem admittitur eo pacto, ut quod portaret *φάρμακον*, cederet angui. Hinc *τὸ γῆρας ἀποδύεται προςεπιλαβὼν, ὡς λόγος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Τί οὖν; ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητής; ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, ἐπεὶ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς καὶ Δεινόλοχος καὶ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος — ᾄδουσιν αὐτόν.* Probavi haec Hermanno: Lobeckius Parall. 506. veteris proverbii *ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε* Theocr. V, 23. vestigia sibi cernere visus *θῆριν ἂν ὗς κορύσσοι* emendat.

Fr. 18. Philosophus in Papyro Graeco ap. Letronn. Journ. des Sav. 1838. Jun. 325. *Ὁ Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο· Οὐκ κτλ.* Fortasse *Οὐκ ἔστ' ἀποφθ.* Praecedenti fragmento cur addiderim patet.

Fr. 19. Zenob. II, 45. *Ἀγὼν κτλ. Ὁ Μίλων ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.* Verba ipsa poetae paullum diversa fuerint. Pindarus fr. inc. 149. *Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.* Arist. Ach. 392. *ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ εἰςδέξεται.* Eurip. Heracl. 722. Plat. Cratyl. 421, D. Legg. I, 751, E. et Scholl. Plat. 370. Bekker., ubi Aeschylus: *Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.*

Fastt. Hell. a. 531.) οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν νέ (vulgo κέ: A ηε̄, unde νέ fecit Gaisfordius.) Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων καὶ γυναικῶν καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

I. Ὕμνοι Κλητικοί.

1.

Γουνοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν·
ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreontis Teii carmina. Praeter Bergkii editionem Lipsiae MDCCCXXXIV. emissam in usum vocavi censuram Welckeri Mus. Rhen. 1835, 128 sqq. et 260 sqq. et quae ipse quum in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 63. p. 508 sqq. tum aliis locis observavi. Deserui autem ordinem Bergkii, qui in digerendis carminibus unam numerorum aequalitatem sectatus est: genera carminum conatus sum separare.

I. Hymni. Sunt hi duo hymni ad Dianam et Bacchum ex genere τῶν κλητικῶν, v. Menander Rhet. II. (IX, 132. Walz.). Κλητικοί εἰσιν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι κτλ.

Fr. 1. Scholiast. Hephaest. 125., ubi Hephaestio: Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα· Γουνοῦμαι — θηρῶν. Reliqua addit Scholiasta. De metro v. Hermann. El. D. M. 667 sq., de harmonia Lydia Boeckh. Metr. Pind. 287 sq.

4 sqq. Vulgo ἴκου νῦν ἐπὶ Λ. δίνῃσι, θρεοκαρδίων ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν. Hephaestio versum quartum ob productum αι in Ληθαίου afferens p. 8. et ipse ἴκου exhibet, sed codex C ἥκου, BHN et edit. Flor. οἴκου. Bergkius offensus asyndeto et ἐπὶ δίνας potius dici debuisse arbitratus dedit: ἢ κου νῦν ἐπὶ Λ. δίνῃς εἶ, θεοκαρδίων (ex Ursino) ἀ. ἐςκαθόρα πόλιν. Sed θρασυκαρδίων praeter calcem Turnebi praestare docui (v. Exx. Critt. VII, 48.) Ioannem Siceliot. Walz. VI, 128. Ἡ μὲν στάσις ἐπῳδοὺς ᾄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἥτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνα-

δίνῃσι, θρασυκαρδίων δ'
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

2.

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως

κρέων· Γουνοῦμαι — ἵκου νῦν ἐ. Λ. δ. θρασυκαρδίων. τοῦτο στροφή· εἶτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἴδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνημ. π. πολιήτας. Hinc Bergkius suscepto θρασυκαρδίων reliqua sic scripsit in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 54. p. 446 sq. ἤ κου ν. ἐ. Λ. δίνῃσι θρασυκαρδίων ἀ. ἐσκατορᾷς π. Ἐγκαθόρα enim mutavit ex Apoll. Synt. 55. Bekker. Τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· Ἐσκατορᾷς πόλιν. His probatis hoc dicet poeta: *Diana, quae, opinor, ad Lethaei ripas fortium virorum urbem introspicis, propitia, quandoquidem non feros cives moderaris. . . . . . .* At quis vel probabile dicat, sic loqui poetam potuisse, quem ad urbem suam aliunde Deam vocare voluisse par est statuere? Illud ἤ κου tum demum poterat dici, si complures sedes Deae enumerasset poeta, ut Hipponax fecit fr. 48. Post tantam vero verborum intercapedinem laudesque eximias aliorum civium, non suorum, ad se suosque vocare potuisse poetam! Recte tres testes ἵκου: hinc apertissimum est, ἐγκαθόρα (vel ἐσκ.) et ipsum vel contra Apollonium stare debere, qui vel alium locum indicavit vel memoria lapsus est. Asyndeton removebitur addita post θρασυκαρδίων particula, plane ut oratio evadat similis loco carm. II, 7. Hinc hunc intellectum lucramur: *Diana, cervorum jaculatrix, domina ferarum bestiarum, tibi supplico: veni nunc* — missa venatione — *ad ripas Lethaei* — ubi commorere, ἐπὶ δίνῃσι —, *fortium vero virorum introspice urbem propitia: neque enim* sqq. Diem festum Dianae celebraturi erant, opinor, cives: urbem autem illam ad Lethaei ripas sitam dicere videtur Leucophryn Magnesiorum, Dianae religione nobilissimam, v. Nicandrum Ath. XV, 683, C. Xenoph. Hist. Gr. III, 2, 19. IV, 8, 17. Muelleri Dorr. I, 392. Nam Magnesia ipsa tunc diruta videtur fuisse. Vel δ' illud possit abesse, opinor, si post ἵκου νῦν incideris. 8. ποιμαίνεις, Dissen. Pind. Ol. X, 9.

Fr. 2. Dio Chrys. II, 31. Rsk. Μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων· Ὦναξ κτλ. Invocat poeta Bacchum, ut sibi in conciliando amore Cleobuli, de quo v. fr. 3. Max. Tyr. XI, 116. (XXVII, 321.), auxilietur. 1. δαμάλην explicat Hesychius δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον.

καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ'
ὑψηλὰς κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

II. Ἐρωτικὰ καὶ παροίνια μέλη.

3.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,

---

5. Vulgo ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς: transposuit Barnesius, qui et v. 4. ἐπιστρέφεται ὑψ. sanavit, quod ratum habet codex Paris. Boissonadii, ex quo ὑψηλὰς dedi. 9. γένου libri. Nota allitterationem in Κλευβούλῳ et σύμβουλος. 11. Vulgo ὧδ' οὐ (εὖ cod. Paris.: Ursinus ὧδε νῦν.) νῦν σε δέχεσθαι. Emendavit Emperius Obss. in Dion. Chrys. 41. Samiis ea forma tribuitur Et. M. 259, 28.

II. Ἐρωτικὰ καὶ παροίνια μέλη. Fr. 3. Herodianus περὶ σχημ. 57, 5. de Polyptoto agens (v. ad Archilochi fr. 60.): Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλεύβουλον κτλ. De Cleobulo v. II, 9. 3. A διὸς κνέων, CD διοσκνέω, B διϊδεῖν ἐπιποθῶ. Correxit Bergkius. Hesychius: Διόσκειν (διοσκεῖν Bergkius)· διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα.

Fr. 4. Ath. XIII, 564, D. Ὁ Ἀνακρέων τί φησιν; Ὦ κτλ. Ad Cleobulum hoc quoque carmen spectare Bergkii sententia est: teste Max. Tyr. VIII, 96. (XXIV, 297.) μεστὰ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν.

*δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ * ἀΐεις,*
οὐκ εἰδὼς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5.

Ψάλλω δ' εἴκοσι [Λυδίην]
χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

6.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδει
** * *, βαρὺ δ' ἄγριοι*
χειμῶνες παταγοῦσιν.

---

2. Scripsere *οὐ κλύεις* Buttmannus, Seidlerus Verss. Dochm. 263. alii. Bergkio nunc *οὐ κοεῖς* verum videtur.

Fr. 5. Ath. XIV, 634, C. *Ἀλλὰ μὴν πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν ἐννοίᾳ γίνομαι περὶ τῆς μαγάδιδος καλουμένης, πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που· Ψάλλω κτλ.* De magadide v. Boeckh. metr. Pind. 262 sq. 1. *Λυδίην* addit Bergkius: Ath. XIV, 634, F. *Ἡ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικὸν, ὡς Ἀν. φησίν, Λυδῶν τε εὕρημα.* 2. Fort. *χορδῇσιν. μαγάδην* Bergkius: Pollux IV, 61. *Μαγάδην ὀνομάζει Ἀνακρέων.* Vulgo *μάγαδιν.*

Fr. 6. Scholl. Il. *Ο*, 192. *Ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει· Ἀνακρέων· Μεὶς κτλ.* Posthac ad bibendum hortabatur poeta, cfr. Alcaei fr. 27., Horat. Epod. 13. 2 sq. *ἕστηκεν*, cfr. Hom. Il. *Υ*, 117. Odyss. *Δ*, 262. Scholiasta *νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χ. κατάγουσιν.* Eustath. Il. 1011, 63. *νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χ. παταγοῦσι.* Bergkius *νεφέλαι δ' ὕδατι (ὕδει* Barnesius) *βαρύνονται, ἰδ' ἄγριοι χ. παταγοῦσιν*, idemque conjicit scribendum esse: *νεφέλη δ' ὕδωρ καατῤῥεῖ, βαρὺ δ' ἄγριοι κτλ.* At nusquam *οὐρανοῦ πύλας* Anacreon *τὰ νέφη* appellat, quod fecisse testatur Scholiasta. Nempe non testatur; *ὀνομάζει* scilicet *ὁ ποιητὴς* Il. *Ε*, 749 sqq. Scripsisse puto Anacreontem: *νεφέλαι δ' ὕδει* — v. de hac forma Choerobosc. Bekkeri 1209. — *πλήθουσιν* (vel *βρίουσιν* vel similiter), *βαρὺ δ' ἄγριοι χ. παταγεῦσιν.*

7.

Ἔγωγ᾽ οὔτ᾽ ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας οὔτ᾽ ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

8.

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται·
ἡ δ᾽, ἐστὶν γὰρ ἐπ᾽ εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ᾽ ἄλλην τινα χάσκει.

9.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,

Fr. 7. Strabo III, 151. *Ὑπολαμβάνοι ἄν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγώ τ᾽ ἂν οὔτ᾽ κτλ.* Plin. N. H. VII, 49. *Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL. tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegimio CC.* Cfr. Herod. I, 163. Cicero Cat. Maj. XIX. *Ἔγωγ᾽ οὔτ᾽ ἂν* Mehlhornius: reliqui *ἐγὼ δ᾽ οὔτ᾽ ἂν* emendant. *Ἀμαλθίης κέρας*, Phocylidis fr. 2. 3. Coalescunt *καὶ ἑκ.* De *τε καὶ* in jungendis numeralibus (fr. 21.) v. Hermann. Soph. El. 873. Lobeck. Phryn. 410. Dissen. Pind. Ol. I, 79. Ursinus *τε* ignorat.

Fr. 8. Athen. XIII, 599, C. *Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ κτλ.* Cfr. Sapph. fr. 90. Non certum est Anacreontem carmen scripsisse. 1. *Σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα* Meleagri Epigr. 97. 3. AP *νηνι* (*νυνὶ* P) *ποικίλος λαμβάνω.* Correxit ex ingenio Seidlerus Mus. Rhen. 1829, 307., Dindorfius ex Etymologico, v. Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 11. *νήνι*, h. e. *νεάνιι*, v. Et. M. 448, 23., de forma *ποικιλοσαμβάλῳ* cfr. Sapph. fr. 49. 5. Libri *εὐκτικοῦ*: correxit Barnesius.

Fr. 9. Hephaestio 59. *Τὸ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον κα-*

οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων * παιδὶ ἁβρῇ.

10.

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

11.

Τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

λεῖται Πριάπειον, οἷον· Ἠρίστησα μὲν κτλ. Πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Anacreonti tribuunt Apollon. Lex. Hom. v. χάσασθαι, Ath. XI, 472, E. XIV, 646, D. Pollux X, 70. Constituit Hermann. El. D. M. 575. 1. Athen. λεπτὸν: λευκοῦ Ursinus. ἀποκλὰς (Zenodotus Hom. Il. Α, 351. ἀναπτὰς), cfr. Buttm. Gr. Max. II, 6 sq. 2. κάδον, τὸ κεράμιον Apoll. Lex. ποτήριον Simmias Athenaei. Recte Apollonius. 3. Plerique libri παιδὶ ἁβρῇ, alii παιδί' ἁβρῇ, ποδὶν ἁβρῶς, ποδὶ ἱ ἁβρῇ, ποδί' ἁβρῇ Heidelberg., vulgo παῖδ' ἁβρῇ: Gaisfordius παῖδ' ἁβρῇ, Hermannus παΐδι ἁβρῇ, cfr. El. D. M. 55. Elegantius tamen censet πόδας ἁβρῇ, ut ποδαβρὸς dicitur, v. Wesseling. Herod. I, 55. Nobis ποδὶ λαβρῷ placet, Bergkio nunc κωμῶν (Herod. I, 97. VIII, 68. h. e. κωμάσων) παιδὶ ποδαβρῷ.

Fr. 10. Hephaestio 130. Ὅταν δ' ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεὶς κτλ. 1. Λευκάδος, Phot. s. v. Λευκάτης σκόπελος τῆς Ἠπείρου, ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς (ἐρωτομανεῖς). Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι. Cfr. Welckeri Sapph. 97 sqq. Ut liberaretur a nimio aestu amoris de Leucade rursus se praecipitaturum jocose dicit. Nisi hoc potius volebat, se in undas amoris rursus ingurgitaturum. 2. μεθύων ἔρωτι, cfr. fr. 58.

Fr. 11. Athen. IV, 177, A. Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέψας θ. ἐςέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλῶν ὀρχ. Casaubonus τερένων ἡμιόπων, Ath. 182, C. τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. ἐς ἥβην Mehlhornius et Bergkius. *Quis, ait, animo in juventutem flexo ad tibias saltat?*

12.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ᾽ ἔχοντα καλήν.

13.

Ἐκ ποταμοῦ ᾽πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

14.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κουφαῖς
διὰ τὸν Ἔρωτ᾽· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

15.

Ὅς μ᾽ ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέταται.

Fr. 12. Hephaestio 101. *Ὥσθ᾽ ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον κτλ.*

Fr. 13. Hephaestio 52. *Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ κτλ.* Mulier vel ablutis vestimentis vel elotis potius poculis.

Fr. 14. Hephaestio 52. *Ἀνακρέων ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι᾽ ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς· Ἀναπ. κτλ.* Cfr. Aristoph. Avv. 1378. ubi Scholl. alterum versum addunt, in quo vulgatam *οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν* emendavit Porsonus. Similiter incusat Cupidines ob amoris infortunium apud Himer. Orat. XIV, 612. *Ἀν. ποτὲ ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.*

Fr. 15. Lucian. Herc. Gall. VIII. *Ὁ ἔρως (Ἔρ.) ὁ σός, ὦ Τήϊε ποιητά, εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων, εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω.* Probabiliter redegit Bergkius. Arist. Avv. 698. *Ἔρως ὁ ποθεινὸς Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.*

16.

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

17.

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

18.

Οὐδ' ἀργυρέη κώκοτ' ἔλαμπε Πειθώ.

19.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

20.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Fr. 16. Hephaestio 96. *Ἀνακρέων* οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· *Τὸν λυροποιὸν* κτλ. Pollux VII, 177. *μυροποιός*· *Ἀνακρέων*. Correxit Bergkius.

Fr. 17. Athen. XI, 475, F. de κελέβη poculorum genere disserens apponit.

Fr. 18. Scholl. Pind. Isthm. II, 5. Τοιοῦτόν τι (de Musa olim non mercenaria, cfr. Pindarum) καὶ *Ἀνακρέων* εἴρηκε· — *Οὐδ' ἀργ. κ͂ κότε ἔλαμπε Π.* Bergkius κω τότ': nobis lenius videbatur κώκοτ', *necdum*. Tzetza Chill. VIII, 828. in Simonidem dicit tendere, cfr. Prolegg. nostra XXIV sq. Negat Welckerus, qui de amoribus (πειθώ) pecunia redemptis sermonem esse ait.

Fr. 19. Ath. XV, 674, D. Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας (v. Alcaei fr. 29, 2., Sapph. fr. 15.,)· καὶ *Ἀνακρέων*· *Πλεκτὰς* κτλ. Libri ὑποθυμιάδας: ὑποθυμίδας Dindorfius, cfr. Ath. 678, C.

Fr. 20. Ath. XV, 671, E. Διὰ τί παρὰ τῷ Ἀν. λύγῳ τινες στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ *δευτέρῳ τῶν μελῶν*· *Μεγίσθης* κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος κτλ. 1. Ὁ addidit Gaisfordius cum Porsono Adverss. 145. ἐπεί τε, Herodoto familiare, de quo v. Hartung. Particc. I, 82 sq. Ath.

21.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

22.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέτ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες,
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

23.

Ἐμὲ γὰρ λόγων [ἐμῶν] εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

674, A. *Δύναται δέ τις λέγειν περὶ τῆς λύγου ἁπλούστερον, ὅτι ὁ Μεγίστης τῇ λύγῳ ἐστεφανοῦτο, ὡς παρακειμένης ἐκ τοῦ δαψιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ, συνδέσεως ἕνεκα τῶν κροτάφων.* Et 671, F. *Ἀρίσταρχος ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασιν περὶ τοῦ προκειμένου.* A Caribus Samios morem illum acceptum usque ad Polycratis tempora retinuisse disseritur ex Menodoto Samio ibid. 672 sq. Megistes amasius erat poetae, v. Simonidis Epigr. CLXXI, 7.

Fr. 21. Ath. X, 430, D. *Ὁ Ἀν. ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῇ κτλ.* *πέντε τε* Dindorfius: libri *τε* ignorant. Cfr. ad fr. 7, 3. *ἀναχείσθων* Bergkius: libri *ἀναχείσθω*. Bergkius: *Poscit, ut quinque cyathi aquae et tres vini infundantur.*

Fr. 22. Stob. Floril. CXVIII, 13. 2. Legebatur *οὐκέθ'*.

Fr. 23. Max. Tyr. VIII, 96. (XXIV, 297.) *Ἡ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· Ἔραμαι κτλ.* (fr. 24.) — *ἤδη δὲ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα κτλ. καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί.* 1. *ἐμῶν* addit Bergk. 2. *ᾄδω* Valckenarius Eur. Phoen. 1400. Libri *διδῷ*, Ursinus *διδῶ*. Praestatne *μέν γ' ἀείδω?* Cfr. Hartung. de Particc. I, 391.

24.

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

25.

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

26.

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

27.

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

28.

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

Fr. 24. Max. Tyr. l. c. Bergkius δὲ addidit: tum libri *χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος.* Herodianus περὶ μον. 14, 21. *Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν.* Hinc emendavit Bergkius.

Fr. 25. Scholl. Il. Ψ, 88. *Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσσας· καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον· Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων.* De forma ἀστραγάλη Bekkeri Ann. 454, 22. In fine vulg. *κυδοίμοιο* plures correxerunt. Talis ludit Cupido Ap. Rh. III, 115 sqq. Philostrat. Imagg. VIII.

Fr. 26. Hephaestio 68. *Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀν. ὅλα ᾄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ κτλ.*

Fr. 27. Phavorinus Stobaei Floril. LXVI, 6. *Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα· Ἀπ. κτλ.* Hujus carminis exordium praecedens fr. fuisse arbitratur Bergkius. Smerdies Thrax et Polycratis et Anacreontis amores, v. Simonid. Epigr. CLXXI, 7. Anacreontis carmina *μεστὰ τῆς Σμέρδιος κόμης* Max. Tyr. l. c. Caesariem Polycrates detonderi jusserat, Aelian. V. H. IX, 4. Posthac Anacreon acriter objurgat fr. 29. Cfr. Philostr. Ep. 64.

Fr. 28. Et. M. 714, 38. *Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, ᾧ κέχρηται Ἀνακρέων, οἷον· Θρηκίην κτλ.* Ex eodem carmine petitum Bergkius statuit.

29.

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

30.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

31.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνὸν, ὅςτ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

32.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῷ.

Fr. 29. Eustath. Odyss. 1842, 47. Ἀλλ' κτλ. παρὰ Ἀνακρέοντι, ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. Cfr. Sapph. fr. 73.

Fr. 30. Hephaest. 69. Παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται (τὸ ἀκατάληκτον τρίμετρον)· Ἀπό μοι κτλ.

Fr. 31. Athen. IX, 396, D. de voce γαλαθηνὸς agens: Καὶ Ἀνακρέων· Οἷά τε ν. Aelian. H. A. VII, 39. ubi sermo de cervabus cornugeris (v. Simonidis Hyporch. fr. XLIV.): Καὶ Ἀν. ἐπὶ θηλείας φησίν· Οἷά τε νεβρόν. Scholl. Pind. Ol. III, 52. Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἷά τε κτλ. Hinc Bergkius ἀγανῶς verbis poetae praeponit. 2. Scholl. Pind. ὕλαις, Bergkius ὕλης. Et sic videtur Zenodotus scripsisse, qui quum ἐροέσσης (codex b Aeliani κροκοέσσης) rescriberet, confutatus est ab Aristophane Byzantio, v. Scholl. Pind. et Ael. l. c. 3. ὑπολειφθεὶς Ael. et Scholl. Pind. ἀπὸ μητρὸς Ath. Ael. Recte Ursinus ἀπολ. ὑπὸ μ. Bentlejus ad Horat. Carmm. I, 23, 1., quod carmen ad Anacreontis exemplum expressum est, sic disponit: Ἅτε νεβρὸν ν. γ., ὅστ' ἐν ὕλῃ | κεροέσσης ἀπ. ὑπὸ μ. ἐ.

Fr. 32. Et. M. 713, 26. Σινάμοροι (σινάμωροι) π. θυρωροί· ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέοντος. μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι. Lascivos significat juvenes, qui in thalamum novi mariti irrupturi pugnant cum θυρωρῷ (v. ad Sapph. fr. 49.). Bergkius σιναμώρῳ π. θυρωρῷ conjecit: nos θυρωρῷ dedimus.

33.

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ 'λελίζων.

34.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

35.

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

36.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

37.

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

Fr. 33. Ath. X, 427, D. *Ἐχρῶντο ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ ὁ Ἀν. ὁ Τήϊος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.* *Σικελὸν* Grotefendius, *'λελίζων* Emperius correxerunt. *Ἀγκύλη· χεὶρ ἀπηγκυλωμένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν,* Hesychius. Cfr. Critiae Eleg. 1.

Fr. 34. Ath. XV, 674, C. *Ἐστεφανοῦντο καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη· Ἐπὶ κτλ.* 2. Libri *ἑορτήν:* correxit Hermannus El. D. M. 486.

Fr. 35. Hephaestio 69. *Παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι τὸ καταληκτικόν· Διονύσου κτλ.*

Fr. 36. Athen. X, 433, F. *Καὶ Ἀνακρέων· Φίλη κτλ. εἶ ξένοις* VL: *εἰς ξείνεις* A, *εἰ ξείνεις* P, *δὲ ξείνεις* B.

Fr. 37. Scholl. Eurip. Hec. 914. *Δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ.* Aelius Dionys. Eustath. Il. 975, 35. *δωριάζειν, φησὶ, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι,* cll. Et. M. 293, 44. Mueller. Dorr. II, 263 sq. Ibycus Lacaenas dixit *φαινομηρίδας* fr. XLIX.

Fr. 37. Ammonius 42. Valck. *Διαβόητος ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέ-*

38.

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

39.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

40.

Ἄγε δή, φέρ᾽ ἡμὶν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ᾽ ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

— — — — —
— — — — —

ων ἐν δευτέρῳ· Καί μ᾽ κτλ. *ἐπιβόητον* Ammonius: *ἐπίβωτον* Eustath. 1856, 11. Alias *ἐπίφατος* dicunt poetae, Et. Gud. 142, 43.

Fr. 38. Hephaestio 70. *Τὸ* (*δίμετρον* addit Mehlhornius et Bergkius) *ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστί· Παρὰ κτλ.* 2. Vulgo *κατέδυν᾽*: recte scriptum apud Ursinum.

Fr. 39. Athen. XI, 782, A. *Ἀνακρέων· Φέρ᾽ ὕδωρ κτλ.* 4. Eustath. Il. 1322, 53. *Παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς μὴ κτλ.* Bergkius confert Soph. Trach. 441.

Fr. 40. Athen. X, 427, A. *Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος· Ἄγε κτλ. — βασσαρήσω. Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἄγε δεῦτε κτλ.* Commentator Cruq. Horat. Carmm. I, 27, 1. *Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε δῶτε κτλ.* Similiter Porphyrio. 5. A *ὡς ἂν ὑβριστιωςαναδευτε βασσ.*, similiter reliqui. Correxit Baxterus.

Ἄγε δηὖτε μηκέθ᾽ οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

41.

[Τὸν] Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν·
ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

42.

Ἀλλὰ πρόπινε
ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

43.

Ἁδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ·

44.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ᾽ ἐλαφρῶς.

---

9. Scythae enim ἀκρατοπόται.

Fr. 41. Clemens Alex. VI, 745. Potter. Ἀνακρέοντος ποιήσαντος· Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει· Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται κτλ. 2. Clemens μέλπομαι: Arsen. Viol. 110. μέλπομεν: correxit Hermannus El. D. M. 486. 3. ἀείδων vulgo: ἀείδειν codex Paris. 4. Editores ὅδε γὰρ et 5. ὅδε καὶ dederunt. Clemens ὁ δὲ καὶ bis.

Fr. 42. Scholl. Pind. Ol. VII, 5. *Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι.* Ἀνακρέων· Ἀλλὰ κτλ. ἀντὶ τοῦ χαρίζου. Cfr. Harpocr. s. v. προπεπωκότες, Latinorum *propinare.*

Fr. 43. Hephaestio 39. Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν· Ἁδυμ. κτλ. De dialecto Dorica hic illic ab Anacreonte usurpata v. Bergk. Prolegg. 70.

Fr. 44. Ath. I, 21, A. *Ἔταττον τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι.* Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κτλ.

45.

Βούλεται ἀπεροπὸς [γὰρ] ἡμὶν εἶναι.

46.

Ἐγὼ δὲ μισέω
*πάντας, ὅσοι * χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς*
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκα δ', ὡς μεγίστη
τῶν ἀβακιζομένων.

47.

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμ' ἂν ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις· 5
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Fr. 45. Et. M. 393, 47. Ἀπεροπεὺς ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· — παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. Correxit Bergkius. Mulieres loqui videntur.

Fr. 46. Et. M. 2, 45. Παρὰ τὸ ἀβακὴς γίνεται ἀβακῶ, ἐκ τούτου δὲ γίνεται ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν. 2. Vulgo οἵ: ὅσοι Bergkius. χθονίους explicant *occultos*: Hesych. χθόνια· ὑπόγεια, κεκρυμμένα, βαρέα, φοβερά, μεγάλα. Nobis Jacobsius recte videtur σκολιοὺς conjecisse. ῥυθμούς, cfr. Archiloch. fr. 58, 7. Theogn. 957. 3. Vulgo μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβ. Bergkius μεμεθείκασ', ὡς Μεγίστης, τῶν ἀβ. Sed cfr. fr. 20. Scripsi μεμάθηκα δ' ὡς cum Fischero. Recte Welckerus χάρις vel simile quid supplet. Possit tamen poeta dixisse: μεμάθηκα δ', ὡς Μεγίστης τῶν ἀβ.

Fr. 47. Heraclid. Pont. Alleg. Hom. 16. Schow. Καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἠλληγόρησεν, οὕτω λέγων· Πῶλε κτλ. 2. Aldus μηδέν. 3. Idem καλῶς κεν ἄν τοι. 4. Vulgo στρέφοιμι | ἀμφὶ τέρματα δρόμου. Aldus στρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματι δρόμους. Bergkius στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα (Il. Ψ, 309. 462.) δρόμου. Recepi quod idem conjecit. 6. Bergkius ἱπποσείρην ex Aldi ὑπόσειρην, *qui equum vinculo injecto domat.* Ceterum cfr. Horat. Carmm. III, 11, 7. II, 5, 1.

48.

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

49.

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

50.

Αἴ δέ μευ φρένες
ἐκκεκωφέαται.

51.

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

52.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

53.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

Fr. 48. Hephaestio 36. *Τῶν ἀκαταλήκτων τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλῦθί κτλ.* *εὐήθειρα* cod. Nanian. *εὐέθειρε* Bergkius cum Scholl. Heph. 175.

Fr. 49. Julian. Misopog. 366, B. *Εὖτέ μοι κτλ. ὁ Τήϊος ἔφη ποιητής.* *σοὶ* Bergkius.

Fr. 50. Crameri Ann. I, 288, 3. *Ἀνακρέων. Αἴ δέ μευ κτλ.* Et. M. 322, 20. non nominato poeta: *Αἴ δ' ἐμαὶ φρ. ἐκ., καὶ (ἤτοι) παραβεβλαμμέναι εἰσίν.* Cfr. Exx. Critt. IV, 18. Pronunciando *ε̄ᾱ* coalescunt. De forma *κωφέω* v. Porson. Eur. Or. 1279. Schaefer. Greg. Cor. 908.

Fr. 51. Hephaestio 29. *Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον· Ἐρῶ κτλ.*

Fr. 52. Hephaestio 30. *Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μέν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον· Ὁ μὲν κτλ.* Cfr. Anacreonticorum carm. 38. Bergkius a poeta Teio abjudicat.

Fr. 53. Athen. XI, 498, C. *Ἡσίοδος ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π̄ σκύπφον λέγει· — ὁμοίως εἴρηκε καὶ*

54.

Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

55.

Λυδοπαθεῖς τινές.

56.

Κόρωνα βαίνων.

57.

Τακερὸς δ' Ἔρως.

58.

Ἔρωτα πίνων.

Ἀνακρέων. Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον. Bergkius *τῷ Λευκολόφου,* cui anapaestus in nomine demum proprio excusabilis videbatur.

Fr. 54. Athen. XV, 671, E. *Τίς ἐστιν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφ. ὁ δ' ἀνὴρ κτλ.* Videbatur poeta aliis coronam sampsychinam, aliis myrteam, ex biblo confectam aliis dixisse.

Fr. 55. Schol. Aesch. Perss. 41. (*Ἁβροδιαιτῶν δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος*): *Ἁβροδίαιτοι οὗτοι, ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι· Λυδ. κτλ. ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς.* Cfr. Xenophan. El. fr. 3.

Fr. 56. Et. Gud. 339, 26. *Κορώνη τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ καῦρον, ὃ σημαίνει τὸ κακόν· Ἀνακρέων κόρωνα β. φησί.* Hesychius *κορωνά· ὑψηλά.* Clemens Alex. Paedag. III, 294. Potter. quod *σαῦλα βαίνειν* Anacreontem dixisse refert, confudisse videtur Simonidem Amorg. fr. 15.

Fr. 57. Scholl. Ap. Rh. III, 120. *Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν. — Καὶ Ἀνακρέων· Τακερὸς δ' Ἔρως. Καὶ Ὅμηρος χλωρὸν δέος.* Cfr. Ibyc. fr. 2, 1.

Fr. 58. Serv. Virg. Aen. I, 749. *Bibebat amorem. Allusit ad convivium. Sic Anacreon: ἔρωτα π.* Cfr. fr. 10, 2.

59.

*Τί μοι τῶν ἀγκύλων * τόξων φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει;*

60.

Ταντάλου τάλαντα.

61.

Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρῃ.

62.

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

Fr. 59. Schol. Od. Θ, 293. *Ἀνακρέων ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας μέμνηται* (Sinties). *Τί μοι, φησὶ, τῶν κτλ.* Buttmannus: *Τί μοι | τῶν ἀ. τόξων, φίλε, | τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;* Bergkius: *Τί μοι τῶν ἀγκύλων | Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ Σκυθῶν μέλει;*

Fr. 60. Photius s. v. *Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντταλίζεται.* Cfr. mea ad Zenob. VI, 4.

Fr. 61. Zenob. V, 20. *Μέγα φρ. κτλ. μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· Καὶ Πίνδαρος* (Nem. IV, 55 sqq. ubi v. Scholl.)· *φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Cfr. Arist. Nubb. 1063.

Fr. 62. Scholl. Aesch. Prom. 128. *Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειος κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ* (recte Welckerus *αὐτοῦ ὁ τραγικὸς* requirit.)· — *ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ· Οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθ. κτλ.* Correxit Herm. El. D. M. 493. Potest hoc carmen ad Critiam, Dropidae filium, scriptum videri. Cfr. Plat. Charm. 157, E.

II. Ἴαμβοι.

63.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

64.

Πάλαι ποκ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

65.

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

66.

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

II. *Ἴαμβοι*, h. e. non solum carmina iambicis versibus conscripta, sed quae pravos homines exagitent.

Fr. 63. Plut. Morall. II, 1068, B. *Διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες· Ἔσται ξ. κτλ. οὕτως οὖν εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς.* Anacreonti tribuisse videtur Heph. 29. versum alterum apponens. 1. *ἐοικότες, aequi.* 2. *τε* addidit Gaisfordius.

Fr. 64. Zenob. V, 80. *Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. Φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· οἱ δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι.* ποκ' Bergkius. Scholl. Ar. Plut. 1002. (cfr. 1067.) *Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μ., ὡς καὶ Ἀνακρέων.*

Fr. 65. Hephaestio 39. *Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθησε· — Μνᾶται κτλ.*

Fr. 66. Herodianus *περὶ ἀκυρολογ.* in Boissonad. Ann. III, 263. et Ammon. Valck. 36. *Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ κτλ.* *θάλαμος* Herodianus et Et. Gud. 125, 2.: *θάλαμον* et *θαλάμοις* Ammonius. Discrimen inter *γαμεῖν* et *γαμεῖσθαι* servavit Aeschylus in Amymona l. c. *Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί.* Cfr. Elmslej. ad Acharn. 850. Similiter Pompon. Bononiensis: *Herus meus nupsit quoidam vetulae.*

67.

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

68.

Κοὐ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
ἥσυχος καθεύδει.

69.

Φίλη γὰρ εἶς
ξείνοις· ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

70.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Fr. 67. Herodianus Et. M. 523, 4. *Τὸ κνύζα εἰ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά· γίνεται κνύζα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ· Κνίζη τ. ἤ. κ. π. γενομένη σ. δ. μ.* Hinc *κνύζη* scribendum videtur. Sed Eustath. Od. 1746, 13. *Ἡ κνίζα, ὡς σχίζω σχίζα· Ἀνακρέων· Κνίζη τ. ἤ. κ. π. γίνομαι σ. δ. μ. Κνιζῇ* praefert Lobeck. Parall. 207. Loquentem fecit poeta libidinosam vetulam.

Fr. 68. Zonaras 1512. *Τὸν μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ, Ζηνόδοτος δὲ* (*μοχλὸν* addit Bergkius)· *Καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρησι δίζησι β. ἤ. κ.* Correxit Bergkius, ante quem tamen *θύρῃσι* jam alii.

Fr. 69. Ath. X, 433, F. *Καὶ Ἀνακρέων· Φίλη κτλ. εἶ ξένοις* VL: ABP *εἰς ξείνεις, εἰ ξείνεις, δὲ ξείνεις.* Hinc *εἷς ξείνοις* dedi.

Fr. 70. Athen. X, 446, F. *Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός· Μηδ' κτλ. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα* (codd. *ἀνίσωνα*) *φαμέν.* Welckero *Γαστροδώρης* nomen a poeta jlocalariter fictum videtur ad exhibendam imaginem mulierculae vinosae ejusdemque garrulae. 2. *πολυκρότῃ,* v. Lobeck. Parall. 466.

71.

Πλέξαντες
μηροῖσι περὶ μηρούς.

72.

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι [δέῤῥιον] βοός,

Fr. 71. Hesychius: *Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Καὶ Ἀνακρέων· Πλ. κτλ.* Vulgo *παρά:* cod. *πέ:* correxit Bergkius, cui haec ex claudis iambis sumpta videntur. Confer Archilochi fr. 64.

Fr. 72. Ath. XII, 533, E. *Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τό· Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μ. ὁ π. Ἀ., τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ.* Inter priora, quae ex eodem tamen carmine fuisse videntur, et haec *Πρὶν μὲν κτλ.* quaedam intercidisse statuere par est. Acerrime carpitur Artemo, homo institorio quaestui deditus, servili conditione vel libertinus idemque malis artibus dives factus ut Juvenalis Crispinus Sat. I, 26. IV, 24 sqq., propterea quod is Eurypylae amore fruebatur, a poeta ipso antea ardentissime amatae, v. Antip. Epigr. in Anth. Pal. VII, 27. Dioscorid. VII, 31. Praeclare carmen illustravit Schoemannus Ind. Lectt. Gryphisv. 1835, p. 11 sq.: constituit scripturam Hermannus El. D. M. 429. 1. *δέ γ'* Bergkius: P *δ' ἐν Εὐρ.* 2. *περιφόρητον* Artemona aliter atque Chamaeleo explicat Schol. Arist. Ach. 815. *παροιμία ταχθεῖσα ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός.* Cfr. Sintenis in Plutarch. Pericl. XXVII. Plin. N. H. XXXIV, 19, 2. 3. *βερβέριον* Schoemanno vox barbara videtur fuisse, quae significaret capitis quoddam tegumentum, pileum aut mitram ab Asianis quibusdam aut Thracibus Abderae vicinis gestari solitam, eamque fortasse in apicis formam superne constrictam et coarctatam, *ἐσφηκωμένα καλύμματα. καλύμμά τ' ἐσφ.* BP: illud Casaubonus. De plurali v. Intpp. Soph. Phil. 35. 4. *Ξύλινοι ἀστρ., tessellae ligneae, pro bacis aut gemmis inaurium a pauperibus usurpatae. Inaurium usus in Asianis gentibus etiam apud viros obtinuit, v. Plin. N. H. XI, 37, 50.* Schoemannus. 5. *δερμάτιον* Schoemannus inserit: *δέῤῥιον* Bergkius. Vestis coriacea barbaris usitata, ut Persis, Herod. I, 71.

νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα
πάϊς Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει
γυναιξὶν αὔτως.

III.

73.

[Αἰετόν με πετῆνα γενέσθαι,]
αἰνοπαθῆ [ἵνα] πατρίδ' ἐπόψομαι.

---

6. AB νεόπλουτον: C νεόπλυτον. Correxit Schoemannus, probavitque Bergkius Comm. Com. Att. 314., quem vide de meretricia vita pistricum. εἴλυμα κ. ἀ. est saccus vel culeus coriaceus, quo clypeus indui solebat; vulgo σάγμα vel ἔλυτρον vocant, v. Pollux VII, 157. Ar. Ach. 550. Intpp. Xenoph. Anab. I, 2, 16.
8. κίβδηλον βίον intellige cum Schoemanno quaestum fraudulentum, propter quem Artemo vilissimis poenis affectus erat. 9. ἐν δουρὶ τ. αὐχ., π. δ' ἐν τροχῷ. Schoemannus: *Ἐν δουρὶ non dubium est quin idem sit quod ἐν ξύλῳ: ξύλον autem, cui cervices Artemo inserebat, κύφωνα fuisse apparet, h. e. teste Polluce X, 177. σκεῦος ξύλινον, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα.* 10. Vulgo δ' ἐν νώτῳ: P δὲ νώτῳ: B δ' ἐν ὤτω. Correxit Bergkius. σκυτίνῃ Elmslejus Ar. Ach. 850. AB σκυτίνῳ: P σκυθίνῳ. θωμιχθείς· μαστιχθείς. Hesychius. 11. Verberatus mulcatusque ab iis, quibus fraudem fecerat. 12. φορέων Casaubonus: φαρέων libri. 13. Libri παὶς Κύκης: correxit Dindorfius. παῖς ὁ Κύκης Hermannus. σκιαδίσκην, v. Arist. Avv. 1550. Valcken. Theocr. Adon. 39. 14. Schoemannus ἐμπρεπὴς addit: αὔτως cum contemptu et indignatione dictum, v. Buttm. Lexil. I, 37 sq. Cum omni carmine similitudinem habet Horatii Epod. IV. De eodem Artemone dixisse poetam: ὁ ῥεραπισμένῳ νώτῳ Bergkii sententia est (Horat. l. c. *Ibericis peruste funibus latus.*) ad fr. CV. Servavit ea verba praeter laudatos a Bergkio Choeroboscus Crameri IV, 415, 4. Ῥεραπισμένω νῶτον παρὰ Ἀνακρέοντι. Herodianus Aldi Cornuc. 194. ῥεραπισμένων ὤτων scribit.

74.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλιος στέφανος ὄλωλεν.

75.

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
ὤλεσας δ' ἥβην ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

76.

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον . . . . .

77.

Διὰ δηὖτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

III. Juxta collocavi quae ad res bellicas spectant vel videntur spectare. Pleraque ad patriam poetae referenda videntur, pars ad res Samiorum.

Fr. 73. Schol. Harlej. Odyss. *M*, 313. *Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι· παρ' Ἀνακρέοντι.* Porsonus: ζαὴν *textus et schol. Sed in his* ζαῆς *memoratur. Anacreontis* αἰνοπαθῆ *ad aliam lectionem* ζαῆ *referendum est.* Lobeckius Parall. 543. *Verum vulgarem accusativi formam Grammaticus ille vix aliquo confirmasset testimonio sed cum* ζάην *contulisse videtur* αἰνοπάθην. Sed Hermannus Opuscc. VI, 272. ingeniose suspicatur, Anacreontis verbis addenda esse quae habet Orus Zonarae 948. *Ζαὴν ἄνεμον· ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πετήν. Ἡσίοδος· αἰετὸν μὴ πετῆνα γενέσθαι.* De Hesiodio testimonio vide quid suspicetur Lobeckius Parall. 159. Teo ab Harpago capta, Herod. I, 168., Teii Abderam se contulere, Strabo XIV, 644. Anacreon autem haec scripsit vel Sami vel Athenis vel Abderae, quo se post Histiaei defectionem contulisse dicitur Suid. s. v. Cfr. Bergk. Anacr. 139 sqq., cui *Ἀθαμαντίδα* poeta Teum hoc ipso carmine vocasse videtur, v. Strabo XIV, 633. Bergk. fr. CXXX.

Fr. 74. Scholl. Pind. Ol. XIII, 42. *Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· Νῦν κτλ.* Legebatur *πόλεως*.

Fr. 75. Anth. Pal. XIII, 4. Videtur Anacreon eo carmine, ex quo haec servata sunt, populares ipsius luxisse, qui in defensione patriae occubuerant.

Fr. 76. Herodianus Valck. Ammon. 493. *Σολοίκους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον.* Codd. *Μισῶ Ζεῦ σόλ. λέγον* et *Κόμισον Ζεῦ σόλ. λόγον.* Hinc Bergkius emendavit. Cfr. Hipponactis fr. 25.

Fr. 77. Strabo XIV, 661. *Τοῦ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου*

78.

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

79.

Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

80.

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

81.

Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου * προχοάς.

τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μέν γε φησίν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι (codd. aliquot τιθέμενοι: Ursinus ex *vetusto Vaticano codice* δία δεῦτε καριοεργέος ὀχάνου χ. τιθέναι). Καρικοεργέος ὀχάνου affert Eust. Il. 367. idemque et Et. Gud. 297, 41. Καριοεργέος ὀχάνοιο 707. In Scholl. Il. Θ, 193. idem scriptum, sed D Καριεργέος. Correxit Bergkius. Ad arma capienda poeta cohortari videtur. Cfr. Alcaei fr. 14.

Fr. 78. Hephaestio 90. Κέχρηται καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν (encomiologico metro): Ὀρσόλοπος κτλ. Ὀρσόλοπος C et codex Dorvill. Et. M. 634, 11. (Ὀρσολέπος, ὀρσουπός, ἵνα λάβῃ τὸ λ. περὶ παθῶν.): H ὀρσόλεπος, B ὀρσόλεπτος. μεναίχμαν Pauwius (μεναιχμὰν, illud Bergkius): codd. μὲν αἰχμάν.

Fr. 79. Et. M. 713, 7. Σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ· τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· Τίλλει κτλ.

Fr. 80. Hesychius Ἕρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα· ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀνακρέων· Ἀσήμων κτλ. Idem ἕρματα· ὕφαλοι πέτραι. Assumpta, opinor, oratione dixit poeta, ut Horatius: *Incedis per ignis suppositos cineri doloso.*

Fr. 81. Atilius Fortunat. 2703. Putsch. *Secundum colon Anacreon sic:* Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς. *Sappho sic;* Δεῦτέ νυν ἅβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι. Graeca ex codice addidit Ursinus. Si versum Sapphicum contuleris, probabile erit poetam dedisse καλλιρόοιο δίνας vel simile quid. Si haec de se ipso scripsit, quod fr. sequens facit ut credamus, addendus Alcaeis, Archilochis, Horatiis ῥιψασπίσι poetis.

82.

Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς * φεύγω ὥστε κόκκυξ.

83.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

84.

[Ἐν] μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντολίζει.

85.

Μυθιῆται δ' ἐνὶ νήσῳ * μεγίστῃ
διέπουσιν [Σάμον] ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Fr. 82. Et. Gud. 333, 22. *Κόκκυξ· ὄρνεον ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι· ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· Ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ.* Codex Haſn. *ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς φ. ὥ. κόκυξ.* Hinc corrigebam in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 64. p. 518. *– ∪ ∪ κἀγὼ δ' ἀπ' αὐτῆς φύγον ὥστε κόκκυξ,* ut eodem metro esset carmen quo fr. 81. videtur decurrisse. Bergkius ibid. 1836, 68. p. 545. *Ἐγὼ δ' ἀπ' αὖτις φεύγω ὥστε κ.*, ut *φεύγω* cum v. *ὥστε* coalesceret. Mihi nunc *φυγγάνω* poetae fuisse videtur.

Fr. 83. Hephaestio 52. *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρ. κτλ.* *ἐφίλησαν* cod. N.

Fr. 84. Scholl. Soph. Antig. 138. *Ὅτι ταντολωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφ. κτλ.* *ἐν* Bergkius addidit. *ταντολίζει*, h. e. *τρέμει*, trepidat. Bergkius Sami carmen scriptum censet, quae antiquitus *Μελάμφυλλος* vocata abundabat lauro et olivis.

Fr. 85. Scholl. Odyss. Φ, 71. *Μύθου· νῦν τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· Μυθηταὶ δ' ἀννήσῳ* (Eustathius *ἐν νήσῳ*) *μεγίστῃ* (om. Eust.) *διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ μυθηταί.* Addit Eustathius: *ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ ἐπίῤῥητοι· ἢ ἄλλως ἐν μύθοις μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί.* Et. M. 593, 18. *Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει.* Sed recte Apoll. Lex. *Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν.* Et. Gud. 84, 1. cll. Apoll. Bekkeri Ann. II, 521. *Πολιήτης, μυθιήτης* (l. *πολιήτης, μυθιήτης*). Hesychius *Μυθητῆρες· στασιασταί*, cfr. Lobeck. Parall. 434. Butt-

86.

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, κὰδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

86b.

Οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προςηνής.

87.

Ἐρξίη πη δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

IV. Ἐλεγεῖαι.

88.

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

---

mannus sic scribit: Μυθιῆται δ' ἀνὰ νῆσον διέπουσιν ἱρὸν ἄστυ. Sed Hesychius: Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον. Ἀνακρέων· ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο. Quod jam Sopingius prioribus addendum vidit. Bergkius reliquis audacter immutatis Σάμον addit post διέπουσιν. Ego τὰ μέγιστα poetam scripsisse conjeci in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835, 64. p. 518.

Fr. 86. Scholl. Vict. Il. P, 543. Κατὰ ταῦρον ἐδηδώς: ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος. παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδώς. Καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέρην κόψε μέσην, κὰδ κτλ. Correxit Bergkius Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 68. p. 545. Sermo erat de corpore misere truncato. Fortasse Oroetis foedum facinus in Polycrate (Herod. III, 125.) dicebat poeta.

Fr. 86, b. Philosophus in Papyro Paris. apud Letronnium affert. Codex ΔΕΥΤ': scripsi δηὖτ'. Sed fortasse δ' ἔτ' scripserat poeta. Polycratem, Samiorum tyrannum, loqui suspicio est Letronnii.

Fr. 87. Hephaestio 34. Τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷον· Ἐρξίη κτλ. Anacreonti probabiliter tribuit Bergkius, qui Darii expeditionem videre potuisse senex videatur. Darium enim Ἑρξίην vocabant Graeci, v. Herodot. VI, 98.

IV. Ἐλεγεῖαι. Fr. 88. Athen. XI, 463, A. Ὁ χαρίεις Ἀνακρέων φησίν· Οὐ φ. κτλ. Cfr. Xenophanis El. fr. I, 13 sqq. et Phocyl. fr. 7. 1. Sic C: οὐ φίλεος AB: οὐ φίλος ὃς PVL. 4. Frid. Frankius μνήσεται.

89.

Οὐκέτι Θρηϊκίης [πώλου] ἐπιστρέφομαι.

90.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

91.

*Ἀγχοῦ * δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.*

V. Ἐπιγράμματα.

92.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

93.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Fr. 89. Longinus de Sublim. XXXI. *Γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρ.* Bergkius vel παιδὸς vel πώλου inserit. Cfr. fr. 47.

Fr. 90. Athen. XI, 460, D. *Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἰν. κτλ.*

Fr. 91. Hygin. Astron. II, 6. *Nonnulli Lyram, quae proxima ei signo* (Engonasin) *est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit:* *Ἀγχοῦ κτλ.* Verissime Muellerus Prolegg. Mythol. 196 sqq. docuit, Anacreontem de stella non dixisse. Unde Bergkii *Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ* concidit. Alii *ἀγχοῦ δ' Αἰγείδεω* volebant, v. Mueller. l. c. 201. Ursinus habet *ἀγχοῦ Θησέος ἔστο λύρη.*

V. *Ἐπιγράμματα.* Haec praestantissima carmina summa injuria a poeta Teio abjudicari demonstrare studui in Nunciis Literarr. Gotting. 1836, 144. Duo priora sunt *ἐπιτύμβια*, reliqua *ἀναθηματικά.* Doricam dialectum ea habent Epigrammata, quae Doriensibus scripta fuerunt.

Epigr. 92. Anth. Pal. VII, 226. 2. Fort. *ἐγόησε.*

Epigr. 93. Anth. Pal. VII, 160. 2. Soph. Philoct. 436. Valcken. Diatr. 225. Aeschylus Europ. fr. 49.

94.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

95.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

96.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἑστάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

97.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

98.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

99.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυςηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

100.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιὰς αἵ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχόμεναι

Epigr. 94. Anth. Pal. VI, 135. De Phidolai victoria v. Paus. VI, 13.

Epigr. 95. Anth. Pal. VI, 142. De Echecratida Thessalo v. nos ad Simonid. Cei Reliqq. p. 66.

Epigr. 96. Anth. Pal. VI, 138.

Epigr. 97. Anth. Pal. VI, 139. Anaxagoram artificem Aeginetam commemorat Paus. V, 23, 2. Cfr. Muelleri Aeginett. 102.

Epigr. 98. Anth. Pal. VI, 140. Codex *φιλοστεφάνου.*

Epigr. 99. Anth. Pal. VI, 141. Suidae s. v. *δυςηχὴς ῥυσαμένη* **et** *δυςηχέος* **debetur: Pal.** *ῥυσαμένα* **et** *δυςαχέος.*

Epigr. 100. Anth. Pal. VI, 134. Subscriptum fuisse videtur tabulae pictae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta geren-

ἐξ ὄρεος χωροῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

101.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

102.

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

103.

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

104.

Τελλίᾳ ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

105.

Καὶ σὲ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

---

tes exhibitae erant. 1. 2. ἥ τε et ἐρχομένη codex: correxit Jacobsius.

Epigr. 101. Anth. Pal. VI, 136.

Epigr. 102. Anth. Pal. XI, 137.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI, 143.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI, 346. 1. Codex Τέλειαι ἡμερόεντα: correxit Reiskius. 3. Εὐωνυμία erat δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, v. Harpocr.

Epigr. 105. Anth. Pal. VII, 263.

XIII. Telesillae Argivae carmen.

Olymp. LXVII, 3.

Suidas: *Τελέσιλλα ποιήτρια. ἐπὶ στήλης μὲν τὰ βιβλία ἀπέῤῥιπτο, κράνος δὲ τῇ κεφαλῇ περιέθηκε* (Paus. II, 20, 7. cll. Mueller. Dorr. I, 173.)· *καὶ γὰρ ὅτε Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἄργου καταφυγόντας διέφθειρον καὶ πρὸς τὴν πόλιν ᾔεσαν ὡς αἱρήσοντες, τότε Τελέσιλλα τὰς ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκας ὁπλίσασα ὑπήντησεν ᾗ προςῄεσαν· ὅπερ ἰδόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τοὐπίσω ὑπέστρεψαν, αἰσχρὸν νομίσαντες γυναιξὶ πολεμεῖν, ἃς καὶ τὸ νικᾶν ἄδοξον καὶ ἡττᾶσθαι μέγα ὄνειδος.*

Ἁ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

XIV. Lasi Hermionensis Hymnus.

Olymp. LXIX, 2.

Suidas: *Λᾶσος, Χαρβίνου, Ἑρμιονεύς, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, γεγονὼς κατὰ τὴν νή Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ Σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰςήγαγε καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰςηγήσατο λόγους.* Cfr. Clinton. Fastt. Hell. II, a. 503.

Telesillae Argivae carmen. Hephaestio 62. *Ἔστιν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο· Ἁ δ' Ἄρτεμις κτλ.* Idem 26. *Ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ· Ἁ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι*, ubi cod. B. ed. Fl. *κόρα*. Alpheus dicebatur in amores pellicere studuisse Dianam, quae Olympiae Alpheoae nomine colebatur, v. Paus. VI, 22, 5. Telesilla autem refugisse castissimam dearum faciebat, cfr. Muelleri Prolegg. Mythol. 135 sqq.

Lasi Hermionensis Hymnus. Athenaeus XIV, 624, E. *Ἡ ὑποδώριος καλουμένη ἁρμονία ἐστι, φησὶν ὁ Ἡρακλείδης,*

Ὕμνος εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα.

Δάματρα μέλπω Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν,
ὕμνων ἀνάγων Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον ἁρμονίαν.

XV. Cydiae Hermionensis Carmina.

1.

Μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἰρῇαι κρεῶν.

2.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα· ὡς καὶ Λᾶσος ὁ Ἑρμιονεὺς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα ὕμνῳ λέγων οὕτως· Δάματρα κτλ. ταῦτα δ' ᾄδουσι πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη. ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λᾶσος. Rursus X, 455, C. Ταῦτα σημειώσαιτ' ἄν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, ἥτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Καὶ ὁ εἰς τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὗ ἐστιν ἀρχή· Δάματρα — ἄλοχον. 2. ὕμνων Jacobsius: libri ὕμνον. ἀνάγων Causaubonus: ἀναγνων' PV., qui et ἁμαβαρίβρομον. De his carminibus ἀσίγμοις v. Boeckhium ad Pindari Fragmm. 582.

Cydiae Hermionensis Carmina. Cydiae memoriam instauravit Buttmannus ad Platonis Charmid. 155, D. Ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτῷ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν. Αὐτὸς γάρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἑαλωκέναι. *Cavendum, ne hinnulus in leonis conspectum veniens in praedam cedas*, dicit poeta. Cfr. Heindorfium. Horat. Carmm. III, 20. Proverbium νεβρὸς τὸν λέοντα comparat Hemsterhusius Lucian. Diall. Mortt. VIII. 1. κατέναντι vulgo: plerique libri κατέναντα, κατ' ἐναντία. 2. μοῖραν dictum videtur, ut χάριν, ποινήν, v. Sim. Amorg. 7, 104.

Fr. 2. Aristoph. Nubb. 967. Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδί-

XVI. Simonidis Cei Carmina.

Olymp. LVI — LXXVIII, 1.

Scholia Aristoph. Vespp. 1402. et Suidas: *Σιμωνίδης, Λεωπρεποῦς, Ἰουλιήτης τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως· λυρικὸς, μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις· ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ· καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρεν οὗτος· προςεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλᾶ· καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον· γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἕκτης καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς γεγράφασιν. καὶ παρέτεινε μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης βιοὺς ἔτη πθ'. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς· Θρῆνοι· Παιᾶνες· Ἐγκώμια· Ἐπιγράμματα· τραγῳδία καὶ ἄλλα. Τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνοῦντας ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς* (Aristophanes l. c.) *εἰςάγει.*

δασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, Ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἤ, Τηλέπορόν τι βόαμα. Scholia: *τὸ τηλέπορόν τι β. Κυδίου* (vulgo *Κυδίδου:* correxit Bernhardy ap. Buttm. l. c.) *τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων.* Patet Athenis celebre id carmen fuisse dum prisci mores vigerent. *Τηλέπορον* explicant Scholl. Aristid. 204. Frommel. *ἢ τὸ πόῤῥωθεν ποριζόμενον ἢ τὸ πόῤῥωθεν ἀκουόμενον.*

Simonidis Cei Carmina. Post nostram carminum Simonideorum editionem, quam in Exercitatt. Critt. et locupletavimus et hic illic correximus, dulcissimo poetae et quem in sinu et oculis gerimus, profuerunt G. Hermannus, qui quum publice diversis locis Simonidem attigit, tum in literis ad me datis plura praeclare correxit; L. Doederleinius, qui humanus et intelligens operis nostri censor exstitit in Diar. Literar. Monacenss. 1837, 26. p. 218 sqq.; denique Th. Bergkius in Zimmermanni Diar. Philoll. 1838, 1. p. 11 sqq. Quae desunt in editione Brunsvicensi fragmenta, stellula notavimus. Ceterum multa, quae ibi exposuimus, nec potuimus nunc recoquere et noluimus. Verum si tempus plura nos docuisse dixerimus, quam doctorum hominum notationes, non in arrogantiae detorquebit crimen, quisquis studiorum horum rationem probe noverit. Hinc patet, quodammodo hunc delectum supplementi loco esse editioni majori. Nec desunt palinodiae.

Epigramma Incerti.

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ·
Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

I. Ἐγκώμια.

1. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

1.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος
ἔπαινος.
Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
Ὁ δὲ σακὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας

I. **Encomiorum** Fr. 1. Diodorus Sic. XI, 11. *Οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ.* 3. Libri *προγόνων*: correxit Ilgenius. Tacita *recordatio* praeclari facinoris est *loco querelarum*. *οἶτος* libri: correxit Jacobsius. *Commiseratio praedicatio est*. 4. Cfr. Pind. Pyth. VI, 10. 5. *ἀνδρῶν ἀγαθῶν* ad *τοιοῦτον* etiam nunc refero: caussam reddit universi enunciati, *quippe fortium virorum*. Non dissimilis ad structuram locus Tyrtaei Eleg. 7, 19 sq. Bergkius l. c. 19. sic scribit: *Ἐντ. δὲ τοιοῦτον εὐρὼς, | Οὔθ' ὁ π. ἀμ. χρ. | Ἀνδρῶν δ' ἀγ. ὅδε σηκὸς οἰκ. εὐδ. | Ἑ. εἵλετο· μ. δὲ | Λ. Σπάρτας β., ἀρ. μ. λ. | κ. ἀ. τε κλεῖος.* Ex his unum *κλεῖος* mihi commendatur. Ante *εὐρὼς* Bergkius *οὔτε* intelligi statuit. 6. Vulgo *οἰκετᾶν*: Thierschius *οἰκέτιν*. Aeschylum Agam. 647. *τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο* aliaque comparat Bergkius: cfr. Lobeck. Parall. 270 sq. *Εὐδοξία* tanquam *inquilinus* obversatur menti poetae. Cfr. Periclem Thuc. II, 43. 7. Libri *εἵλατο*: emendavit Hermannus. Vide Lobeck. Phryn. 183. Buttm. Gr. Max. I, 417.

ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

2. Ἄδηλον.

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον,
ἀενάοις ποταμοῖς
ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντιθέντα μένος στάλας;
ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

II. Ἐπίνικοι ᾠδαί.

3. Ἀδήλῳ τεθρίππῳ.

Πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς.

Fr. 2. Diog. Laert. I, 6, 2. Τὸ ἐπίγραμμά τινες τὸ ἐπὶ Μίδᾳ τοῦτόν (Cleobulum) φασι ποιῆσαι· Χαλκέη παρθένος εἰμὶ, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι· | Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, | Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, | Καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα, | Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ | Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται. Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ᾆσμα, ὅπου φησί· Τίς κτλ. Cfr. I, 4 sq. Prolegg. XXXVI. 5. Stephani codd. ἀντιθέντα μένος τάλας: hinc ille correxit. Sed fortasse ἀντιτιθέντα rectius scribetur.

II. Ἐπίνικοι ᾠδαί. Secundum varia genera certaminum Grammatici dispescuerant epinicia Simonidea. Callimachum auctorem fuisse docui Exx. Critt. IV, 20 sq.

Fr. 3. Scholl. Ar. Eqq. 404. Ἐπᾴσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. Ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἐσθλοῖς. τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. Si Simonides quoque συμφοραῖς intellexit ἐσθλοῖς (h. e. victoriam), non recte adjeci in Ed. Maj. versiculum ab Ath. X, 447, A. servatum: οἶνον ἀμύντορα δυςφροσυνάων. Probavi Doederleinio: vapulo Bergkio. Fortasse ἐπὶ poeta dederat.

4. *Σκόπᾳ τῷ Κρέοντος Θεσσάλῳ τεθρίππῳ.*

Στροφή.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον·

(Desunt quinque versus.)

Ἀντιστροφή.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσλὸν ἔμμεναι.
Θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἂν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
Πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς, καὶ
τοὐπιπλεῖστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

Ἐπῳδός.

Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ
ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ
μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος εἰδώς τ' ὀνασίπολιν δίκαν, ὑγιὴς ἀνήρ.

Fr. 4. Plato Protag. 339, A. sqq. *Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι Ἄνδρ' ἀγ. κτλ.* Descripsit carmen, quod Aeolios modos habet, Boeckhius Metr. Pind. 337. Deliquerat Scopas nescio quid: poeta, victoriam quadrigis partam celebraturus, humanae imbecillitatis obtentu culpam elevat. Cfr. de Scopa, impotentis animi tyranno, Buttmann. Mythol. II, 268 sqq. Prolegg. nostra XV. XXXVI. Impugnat autem dictum Pittaci, *χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι:* ipse *γενέσθαι* pro arduo habet: illud in solum deum cadere. 2. Hor. Sermm. II, 7, 86. 3. De dicto Pittacio v. Zenob. VI, 38. Scholl. Plat. 369. 394. Bekker. *Neque recte et convenienter quamvis a viro sapiente dictum mihi judicatur Pittacium illud.* 8. Ad *εἰ κακῶς* ex *πράξαις* repete *ἔπραξε.* 12. Libri *εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν:* correxit Hermannus. Cfr. Soph. Antig. 366 sqq.

Οὔ μιν ἐγὼ μωμάσομαι·
οὐ γὰρ ἐγὼ φιλόμωμος·
τῶν γὰρ ἀλιθίων ἀπείρων γενέθλα.
Πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στροφὴ β'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·
Ἔπειτ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅςτις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρὸν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

5. Ἀδήλῳ ἅρματι.

Ἱπποτροφία [γὰρ] οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

---

13. Libri *οὐ μήν:* correxit Schleiermacherus. 14. Libri *οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος: εἰμὶ* Hermannus induxit. Nobis *ἐγὼ* requiri videbatur. 15. Sic libri: vulgo ex edd. vett. *ἄπειρα γένεθλα. Infinita propago stultorum.* Quidam *ἀπείρων γένεθλα* scribentes *ἀπείρων* per enallagen ad *ἠλιθίων* respicere arbitrantur. 17. *Iccirco nunquam ego quod fieri nequit quaerens, in vanam irritamque spem aevi partem projiciam,* (quaerens) *virum* sqq. 19. Il. Z, 142. *βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν.* Phanocl. Eleg. fr. 2. Valckenar. Eur. Hippol. 131. Horatius: *Quicunque terrae munere vescimur.* 20. *ὔμμιν* spectat ad Scopadas, quos post v. 2. appellaverat. 23. Eurip. Hel. 532. *Σοφῶν ἔπος, δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον,* ubi plura Hermannus: add. Zenob. I, 85. Ceterum Bergkius 23 sq. quaedam aliter describit: sic primum quemque versum stropharum sic metitur: *Ἄνδρ' ἀγ. μὲν ἀλ. γενέσθαι.* Et: *Οὐδέ μοι ἐμμ. τὸ Πιττάκειον.* Et: *Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι,* ut *χαλεπόν, νέμεται, δυνατόν* non sine gravitate ab initio ponantur. Tum quartum quemque versum sic digerit, ut v. 6. legat omissa *ἂν* particula: *ὃν ἀμάχανος σ. καθέλῃ.* Versu 20. *ἐπὶ δ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπ.* conjicit. Denique v. 7. sic incidit: *Πρ. γὰρ εὖ π. ἀ. ἀ., κακὸς δ' | εἰ κακῶς· καὶ κτλ.* et v. 21. pariter: *Πάντας δ' ἐπ. κ. φ., ἑκὼν | Ὅςτις κτλ.*

Fr. 5. Plutarch. Morall. II, 49, C. *Ὁ Σ. τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις.*

6. Ἀδήλῳ ἅρματι.

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

* 7. Ἀδήλῳ ἅρματι.

Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἀέρθη.

8. Λεώφρονι Ῥηγίνῳ ἀπήνῃ.

Χαίρετ', ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

9. Ἀδήλῳ πεντάθλῳ.

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι
πωτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ·

Hinc concinnavi. Victoris equestris patriam laudaturus Zacynthum, insulam saxosam, opponit agris fertilibus et equis alendis idoneis. Cfr. Odyss. Δ, 607.

Fr. 6. Plut. Morall. II, 445, C. Μὴ κτλ. κατὰ Σιμωνίδην.

Fr. 7. Scholl. Ven. Arist. Pac. 117. Τὸ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον· οἱ δέ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος· Κονία κτλ. Vide Exx. Critt. X, 61. De v. μεταμώνιος primaria significatione adi Nitzsch. in Hom. Odyss. Β, 99.

Fr. 8. Aristot. Rhet. III, 2, 45. Ὁ Σ. ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. Ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαίρετ' κτλ. Καίτοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν. Cfr. Heraclid. Pont. Polit. 25. Ath. I, 3, E., unde patet, carmen scriptum fuisse in victoriam mularem Leophronis, filii Anaxilae, Rheginorum tyranni.

Fr. 9. Haec conglutinavi ex Tzetz. Chill. I, 310., qui tres priores versus afferens de Orpheo sermonem esse testatur; v. 4. 5. 6. sunt ex Plut. Morall. II, 722, C.; novissima ex Aristot. Hist. Animm. V, 9. Ἡ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, Ἀλκυονίδες ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τρόπων, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπὰς, καθὰ καὶ Σιμωνίδης ἐποιήσεν· Ὡς ὁπόταν κτλ. Denique Bekker. Ann. 377, 27. Σιμωνίδης ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά (lege τεσσαρακαίδεκά) φησιν τὰς ἀλκυονίδας. 3. In Ed. Maj. κυανέας ἐξ ἁλὸς de conjectura dederam. Praestat vul-

οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα
τότ᾽ ὦρτ᾽ ἀνέμων, ἅτις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν,
ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ
Ζεὺς ἄματα τεσσαρακαίδεκα, λαθάνεμον δέ μιν ὥραν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνος.

10. Ἀδήλῳ παλαιστῇ.

Ἐπέξαθ᾽ ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως δενδρεῶν᾽ ἐςελθὼν ἀγλαὸν,
Διὸς τέμενος.

11. Γλαύκῳ Καρυστίῳ πύκτῃ.

Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία
ἐναντίας χεῖρας ἀντείναιτ᾽ ἂν αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέκος.

---

gaiae alacritas. Cfr. Ap. Rh. I, 569 sqq. 5. Libri σκιδναμένα. 7. Jupiter quasi ad sanam rationem revocat, σωφρονίζει, dies hibernos. Ruhnkenius τιτύσκῃ conjecerat. 8. 9. Vulgo ἤματα, τε μιν, καλέουσιν, ἱεράν.

Fr. 10. Strepsiades Arist. Nubb. 1355. Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ᾽ ἐγὼ ᾽κέλευσα Ἆισαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη. Scholl. Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου. ἦν δὲ ὁ Κριὸς οὗτος παλαιστὴς Αἰγινήτης. (Herod. VI, 73. 85.). Τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς λέξεις ὁ ποιητὴς, λέγων· Ἐπέξαθ᾽ ὁ Κρ. οὐκ ἀεικέως ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. Δενδρῶν᾽ dederam in Ed. Maj., sed rectius δενδρεῶν᾽ Bothius et Hermannus. Dobraeus ἐς εὔδενδρον proposuit. Olympiane fuerit victoria an Nemeaea non patet. Illud patet ex Aristophane, carmen scriptum fuisse in victoriam pugilis, fortasse Atheniensis, qui Crium, nobilem Aeginetam, male mulcasset. Hinc apertum est, cur Strepsiades hoc potissimum carmen expetierit. Medium igitur prope accedit ad id quod posuit Aristophanes ἐπέχθη, cfr. Ed. Maj. Addend. 229 sq.

Fr. 11. Lucian. pro Imagg. XIX. Πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς δόκιμος τὸν Γλαῦκον; Οὐδὲ Πολυδ. βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας κτλ. Et post: Εὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε

12. *Ἀδήλῳ πύκτῃ.*

Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ἐκείνων.

13. *Ἀδήλῳ πεντάθλῳ.*

Ὅς δουρὶ πάντας
νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος
ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

14. *Ἀδήλῳ Νεμεονίκῃ.*

Ἰοστεφάνου [στόματος] γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

15. *Ἄδηλον.*

Δίδωτι δαὖτέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,
Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάροιο παῖς· ἔτικτε δ' Ἄτλας

τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Ex Quintil. Instt. Orr. XI, 2, 11. Simonidi vindicarunt Meinekius Euphor. 82. et Welckerus. Cfr. Prolegg. XIV. De Glauco v. Paus. VI, 10, 1. Demosth. de Cor. 331. Aliter constituit Bergkius 24. *Οὐδὲ Π. β. | χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ κτλ.*

Fr. 12. Aristides II, 380. (513. Dindorf.) *Κἆτά σε ἀνήρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· Ὤνθρωπε κτλ.*

Fr. 13. Ath. IV, 172, E. *Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενος φησίν· Ὅς κτλ.* Cfr. Stesichori fr. 3. Homerum dixit poetam Thebaidis cyclicae, ut videtur.

Fr. 14. Ath. IX, 396, E. *Καὶ ἐν ἄλλοις* (Simonides) *ἐπ' Ἀρχεμόρῳ εἴρηκεν· Ἰοστεφ. γλυκ. κτλ.* Addidi *στόματος*. De Archemoro infante v. Paus. II, 15, 2.

Fr. 15. Ath. XI, 490, E. *Σιμωνίδης τὰς Πλειάδας Πελειάδας εἴρηκεν ἐν τούτοις· Διδωτι δεῦτέ σ' Ἑρμᾶς ἐν., Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτικτε δ' Ἄτλας κτλ.* 1. Conjeci *ἴδοιτο δαὖτέ σ' Ἑ., utinam Mercurius rursus propitius te adspiciat.* Potest servari librorum scriptura, si poeta cantu in honorem victorum per tempus intermisso rursus lyram alloquebatur. Formam *δίδωτι* Pindari *ἐφίητι* vindicare videtur, v. Matth. Gr. I, 401. 2. Versum instauravi ex Scholl. Pind. Nem. II, 16. *Σ. μίαν τῶν Πλειάδων Μαίαν ὀρείαν προσηγόρευσεν εἰπών· Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου. Κατὰ λόγον·*

ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν τάνγ' ἔξοχον εἶδος,
αἳ καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.

---

16. Ἀστύλῳ Κροτωνιώτῃ σταδιοδρόμῳ.

Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

17.

Φοινίκεον ἱστίον, ὑγρῷ πεφυρμένον
πρινὸς ἄνθει ἐριθάλλου.

αὕτη γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θοὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν. 3. Correxi vulgatum φίλαν θυγατέρων. Ceterum cfr. Prolegg. XLV. et de Pleiadibus, Atlantis filiabus, Muelleri Prolegg. Myth. 191 sq.

Fr. 16. Photius v. Περιαγειρόμενοι: Σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ. 1. νῦν γε scripseram in Ed. Maj. τοσάςδε Porsonus: vulgo τοσάδε. Bergkius 25. locum sic conformabat: Τίς δὲ δὴ τῶν νῦν τοσάδ' ἢ πετάλοισι μύρτων (vel ἢ πέταλσι μ., cll. Crameri Ann. I, 121. ubi affertur ἐν ἠρινοῖς πέταλσιν.) | ἢ στεφ.| ῥ. ἀνδήσατο | νίκας κτλ. 3. Photius περικτυόνων. De Astyli Crotoniatae victoriis v. Paus. VI, 13, 1. Plat. Legg. 839, E. cum Scholiis. Pergit Photius: Ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν. ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων. Haec cur ex eodem carmine Simonideo fluxisse arbitremur expositum est in Ed. Maj. Hinc

Fr. 17. addidi ex Plut. Thes. XVII. Ἔδωκεν ἱστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ (Aegeus), κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένου τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν· εἰ δὲ μή, τῷ μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὁ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκόν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ Φοινίκεον ἱ. ὑγρῷ πεφ. (πεφ. ὑγρῷ Bodl. 1. 2.) πρινὸς ἄνθει ἐριθάλλου, καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. Ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος, ὥς φησι Σιμωνίδης. Scripseram Φ. ἱ., ὑγρῷ πεφ. ἄνθεϊ πρίνου | ἐριθάλλου. Bergkius 25: Φ. ἱ. πεφ. ὑγρῷ |

18.

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών.

---

* 19. Εἰς Ὄριλλαν ἐπινίκιον.

Καρικὸς αἶνος.

ἐριθ. πρίνου ἄνθει. *Πρινὸς* certe non debebat mutari, quod cum Buttm. Gr. Max. I, 221. in metaplasta referri debebat; et Philoponus Stephani *Πρίν prius; πρίν arbustum*, quod injuria videtur Lobeckius Parall. I, 72. ex mendosa scriptura Plutarchi natum judicare. Ceterum cfr. Catull. Epithal. Pel. et Thet. 225 sqq. Interempto Minotauro domum tendunt: Plut. Thes. XXII. *Τῇ Ἀττικῇ προςφερομένων ἐκλαθέσθαι μὲν αὐτὸν, ἐκλαθέσθαι δὲ καὶ τὸν κυβερνήτην ὑπὸ χαρᾶς ἐπάρασθαι τὸ ἱστίον, ᾧ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἔδει γνώριμον τῷ Αἰγεῖ γενέσθαι. τὸν δὲ ἀπογνόντα ῥῖψαι κατὰ τῆς πέτρας ἑαυτὸν καὶ διαφθαρῆναι. Καταπλεύσας δὲ ὁ Θησεὺς ἔθυε μὲν αὐτὸς ἃς ἐκπλέων θυσίας ηὔξατο τοῖς θεοῖς Φαληροῖ, κήρυκα δὲ ἀπέστειλε τῆς σωτηρίας ἄγγελον εἰς ἄστυ.* Qui repperit Aegea mortifero saltu concussum. Hinc adjeci

Fr. 18. ex Scholl. Soph. Aj. 727. *Καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω καί σε μᾶλλον ὤνασα πρ. ἐ.* Scripseram *βιότῳ κέ σε μ. ὄνασα.* Nunc Hermannum sequor: *Ad vitam*, ait caduceator, *magis te juvissem, si maturius advenissem.* Confer Soph. Aj. l. c.

Fr. 19. Diogenianus Praefat. Paroem. V. Gaisf. (Walz. Rhett. II, 10.) *Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτὸν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν* (*Ὀρίλλαν?* an *Ὀρσίλαν?* an *Δορίλαν?*) *ἐπινικίῳ.* Quo tenderint poetae, acerrimi adversarii, v. Prolegg. XVIII., conjicere licet ex Macario Chrysoc. Walzii Arsen. 318. *Κάριος αἶνος· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι. Ἁλιέα γάρ φασι τροφῆς ἀποροῦντα χειμῶνος εἰπεῖν· Κολυμβήσω, ἀλλὰ ῥιγήσω· μὴ κολυμβήσω, ἀλλὰ πεινάσω.* Cfr. Exx. Critt. X, 60 sq.

20. Ἄδηλον.

Ἔστι τις λόγος,
τὰν Ἀρετὰν ναίειν δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
* νῦν δέ μιν θεὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.
Οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ
ἵκῃ τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

21. Ἄδηλον.

Οὔτις ἄνευ θεῶν
ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
Θεὸς ὁ πάμμητις· ἀπήμαντον γὰρ οὐδὲν
ἔστιν ἐν θνατοῖς.

III. 22. Ὕμνος εἰς Ἄνεμον.

Ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος
πορφύρεα σχίζει περὶ πρωΐραν τὰ κύματα.

Fr. 20. Clemens Al. Stromm. IV, 585. Potter. (211. Sylb.) *Λέγει ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται. Εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γράφει. Ἔστι τις λόγος κτλ.* Cfr. Hesiodi Opp. 265 sqq. Prolegg. XXXIX. 1. Interposueram *δέ* post *ἔστι*. 3. Libri *νῦν δέ μιν θοὰν*: scripseram *ἁγνὰν δέ μιν θεὰν χ.* Similiter sanctam speciem Virtutis exornaverat Telesilla Argiva in Scholl. Hom. Odyss. *N*, 289. 4. Interposueram *γὰρ* post *οὐδέ*: nunc *μὰν* placeret. 6. *ἵκητ'* vulgo: Doederleinius sententiam censet hoc fere requirere: *Οὐδὲ γὰρ — ἔσοπτος· | ᾧ μὴ δ. ἱ. ἔνδ. | μόλῃ, οὐκ ἂν ἵκοιτ' ἐς ἄ. ἀ.* Ego sic interpretor: *Neque conspicuus est inter homines, nisi cui gravis sudor intrinsecus oriatur perveneritque in summum virtutis.* Cfr. Tyrtaei El. 9, 43.

Fr. 21. Theophilus ad Autol. II, 9, 108. *Σιμωνίδης· Οὔτις ἄνευ θεῶν ἀρ. λ., οὐ π., οὐ βρ. θεὸς ὁ* (*οὐ* Steph.) *παμμῆτις, ἀπήμαντον δὲ* (*τε* Steph.) *οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς.* Sic libri: quae probabiliter correxisse puto. Hermannus *ἀπήμ. δ' οὐδέν ἐστιν ἐν ἀνθρώποις* facilius et aptius judicat.

III. *Ὕμνος εἰς Ἄνεμον.* Himerius Orat. III, 14. *Ὁ ἄνεμος ἐπιγνοὺς οἶμαι, τὴν Κείαν ᾠδὴν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προςῇσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐ-*

* IV. 23. *Παιὰν εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον.*

Δαλογενὲς, εἴτε Λυκίαν . . . . .
χρυσεοκόμα Ἕκατε, παῖ Διός.

V. 24. *Σκόλιον.*

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι·

θὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὔριος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι.

Fr. 22. Himer. Eclogg. XIII, 32. *Νῦν ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνὴν, ἐκ τῆς Κείας Μούσης προςειπεῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον· Ἁπαλὸς κτλ.* 1. Fortasse *ἁλὸς* scribendum cum Bergkio. 2. Libri *πορφυρᾷ σχ. περὶ τὴν πρώραν τὰ κ.* Correxi. De naufragio Simonidis multa fabulatur Phaedrus Fabb. IV, 21. Cfr. Epigr. CX. et Hymnum Arionis qui fertur. Ut Simonides h. l. *πρωΐραν*, sic alias *κυανοπρωΐραν* dixerat, v. fr. CXLVI.

IV. *Παιὰν εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον.* Julianus Epp. XXIV. *Σιμωνίδῃ τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προςειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινος ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον ἢ Πύθιον Χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινος ἐπωνυμίας συμβόλῳ προςφωνούμενον.* Cfr. Callimachi Hymn. Apoll. 100. Originationibus ejusmodi *ἐν τοῖς τῶν θεῶν ἐπαίνοις* legitimum esse locum docet Aristoteles Rhet. II, 23, 29. Bergkius 26. ad hunc Paeanem revocavit magna cum probabilitate

Fr. 23. Aristot. Rhet. III, 8. *Ἔστι Παιᾶνος δύο εἴδη, ἀντικείμενα ἀλλήλοις· ὧν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἁρμόττει, ὥςπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστὶν, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρὰ, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι· Δαλογενὲς κτλ. Καὶ Χρυσεοκόμα κτλ.* Bergkius post *Λυκίαν* addit (*ἔχεις*): sequebantur plures loci Apollini sacri. Tum *χρυσεοκόμας* citra necessitatem ponit. Quae addit Aristoteles, eundem poetam auctorem habere existimat: *Ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς· ἡ δὲ μακρὰ τελευταία· Μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανοῦ ἠφάνισε Νύξ.*

V. *Σκόλιον.* 24. Simonidi Scolion hoc tribuunt Clemens Al. Stromm. IV, 375. Schol. Plat. Gorg. 451, E (*οἱ μὲν Σιμω-*

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

VI. Ὑπορχήματα.

25.

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμπύλον μέλος διώκων.

26.

Οἷος [δ᾽] ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον πέταται θάνατον κεραέσσᾳ
εὑρέμεν * μανύων ἐλάφῳ·

νίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου.) aliique: sed cfr. Ath. XV, 694, E. Emendatius scriptum post Herm. El. D. M. 694.

VI. Ὑπορχήματα. Cfr. Boeckh. Frr. Pind. 596 sqq. et Muelleri Dorr. I, 351 sq.

Fr. 25. Plutarch. Symp. IX, 15, 2. Ὀρχηστικῇ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος, ἓν ἔργον ἀμφότεραι, τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσιν· Δόξειε δ᾽ ἄν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ᾽ ὧν ὁρίζεται τὰ εἴδη, [μάλιστα ἐοικέναι, τὰ δὲ τῆς ὀρχήσεως τοῖς χρώμασιν.] Δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα κατωρθωκέναι δόξας ἐν Ὑπορχήμασιν καὶ γεγονέναι πιθανώτατος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Τὸ γάρ· Ἀπέλαστον κτλ. 1. Πελασγὸν Meinekius Euphor. 72. 2. Ἀμυκλαίαν videtur αῑ corripere, ut Anacr. Hymn. 1, 4. Ληθαίου. Canes Amyclaeae vel Laconicae velocissimae, v. Pindar. Hyporch. fr. 3. Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν. 3. καμπύλον, *varietate metrorum tortuosum carmen saltatione persequentes*, h. e. motus vestros attemperantes ad modos carminis.

Fr. 26. Plutarchus: ἢ τὸ· Οἷος κτλ. 1. Libri τε πεδίον. 2. Vulgo θάνατον κεράσασα εὑρέμεν μανύων ἐλάφῳ: Amyotus expressit κεροέσσας (vel κεράας) σπεύδεμεν — ἐλάφου. Scripseram κεράᾳ εὑρ. ματεύων ἐλάφῳ: nunc κεραέσσᾳ lenius visum: Hermannus scribendum proponit: εὑρέμεναι κύων. Et

τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν
* ἕτερον κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον.

27.

Ὄπα δὲ γαρῦσαι
σύν τ' ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα ποδῶν μιγνύμεν·
Κρήταν μιν καλέοισι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

VII. Θρῆνοι.

28. Εἰς Σκοπάδας.

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε εἴπῃς ὅ τι γίγνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·

κύων jam Wyttenbachius posuit. De cornutis cervabus cfr. Bergk. ad Anacr. fr. XLIX. 3. Vulgo τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοιαν ἕτερον κάρα πάντα ἕτοιμον. Dederam τὰν δ' ἐλ' αὐχένι στρέφοισαν | σφέτερον κάρα πάντ' ἐς (vel ἐπ') οἶμον. Hermannus: τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν ἔτειρεν (vel ἔτειρεν ὃν) κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον.

Fr. 27. Plutarchus l. c. Αὐτὸς γοῦν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων· Ὅταν δὲ (δέῃ Turnebus) γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα κτλ. Amyotus sic fere legisse videtur: ὥρα δ' ἔτι νῦν γαρῦσαι Ἐλαφρὸν ὄρχημά τ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν. Posueram equidem ὄπα δὲ γαρῦσαι | σύν τ' ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα π. μιγνύμεν. Hermannus: ὅταν δὲ γαρύω σε, σὺν ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα π. μιγνύμεν. Bergkius 27. Ὅταν δὲ γυρῶσ' ἴχνη, Ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ π. μίγνυμεν. At οἶδα μιγνύμεν mihi omni dubitatione exemptum est, non minus quam γαρῦσαι. 3. Vulgo Κρῆτα μὲν καλέουσι τρόπον: Athen. IV, 181, B. Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα· Κρῆτα (Κρήταν PC et Eustath. Il. 1166, 49.) μὲν (sic P: τε C: μιν Casaubonus.) καλέουσι τρ., τὸ δ' ὀργ. Μολ. Scripseram δέ μιν: Hermannus ὃν Κρήταν καλ. τρ.: Bergkius Κρήταν δέ γέ μιν.

VII. Θρῆνοι. Dionysius Vett. Scrr. Judic. II, 6. Σιμωνίδου παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν· πρὸς τούτοις, καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ παθητικῶς. Adde Quintilian. Instt. Oratt. X, 1, 64. Horat. Carmm. II, 1, 37.

Fr. 28. Favorinus Stob. Flor. CV, 62. (cll. CV, 9.) Ἀν-

ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
οὕτως ἁ μετάστασις.

* 29. Ἄδηλος.

Οὐκ ἔστιν κακὸν
ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις· ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταῤῥίπτει θεός.

30. Ἄδηλος.

Ὅτε λάρνακι [δ'] ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμός τέ μιν
κινηθεῖσά τε λίμνα
δείματι ἤριπεν, οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέ τε· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ' αὔτως γαλαθηνῷ
* δεῖθει κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ

θρωπος κτλ. ὥςπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. De Scopadarum interitu v. Prolegg. X sq.

Fr. 29. Theophil. ad Autol. II, 54, 257. Ad fidem codd. emendavi Exx. Critt. IV, 19.

Fr. 30. Dionysius Hal. C. V. XXVI. Ἔστιν ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας· Ὅτε κτλ. Comparandum carmen Horat. III, 27. Lydiis modis carmen aptum, ut videtur. 1. Codd. δ' ignorant, quod interposui. τέ μιν — ἤριπεν scripsi: libri τε μὴν — ἔριπεν, v. Ed. Maj. 130. ἤριπεν transitivo intellectu posuit Herod. IX, 70. Intellige: *Quum vero ventus et commotum mare* Danaam *in pavorem compellerent, Perseum amplexata* sqq. Sed quum codex Guelf. ἔριπε habeat, fortasse δείματι ἔριπ', οὐκ scribendum. 2. κιν. δὲ libri: correxit Brunckius. 3. οὔτ' ἀδιάνταισι vulgo: margo Aldinae Victorianae ἀδίαν τοῖσι, Guelf. ἀδιαντῆσι: οὐκ nobis scribendum fuit, ἀδιάντοισι Brunckius integravit. Nec repugno nunc, qui in Ed. Maj. ἀδιάνταισι defendendum sustinueram. Movit Lobeckius Parall. 458. 4. Vulgo Περσεῖ et βάλε: sed βάλλε Guelf. et Aldus. 5. Sic Guelf. Vulgo εἶπέν τ'. τέκος Guelf.: vulgo τέκνον. Ath. IX, 396, E. Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· Ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. 6. σὺ δ' αὔτως γαλαθηνῷ

δώματι χαλκεογόμφῳ, νυκτιλαμπεῖ
κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς.
Αὐαλέαν δ' ὕπερθε τεὰν
κόμαν βαθεῖαν παριόντος
κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων,
κείμενος ἐν πορφυρέᾳ χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

Ἐπῳδός.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
Κέλομ' εὗδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν·
μεταβουλία δέ τις φανείη,

Mehlhornius: libri Dionysii οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνωδεῖ θεικνοώσσεις (vel δεικν.): Casaubonus σὺ δ' ἀωτεῖς γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις. Sed in δεῖθει vel δεῖδει latere aliud vel ipsa Athenaei scriptura docet, ad speciem vitii immunis, re vitiosa: nam ἦτορ per casus declinari veteres magistri recte negant, v. Lobeck. Parall. 217. Hinc δ' ante ἤτορι et ipsum signum est obliteratae genuinae scripturae: in Ed. Maj. στήθεϊ dederam, quod non *animo* significare volui vel *mente*, sed *pectore placide spirante*. Alii ἤθεϊ, εἴδεϊ, μείδεϊ volunt. Hermannus autem σὺ δ' αὖ τέως γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις, cui τ' vocula δὲ post v. αὐαλέαν respondeat. 7. δούρατι Guelf. χαλκεογόμφῳ δὲ libri: suffecerunt τε: nos proscripsimus. Νυκτιλαμπὴς δνόφος, *tenebrae quales noctu lucent*, h. e. σκότος. Compara Aesch. Perss. 420. Eurip. Iph. Taur. 110. Hel. 518. μελαμφαὲς ἔρεβος, ubi v. Pflugkium. Interpretes νυκτιλαμπὲς ad δῶμα referebant, quod fieri nequit. Hermanno tamen sic placet distingui: χαλκεογόμφῳ τε νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ. ταθείς scripsi: libri τὰν δ' εἰς, τάδε εἰς: editores conjectaverant τὰ δ' αὐαλέαν, τὺ (vel σὺ) δ' αὐαλέαν. Nostram scripturam corroborat δ' post αὐαλέαν in libris additum. 10. κόμαν βαθεῖαν, Sim. Amorg. 7, 66. 13. πρόσωπον καλὸν πρόσωπον Guelf. Ald. 15. ὑπεῖχες οὖας, h. e. ὑπήκουες, unde genitivum poterat adjunctum habere. 16. Libri κέλομαι. 18. Vulgo εὕδετω δ' ἄμ.: δ' ignorant libri. Cfr. autem Theocr. XXIV, 7. Alcmanis fr. 43. 19. Sic Guelf.: reliqui ματαιοβουλία. Unde Bergkium secutus μεταιβολία

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅ τι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι,
τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

31. Ἄδηλος.

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες,
ἡμίθεοι, ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον
οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας
ἐξίκοντο τελέσαντες.

32. Ἄδηλος.

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

---

edideram. Quod jam non satis tutum videtur. Hermannus commate post *κακὸν* distinguens *ματαιοβουλία δέ τις φ.* retinet, h. e. *τὸ κακὸν δὲ ματ. τις φαν. ἐκ σέο.* 20. *ὅτι δὴ* libri: *ὅττι δὲ* Mehlhornius, *εἴ τι δὲ* Schaeferus. 21. Libri *κνοφιδίκας σύγγνωθί μοι, τεκνόφι δίκας μοι,* Regius 1. *δίκας σύγγνωθί μοι.* Schaeferus *δίκᾳ*, ob *justam filii causam:* Mehlhornius *δίκαν*, *in gratiam filioli.* Quod mihi etiamnunc necessarium videtur. Hermannus sic: *Ὅ τι δὲ θ. ἔ., εὔχομαι, τεκνόφι δίκας σὺ γνῶθί μοι,* quae sic interpretatur. *Was aber ein vertrauensvolles Wort ist, ich flehe dich an, wegen des Kindes sprich da mir Recht zu.* Bergkio 28. Epodus sic videtur legi debere: *Εἰ δὲ τοὶ δ. τό γε δ. ἦν,* | *καί κεν ἐ. θρηνημάτων λεπτὸν ὑπ. οὖας.* | *Κέλομαί σ', εὗδ' ὦ βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,* | *Ἑ. δ' ἄμ. κακόν.* | *Μεταιβολία δέ τ. φ.,* | *Ζ. π., ἐκ σέο· ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος* | *Εὔχομαι, τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.*

Fr. 31. Stob. Floril. XCVIII, 15. *Σιμωνίδου.* 2. Vulgo *ἐγένοντο υἷες:* omisso *υἷες* Bergkius 28. *θεῶν δ' ἐξ ἀν. ἐγένονθ' ἡμίθεοι* | *Ἄπονον κτλ.* De locutione *υἷες ἐξ ἀν.* cfr. Hom. Il. *E*, 247. Wunder. Soph. Phil. 3. 3. De aerumnosa vita *ἡμιθέων* v. Hesiod. Opp. 156 sqq. Hom. Il. *M*, 23. Similiter hinc solatia haurit Pindarus Pyth. III, 86. 5. *τελέσσαντες* Bergkius.

Fr. 32. Stob. Flor. CXVIII, 5. *Σιμωνίδου.* 1. De v. *δασπλὴς* (*Orcum* significat poeta) v. Meinek. Euphor. 121.

33. Ἄδηλος.

Πολλὸς γάρ ἄμμιν εἰς τὸ τεθνάναι χρόνος, ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα κακῶς ἔτεα.

34. Ἄδηλος.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρηκτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον
μέρος οἵ τ' ἀγαθοὶ ὅστις τε κακός.

* 35. Incertum.

Τοιάδε θνατοῖσι κακὰ κακῶν
ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται, κενεὰ δ' εἴςδυσις οὐδ' αἰθέρι.

* 36. Incertum.

Ἀτέκμαρτος [γὰρ] ὁ πᾶς βίος, οὐδὲν ἔχων πιστόν, πλανᾶται συντυχίαις.

Fr. 33. Stob. Flor. CXXI, 1. Σιμωνίδου. 1. Libri ἡμῖν εἰς τεθνάναι: Valckenarius ἡμῖν εἰς τὸ τ.: Bergkius 28. ἄμιν εἰς τεθνάναι. ἀριθμῷ: in Ed. Maj. ἀμιθρῷ dederam, v. fr. CXXXIV.

Fr. 34. Plut. Morall. II, 107, B. 1. Vulgo ἄπρακτοι, v. Boeckh. Nott. Critt. Pind. Isthm. VII, 7. 2. In Ed. Maj. δ' ἐν παύρῳ dederam, eodemque modo video emendare Pflugk. Schedd. Critt. 20., qui post μελ. addidit [ἀνδρῶν]. 3. Libri ὁ δ' ἄφυκτ' ὠμὸς: vulgo ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς. Fortasse ὁ δ' ἄφυκτος ὅμως scribendum. Quod dedi Mehlhornio debetur. Pflugkius πᾶσι δ' ἄφυκτος ὁμῶς. 4. Expunxeram in Ed. Maj. μέρος: Bergkius 28. λάχομεν μέρος volebat. Versus nunc aliter digessi. Ceterum Pflugkius quoque μέρος delet.

Fr. 35. Plutarch. Cons. Apoll. 115, A. non nominato auctore; Simonidi probabiliter vindicat Welckerus Mus. Rhen. 1833, 619. Dialectus a nobis mutata: Plutarchus θνητοῖς, κενεήν. Ait poeta: *Talia mortalibus mala malorum circaque exitia glomerantur, vacuus autem aditus ne aetheri quidem.* Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1665. Democrit. Stob. Flor. XCVIII, 65. Locutionem κακὰ κακῶν illustrant Intpp. Soph. O. C. 1232. Wexius Antig. 1256.

Fr. 36. Stob. Floril. XCVIII, 66. Ἑρμολόχου (Ἑρμολάου Trincav.). Eximie blanditur sententia Pflugkii, qui Schedd.

ἐλπὶς δὲ φρένας παραθαρσύνει· τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπα φέρεται·
θεὸς δὲ πάντας * ἐν κινδύνοις θνατοὺς κυβερνᾷ,
ἀντιπνέει δὲ πολλάκις εὐτυχίαις δεινά τις αὔρα.

VIII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

37.

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

38.

Σχέτλιε παῖ δολόμηδες Ἀφροδίτας,
τὸν Ἄρει δολομαχάνῳ τέκεν.

39.

Ἔνθα χερνίβεσσιν εἰρύεται [τε]
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἁγνὸν ὕδωρ.

Critt. (Gedani 1835. editis) p. 19 sq. Simonidi haec addicenda conjicit. Ex poeta aliquo expressa esse judicaverat Jacobsius Anthol. X, 249. 1. Pflugkius ἀτέκμαρτος βροτῶν | ὁ πᾶς β. Interposui γάρ. 2. φρένα A. 3. Libri οὐδεὶς ὁ θάνατος ὅπη φέρεται: οὐδ' ante ὁ θάν. inserunt quidam libri. Emaculavit Pflugkius. 4. θνητοὺς B. Audacius Pflugkius: θεός τιν' ἀντάσαντα κινδύνοισιν ἰθύνας κυβ., comparans sententiam Horat. Carmm. I, 34, 12. 5. Libri ἀτυχίας δεινή: εὐτυχίας δεινά Pflugkius. Sed scribendum aut εὐτυχίαις (vel εὐτυχίᾳ) aut πολλάκι δυστυχίας. Illud praefero: v. Clitomachus Stob. CV, 29. Τοῖς εὖ παθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη Τὰ πάντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. Cic. Off. II, 6. Ruhnken. Rutil. Lup. II, 13.

VIII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν. Fr. 37. Stob. Eclogg. II, 1, 10. Σιμωνίδου.

Fr. 38. Scholl. Ap. Rh. III, 26. Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος· Σχέτλιε κτλ. 2. δολομάχανος Schaeferus et ego Ibyc. Rheg. 125.

Fr. 39. Plutarch. Morall. II, 402, C. Μουσῶν ἦν ἱερὸν ἐνταῦθα (Delphis) περὶ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ νάματος, ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ, ὥς φησι Σιμωνίδης· Ἔνθα κτλ. Cfr. Eurip. Ion. 95 sqq. 1. Vulgo εἰρύεταί τε: τε induxit Reiskius. Turnebus ἀρύεται.

40.

Ἁγνὰ ἐπίσκοπε χερνίβων,
*πολύλιστ' ἀρυόντεσσιν * ἀχρυσόπεπλον*
εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

41.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ' ἐπέρχεται
πάντα θεριζομένα.

42.

Ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσιν
ξανθὸν μέλι μηδομένα.

Fr. 40. Pergit Plutarchus: *Μικρῷ δὲ περιεργότερον αὖθις ὁ Σιμωνίδης τὴν Κλειὼ προσειπών· Ἁγνὰν ἐπίσκοπον χ. πολύλιστον κτλ.* 1. *ἁγνᾶν* scripseram: nunc *ἁγνὰ* relinquo. Quanquam *ἁγνὸν ὕδωρ* fr. 39. *ἁγνᾶν* commendat. 2. Dederam *πολύλλιστ'*. *ἀρυόντεσσιν* scripsi: libri *ἀραίον τέ ἐστιν*. *ἀχρυσόπεπλον* libri: fortasse *εὐχρυσόπεπλε*. 3. Legebatur *ἐρανόν*. Olim *ἐρατεινὸν* dederam. Hermannus audaciore tralatione Simonidem haec dedisse suspicatur: *ἁγνὰ ἐπίσκοπε χερνίβων, πολύλιστ' ἀρυόντεσσιν ἀργυρόπεπλον εὐῶδες ἀμβρ. κτλ.* Bergkius 30. sic refingit: *Ἁγνὰ ἐπίσκοπε χερνίβων πολύλλιστ' εἰρυόντεσσιν ζαχρυσόπεπλε | εὐαγὲς ἀμβροσίων κτλ.*

Fr. 41. Aristides II, 380. (531. Dindorf.) *Φέρε δὴ καὶ ταῦτα ἐξέτασον· Ἁ Μοῖσα κτλ. Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη;* 1. Scripseram *σπεύδει*. Sed *γεύει* recte libri: *gustandum praebet, delibat.*

Fr. 42. Plut. Morall. II, 79, C. *Ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μ. μηδομέναν.* Cfr. Prolegg. XLV. Apibus poesin suam videtur assimilasse. Crameri Ann. III, 173. *Καλῶ σε μέλιτταν Μούσης· οὐκ ἀπό τινων θύμων καὶ δριμυτάτων ἀνθέων ξανθὸν μέλι μηδομένην, ὥς φησιν ὁ Σιμωνίδης κτλ.* Inepte editori vv. inde ab *ἀπό τινων* videntur Simonidea.

43.

Μή μοι καταπαύετ᾽, ἐπείπερ
ἤρξατο τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

44.

Ὁ δ᾽ ἵκετ᾽ εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάορος
Θράνου Λεχαίου τ᾽ ἄνασσε.

45.

Καὶ σὺ μὲν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, ἔλλαθι.

46.

Κορινθίοισι δ᾽ οὐ μανίει τὸ Ἴλιον.

Fr. 43. Pergit Aristides post fr. 41. *Τί δ᾽ ἐπειδὰν λέγῃ· Μή μοι κτλ.* Haec non continuanda prioribus, quod Bergkio 31. visum, apparet ex Aristide ipso. 2. Fortasse *ἄρξατο.* *πολυχορδότατος* vocatur *αὐλός*, qui multarum chordarum sonum aequet. Sic saepe ad tibias applicantur, quae antiquitus uni citharae, antiquissimo instrumento musico et vere Graeco, convenirent. Cfr. Plutarch. Sympos. II, 4. Jacobs. Anth. Pal. 664. Huschk. Ep. Crit. in Propert. 9 sqq.

Fr. 44. Scholl. Eur. Med. 20. *Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Μήδεια Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης, λέγων οὕτως· Οὐδὲ κατ᾽ εἰς Κόρ. κτλ.* Correxere haec Hermannus et Elmslejus. 2. Libri *συνάστεος*, quod emendavi. Elmslejus *συνέστιος*, Hermannus *συνάστιος*. 3. Fortasse *Κρανείου Λεχ.* Ceterum cfr. Paus. II, 3, 8. Scholl. Pind. Ol. XIII, 75.

Fr. 45. Scholl. Il. *Κ*, 252. *Ὁμήρου εἰπόντος· Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν, Σιμωνίδης δὲ φησίν· Καὶ κτλ.* Alloquitur umbra Achillis Hecubam. Cfr. Longinus de Subl. XV, 7. *Ἄκρως ὁ Σοφοκλῆς — πεφάντασται κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου.* Cfr. Eurip. Hec. 37 sqq. *εἴκοσι*, v. Theocr. XV, 139. Cic. Tuscc. Dispp. I, 35, 85. *ἔλλαθι* Villoisoni Scholia: *ἵλαθι* Gaisfordius et Bekkerus. Aeolensibus illam formam tribuunt Grammatici, v. Et. Gud. 566, 26. Seidlerus de frr. Alcaei et Sapph. 180. Naekius Mus. Rhen. 1836, 20.

Fr. 46. Scholl. Pind. Ol. XIII, 78. *Οἱ Κορίνθιοι ἐπ᾽ ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· — τοῦτο δὲ καὶ Σιμω-*

47.

Σπάρτα δαμασίμβροτος.

48.

Ἀκάνθιος τέττιξ.

49.

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς.

50.

Χρυσὸς ἑφθὸς, ἀκήρατος, οὐδὲ μόλυβδον ἔχων.

νίδης εἶπε· Κορ. κτλ. οὐδὲ Δαναοί· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο. Codex Κορινθίοισιν οὐ μανιεῖ οὐδὲ Δαναοῖς. Correxit Boeckhius. Confer Plut. Dion. 1. Arist. Rhet. I, 6. Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον. Taxabat poeta Corinthiorum in bellis Persicis languorem, ut videtur. Posthac aurum Corinthiorum sententiam ipsius inclinasse sunt quae arguant, v. Prolegg. XXVIII. Dixit de h. l. nuper Vaterus in Rhes. CXIX sq.

Fr. 47. Plutarch. Agesil. 1. Φασὶν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προςηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροήθεις ποιοῦσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.

Fr. 48. Steph. Byz. v. Ἄκανθος· Ἀκάνθιος τέττιξ· ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ ἡ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Ἀκ. τέττιξ dictus ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις Suidas. In proverbio erat ἀμουσότερος Ἀκανθίου τέττιγος, Provv. Bodl. 81. Simonides in aemulum nescio quem haec verterat, opinor.

Fr. 49. Plutarch. Morall. II, 783, D. Πολιτεία δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰθισμένου παρέχειν αὑτὸν οὐχ ἧττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἄρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προςτίθησι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον κτλ. ὥς φησι Σιμωνίδης. Cfr. Prolegg. XXXIII. Naekius Schedd. Critt. 28. ἐσχάτιον.

Fr. 50. Plut. Morall. II, 65, B. Οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων (Pind. Fr. Inc. 119.), ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἑφθὸν, ὥς φησι Σ., ἀκήρατον, οὐδὲ μόλιβδον ἔχοντα. Candidum amicum comparabat cum auro puro, v. ad Theogn. 835.

51.

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

52.

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

53.

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

54.

Πάσαισιν κορυδαλλίσιν
χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

55.

Τὸ γὰρ γεγεναμένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

56.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας χάρις,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

Fr. 51. Stob. Flor. CXVIII, 6. Σιμωνίδης. Vulgo ἔκιχε: rectius Bergkius. 31. Horat. Carmm. III, 2, 14. *Mors et fugacem consequitur virum.*

Fr. 52. Scholl. Aristid. 190. Frommel. (501. Dindorf.) Τὶ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδου ἐστὶ τοῦ Κείου. Recte Clemens Al. Stromm. II, 168. Apostol. IX, 17. Cfr. Ed. Maj. 113. et 233. Horat. Carmm. III, 2, 25. *Est et fideli tuta silentio Merces*, ut fr. 51. 52. ex eodem carmine petita videri possint.

Fr. 53. Plut. Morall. II, 783, B. Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι. Vide Prolegg. XXXV.

Fr. 54. Plut. Morall. II, 91, B. Πάσῃσι κορυδαλῇσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην. Cfr. Ed. Maj.

Fr. 55. Scholl. Soph. Aj. 375. Κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ κτλ. Cfr. Soph. Trach. 742. Horat. Carmm. III, 29, 47.

Fr. 56. Sextus Emp. adv. Math. XI, 700. Σιμωνίδης ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγείαν, quae conformavi. Cfr. Scolion 24.

57.

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

58.

Πορφυρέου δ' ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

59.

Δεῦτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι, χλωραύχενες εἰαριναί.

60.

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

61.

Ἐξελέγχει δ' ὁ νέος
οἶνος οὐ τὸ πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος
ὅδε κενεόφρων.

Fr. 57. Athen. XII, 512, C. *Καὶ οἱ φρονιμώτατοι δὲ καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν· Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων· Τίς γὰρ κτλ.* Cfr. Pindar. Scol. fr. 92.

Fr. 58. Ion. Ath. X, 604, B. *Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ ὁ Σοφοκλῆς· Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκεον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι. Πορφ. κτλ.* Viri docti *ἀπὸ* delebant: ego *δ'* interposui.

Fr. 59. Et. M. 813, 8. *Χλωρηΐς ἀηδών* (Odyss. T, 518.): *ἀπὸ τοῦ χρώματος· — καὶ Σιμωνίδης· Εὖτ' ἀηδ.* Scripsi *δεῦτ'*. Cfr. Dissen. Pind. Frr. 620. de argumentis dithyramborum, ad quos haec spectare conjeci.

Fr. 60. Scholl. Ar. Avv. 1410. *Παρὰ τὰ Σιμωνίδου· Ἄγγελε κτλ.* Vulgo *κλητά:* recte Ursinus. *ἔαρος ἁδ.*, ut Pind. Hyporch. III, 14. *εὔοδμον ἔαρ.*

Fr. 61. Scholl. Pind. Ol. IX, 74. (*Αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων.*) *Δοκεῖ τοῦτο πρὸς τὸ Σιμωνίδειον εἰρῆσθαι· — ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐξελέγχει κτλ., διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος παλαιὸν οἶνον.* Simonides in novitiae cujusdam fabulae contemptum dixerat.

62.

Τὸ δοκεῖν
καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται.

* 63.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ.

64.

Ἐς ἅλα στίζοισα πνοά.

65.

Ἴσχει δέ με πορφυρέας ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας ὀρυμαγδός.

* 66.

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας

Fr. 62. Scholl. Eur. Or. 780. Καὶ Σιμωνίδης· Τὸ δ. κτλ. Cfr. Plat. Rep. II, 365, C. Aesch. Ag. 762.

Fr. 63. Theodor. Metoch. 90. Μόνος ἅγιος ἐν οὐρανοῖς, φησὶ Σιμωνίδης. Emendavi Exx. Critt. X, 62.

Fr. 64. Scholl. Il. Φ, 127. Ἔστιν ἡ φρὶξ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή· Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς κτλ.

Fr. 65. Plut. Morall. II, 602, C. Ἂν γὰρ τούτων τις μνημονεύῃ φρένας ἔχων καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος, αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον — οὐκ ἀθυμῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδην γυναικῶν· Ἴσχει κτλ. Rettuleram ad τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, mulieres Atheniensium Salamina submotas sic lamentari ratus, v. Ed. Maj. fr. VII.

Fr. 66. Plut. Morall. II, 798, B. Πολλοὶ ἀπὸ τῆς τύχης ἁψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες οὐκέτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ᾽ ἀποσπασθεῖσιν ἐς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, Λευκᾶς κτλ. Simonidi haec vindicabam in Ed. Maj. 172 sq., antea Pindaro tribuebantur, sed v. Boeckh. Frr. Pind. p. 668. Consentit Bergkius, qui parum probabiliter ad hymnum in Neptunum refert, de quo v. Ed. Maj. frr. XXXV. VI. Ego quid suspicatus sim v. in Ed. Maj. l. c.

εὐπρόσωποι σφὰς * παρήϊσαν ἔρωτες
ναΐας κλαΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

IX. Ἐλεγεῖαι.

* 67. Εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

68. Εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ, νέμοντες

---

2. Vulgo παρήϊσαν (Xylandri codex παρῆσαν) ἔρωτες ναΐας κληΐδος χαράξει πόντου (χαραξιπόντου Xylander). Hermannus παρέπεισαν ἔρωτες ναΐας κλαΐδος πόντου χάραξιν. In Ed. Maj. periclitabar εὐπρόσωπος σφὰς παρακνίξας γέλως ναΐαις κλάδεσσ' ἀράξει π. δ. ἐκ. ὕβριν. Bergkius 26. εὐπρόσωποί σφας παράϊσσον (vel παράϊξαν) ἔρωτες ναΐας | κλαΐδος χαραξιπόντου δ. ἐς ὕβριν.

IX. Ἐλεγεῖαι. Fr. 67. Vicit Simonides Aeschylum hac Elegia, v. Vita Aesch. XIV. Dindorf., quod Ol. LXXII, 4. accidisse scribit Marmor Parium. Ex hac Elegia superesse videtur distichon in Scholl. Ven. Arist. Pac. 736. (Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος | Κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται, | Ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.) Παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐλεγείων· Εἰ δ' ἄρα κτλ. *Sin vero, filia Jovis, par est honorari, quisquis optimus, populus Atheniensium effeci* (seu *merui*) *id solus.* Cfr. Exx. Critt. IV, 19.

Fr. 68. Plut. Morall. II, 827, D. Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι κτλ. Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεῖα γράφων ἱστόρηκεν. Herodoto Corinthii pugnae ipsi non interfuere, v. IX, 59. cll. 28. Dissentit Simonides, qui auro Corinthio hoc dedit, ut eximio praeconio eorum virtutem in pugna Plataeensi manifestam mactaret, cfr. ad fr. 46. 1—3. Distinguit poeta inter περικτίονας et Corinthios ipsos.

* οἳ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων δ' ὤριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

69. Παραινετική.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·
Παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·

---

4. Ursinus οἳ καὶ κάλλιστον, Turnebus οἳ τῶν κάλλιστον. Reiskio debetur καλλίστων, quod necessarium, si versum 7. recte huc revocavimus. In Ed. Maj. κύκλον καλλίστων μ. ἔ. π. χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι dederam. Χρυσοῦ τιμήεντος κύκλον *Solem* vocavit callidus poeta, ut occurreret suspicionibus eorum, qui ipsum χρυσῷ — cujus epitheton perpetuum τιμήεις addit — ad facinora Corinthiorum praedicanda conductum creparent. Hermannus Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 530. οἷον κάλλιστον κτλ. scribendum pro certo ducit. Quod foret poetae de Corinthiorum virtutibus detracturi. Indicaretur enim, unum solum Solem, mortalium neminem, testem earum existere. Nisi καὶ ab Ursino additum esset de conjectura et ipsum illud οἳ ex praegresso versu temere repetitum videretur, ego facile adducerer, ut poetam suspicarer dedisse: οἳ καὶ καλλίστων μ. ἔ. π. χρυσὸν τιμήενθ', ὃς ἐν αἰθέρι. Hermannus non videtur secum perpendisse, quae de necessitate poetam inter et Corinthios in Ed. Maj. exposita sunt. Bacchicas ineptias mitto. 7. Accessit ex Apoll. Lex Hom. v. Ξεινοδόκος. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· (Σ, 63.) Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξέ τισι λέγειν μάρτυρα· φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός. Recte λάμπων scribitur apud Et. M. 610, 43. aliosque: δ' ὤριστος Brunckius. Dederam γὰρ ἄριστος. De v. ξεινοδόκος, h. e. μάρτυς, v. Boeckh. Fr. Pind. 278.

Eleg. 69. Stob. Flor. XCVIII, 29. Σιμωνίδου. 2. Homerus Il. Z, 146. 4. Vulgo μιν: certatim emendarunt Bergkius, Hermannus, Meinekius.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

---

70. Ἔλεγοι εἰς Τίμαρχον.

Αἲ αἲ νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ πὰρ νεότητι μένειν;
ἢ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

Φῆ τότε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
Ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων οὔτε σαοφροσύνην.

71. Εἰς Γοργώ.

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένη·

---

11. νηπίοισι ταύτῃ A: νηπυτίοις ταύτῃ B: νηπίοις ταύτῃ vulgo. Emendavit Stephanus. οὐδὲ ἴσασιν. Intellige ex οἷς οἳ cll. Schaefero ad Longum 398. 12. Stephanus βιότοι' ὀλίγος prava elisione: βιοτῆς Hermannus Zimmerm. Diar. Philoll. 1836, 66. p. 529.

Fr. 70. Anth. Pal. VIII, 513. et 515. Σιμωνίδου εἰς Τίμαρχον νεώτερον ἐν νόσῳ τελευτήσαντα. Haec esse Elegiarum frustula docuit Franckius Callino 67 sqq. 5. Libri ποτε. Correxit Franckius. Illud novatum, postquam soluta pristina compage pro Epigrammate habitum est. Sed fortasse poeta Δὴ τότε Τίμαρχος scripserat. πατρὸς περὶ χ. ἔχοντος intellige: *Quum pater amplexatus teneret moribundum.* Improbo Hermanni ap. Zimmerm. l. c. 529. χερὶ χεῖρας: nam aut χερὶ χεῖρα aut χερσὶ χεῖρας desidero, ut Pindarus ait χερὶ χειρὸς ἑλὼν, χειρὶ χεῖρ' ἀντερείσαις.

Fr. 71. Anth. Pal. VII, 647. Σιμωνίδου· οἱ δὲ Σιμμίου

Αὖθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λώονι μοίρῃ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ κηδεμόνα.

72. Εἰς ναυαγόν.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐς Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

73. Ἄδηλον.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

74.

Ὅτι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
Πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

εἰς Γοργώ τινα κόρην τελευτήσασαν. Elegiis lugubribus ego vindicavi. Compara Anytae Elegiam Anth. Pal. VII, 646.

Fr. 72. Anth. Pal. VII, 496. *Σιμωνίδου εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα.* Elegiae lugubris tenorem agnovit Franckius Callino 71 sqq. Imitatur Callimachus Epigr. XVIII. 1. *ὤφελεν* codex: *ὤφελες* Salmasius. Fortasse *ὤφελ' ἐς.* 2. *ἐκ Σκυθέων* codex: emendavit Heringa. 3. Geraneae nomine comprehendunt fide dignissimi quique scriptores saltus illos flexuosos, qui Megaricam terram perreptant, cfr. Muellerum in Nunc. Litterar. Gotting. 1838, 135. p. 1334. cll. Dorr. II, 432. 4. Codex *ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδος.* Emendavit Salmasius et Hemsterhusius Lucian. I, 307. *Μολουριὰς πέτρα* erat promontorium Geraneae.

Fr. 73. Stob. Eclogg. Phys. I, 6, 28. *Σιμωνίδης· Ζεὺς κτλ.* Compara Philetae fr. 1. Solonis Eleg. fr. 16, 2.

Fr. 74. Stob. Eclogg. Phys. I, 9, 22. *Σιμωνίδης· Ὅτι κτλ.* 2. Libri *καὶ πάντα ψύχει: ψήχει* Piersonus, *πάντα καταψήχει* amicissimi viri Bergkius et Carol. Sintenis. Hermannus Zimmerm. 1836, 66. p. 530. patrocinaturus vulgatae ipsa interpretatione (*tempus dentes et omnia consumit, etiam firmissima*) addita monstrat, quam non apte sic dixisset poeta. Et cavet illud *tempus edax rerum;* unde patet planissime, *ὀξὺς ὀδόντας* ad *χρόνος* spectare.

75. 76.

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ * λεύχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. —
Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

X. Ἐπιγράμματα.

A. Ἐπικήδεια.

77.

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχὶ, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται·
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

78.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Fr. 75. 76. Ath. I, 32, B. Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητής. Exordium videtur esse carminis symposiaci. ἦν ἄρ' Porsonus, quae est usitatissima formula, qua comprobatum aliquid usu et experientia significamus, quod antea incredibile accidisset, v. ad Theogn. 700. 788. Aut igitur sententia illa vulgaris fuit, aut a poeta nescio quo prolata, ad quam respicit Simonides. Cfr. Nicias Milesius in Argum. Theocr. Idyll. IA. Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους. Nimirum tritum est illud Euripidis Melanippae: Ποιητὴν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Ceterum ὅτι οὐ plene B: nota elisum ι. 2. λεύχης libri: λέσχης Casaubonus: eximie χλεύης Bergkius 29. Fr. 76. non cohaeret cum prioribus, qui fortasse et ipsi non sunt Simonidis, sed aliunde petiti. Libri οὐδὲ γάρ: οὐ γὰρ vel οὐδὲν Schweighaeuserus. Homer. Il. Γ, 65. Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

X. Ἐπιγράμματα. A. Ἐπικήδεια. Epigr. 77. Anth. Plan. 26. Σιμωνίδου. Atheniensium tumulo videtur carmen inscriptum fuisse, qui contra Chalcidenses Euboeae — Dirphys vel Dirphossus mons insulae, Eur. Herc. Fur. 185. — occubuissent, v. Herod. V, 77.

Epigr. 78. Lycurgus Leocr. XXVIII. Aristides II, 380. (511. Dind.) altero versu inepte scribit: ἔκτειναν Μήδων ἐννέα

79.

Μυριάσιν ποτὲ τᾷδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

80.

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τᾷδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

81.

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

82.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·

μυριάδας, Scholia 289. Frommel. vel ineptius *εἴκοσι μυριάδας.* Tu v. Herod. VI, 117.

Epigr. 79. Anth. Pal. VII, 248. *Σιμωνίδου.* Herod. VII, 228. *Θαφθεῖσι δέ σφι αὐτοῦ ταύτῃ τῇπερ ἔπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ἢ τοὺς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε· Μυριάσιν κτλ.*

Epigr. 80. Pergit Herodotus: *Ταῦτα μὲν τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται· τοῖσι δὲ Σπαρτιήτῃσι ἰδίῃ· Ὦ ξεῖν' κτλ.* Transtulit in Latinum Cicero Tuscc. Dispp. I, 42, 101. 1. *ἄγγειλον* Lycurgus Leocr. XXVIII. Diod. Sic. XI, 33. 2. *κείνων πειθόμενοι νομίμοις* Lycurgus, Strabo IX, 656., Diodorus. Herodotea scriptura servat sermonis Lacedaemoniorum proprietatem, quibus sola *ῥήματα* (compara v. *ῥῆτραι*) legum instar essent, cfr. Ed. Maj. 140.

Epigr. 81. Herodotus l. c. *Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ τοῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε· Μνῆμα κτλ. Ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτυόνες εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας.* Cfr. de Megistia vate Herod. VII, 221.

Epigr. 82. Anth. Pal. VII, 253. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς αὐτούς.* Hoc et duo sqq. Epigrammata suspectavi Ed. Maj. 152. 1. Cfr. Epigramma apud Plut. Pelop. 1. Herod. I, 30.

Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι,
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

83.

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθε
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

84.

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

85.

Τούςδε ποτὲ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν τῇδε κέκευθ' Ὀπόεις.

Epigr. 83. Anth. Pal. VII, 251. *Σιμωνίδου εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας.* 3. Cfr. Horat. Carmm. III, 2, 21.

Epigr. 84. Anth. Pal. VII, 301. *Σιμωνίδου εἰς τοὺς αὐτούς.* 1. *εὐκλέας*, h. e. *εὐκλεέας*, v. Intpp. Soph. O. R. 161. Pind. Ol. II, 99. 4. Sic Pal.: Plan. *Μηδείων τ' ἀνδρῶν δ. πόλεμον*: Brunckius *Μηδείων τ' ἀνδρῶν δ. πολέμῳ.*

Epigr. 85. Strabo IX, 650. *Ὁ Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις Λοκρῶν, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ* (v. Epigr. 79.)· *Τούςδε κτλ.* Simonidis esse facile quivis credet, quem reliqua quoque Epigrammata auctorem habuere. Praeter id poeta cum Locris Opuntiis veteris cognationis vinculo ligatus erat, v. Prolegg. Ed. Maj. VII sqq. 2. Libri *Μητρ. Λοκρῶν . . . . εὐθυνόμων Ὀπίοις* vel *Ὀπόεις*, alii *ἰθυνόμων*. Edd. Vett. *κεύθει Ὀπουντία* vel *κεύθει νόμων Ὀπόεις.* Hinc Heringa *κεύθει ὅλων Ὀπόεις*, v. de v. *ὅλοι* pro *πάντες* usurpata Hermann. Soph. Aj. 1084. cll. tamen Lobeck. ad v. 1105. Bergkius 33. *ἥδε κέκευθ' Ὀπόεις.* Scripsi *τῇδε κέκ. Ὀπόεις.* Nam *εὐθυνόμων*, quod Boeckhius Corp. Inscrr. I, 855. probabat, verum esse nequit.

86.

Οὐκ ἐστὶν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

87.

Ὦ ξένε, εὔϋδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ῥεῖα δὲ Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυόμεθα.

88.

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὑτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι·
[δουλοσύνης· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίης·

Epigr. 86. Stob. Eclogg. I, 9, 15. Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων codex Ursini: Heerenii libri Λακώνων: unde haec alicui tumulo Lacedaemoniorum militum inscripta fuisse conjeci. Respexisse arbitror Platonem Symp. 184, A. Ὁ χρόνος δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν. Soph. O. R. 608. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος. Stobaei poeta Floril. I, 11. Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

Epigr. 87. Orat. XXXVII, 459, 25. inter Dioneas: Ἐν Σαλαμῖνι ἠρίστευσαν οἱ Κορίνθιοι καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν· Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προςέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· Ὦ ξένε κτλ. Cfr. Prolegg. XXIX. 1. εὔϋδρον, v. Eleg. fr. 68, 1. Nota et *bimaris Corinthus*. Vel sic tamen εὔανδρον desidero. 2. Dio: Νῦν δὲ μετ' Αἴαντος, Plutarchus Morall. II, 870, B. Νῦν δὲ ἀνάματος v. Emendavit Valckenarius. Jacobsius tentabat: Νῦν δὲ κατ' Αἴαντος v. 3. Plutarchus ἐνθάδε Φοιν. ν. Πέρσας, cfr. de correpta ᾱς syllaba Buttm. Gr. Max. I, 144. 4. Dio Ἑλλάδ' ἱδρυσάμεθα, unde Jacobsius Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.

Epigr. 88. Plutarchus l. c. pergit: Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀκμᾶς κτλ. Duos priores versus solos praeter Plutarchum etiam afferunt Anth. Pal. VII, 250. Schol. Aristid. 52. Frommel. Unus Aristides II, 380. (512. Dindorf.) apponit reliquos, quos obelo fixi in Ed. Maj. 154 sq. 1. Ἀκμᾶς ἑ. ἐ. ξ., cfr. ad Theogn. 557.

ὀστέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.]

89.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέαν πατρίδι δουλοσύνην.

90.

Οὗτος Ἀδειμάντου κεῖνου τάφος, ὃν διὰ πᾶσα
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

91.

Ἀμφί τε Βυζάντιον ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν ἄνδρες ἀρηϊθόοι.

92.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνὸς
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι πεσεῖν.

93.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνασώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν

Epigr. 89. Scholl. Aristid. 52. 58. 59. *Σιμωνίδης·* Anth. Pal. VII, 257. *Ἄδηλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους.* Inscriptum tumulo Atheniensium ad Salamina occisorum.

Epigr. 90. Plut. Morall. II, 870, D. *Αὐτός γε μὴν ὁ Ἀδείμαντος, ᾧ πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος* (VIII, 5. 59 sqq. 94, cfr. Prolegg. XXVIII.) *διατελεῖ καὶ λέγων, μοῦνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φευξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενοῦντα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ.* Simonidi dant auctor orationis Dioneae l. c. et Anth. Pal. VII, 347.

Epigr. 91. Aristides II, 380. (511. Dindorf.) Videtur pars Epigrammatis insculpti in cenotaphio sociorum, qui in expeditione Pausaniae Ol. LXXV, 4. suscepta occubuerunt, v. Thuc. I, 94. 128. 1. *Βυζάντειον* Scaliger.

Epigr. 92. Anth. Pal. VII, 512. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τεγέαν ἐλευθεροποιήσαντας.* Cfr. Herod. IX, 35. Paus. III, 11. Mueller. Dorr. I, 188.

Epigr. 93. Anth. Pal. VII, 442. *Σιμωνίδου· εἰς τοὺς ἐν*

αἰχματαὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

94.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἁλίῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
[νηῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρην,]
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
Ἀστοὶ δ' ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόληος
Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγορᾷ.

95.

Τούςδ' ἀπὸ Τυῤῥηνῶν ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
ἓν πέλαγος, μία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

Τεγέᾳ πεσόντας ἀρίστους Ἀθηναίους. Potius scriptum in Tegeatas, qui patriam a Lacedaemoniis fortissime defendissent. 4. *ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας* Planudes. Hoc dicit poeta: *Meminerimus illorum virorum; ne Graecia a capite defunctorum deripiat libertatem* eosque Lacedaemoniis subditos pro ignavis ducat. Sumpta loquendi ratio ab ea imagine, qua civitates *corona libertatis* cinctae dicuntur. Sic *ἐλευθερία περιτίθεται Ἑλλάδι* Epigr. 82, 3.

Epigr. 94. Boeckh. Corp. Inscr. I, 556. № 1051. Repertus titulus Palaeochorio Megaridis. Praemittuntur haec: *Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ' [εσκεύασε]* vel *ἐπ[εμελήθη]. Σιμωνίδης.* Exstructum monumentum post pugnam Plataeensem in foro Megarensi, v. Paus. I, 43, 2. 3. Boeckhius *ὑπ' Εὐβοίᾳ ναυσικλύτῳ.* 5. Herod. IX, 102. 6. Supplet Boeckhius. 7. Herod. IX, 20 sqq. 69. 8. *ἱέναι ἱππομάχους* Bergkius 33. nullo jure. 9. 10. Boeckhius: *Ἀστοὶ δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀ. ἀ. π., νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων* ediderat. Quod vestigia lapidis anxie rimatus posui, tulit assensum Boeckhii. Sed fortasse tamen *δαμοδόκῳ ἀγορᾷ* verius scribetur.

Epigr. 95. Anth. Pal. VII, 270. *Σιμωνίδου εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυῤῥηνίᾳ ναυαγήσαντας.* Iterum apposito epi-

96.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

97.

'Ανδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν 'Ελλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
'Ιππίου 'Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

98.

Οὗτος 'Ανακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσέων
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω·
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' 'Ερώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο·
μοῦνος δ' εἰν 'Αχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῇκα λέλοιπε πόθον·

---

grammati additum lemma: *Σιμωνίδου εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτης ναυαγήσαντας*, ubi v. 1. Τοίςδε ποτ' ἐκ Σπάρτας legitur. Tyrannos Siculos conjecimus post devictos Etruscos aliosque barbaros ἀκροθινίοις Delphos missis haec inscripsisse.

Epigr. 96. Anth. Pal. VII, 344. *Σιμωνίδου εἰς Λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος.* Potius Leonidae tumulo insculptum, v. Herod. VII, 225. Vulgo assutum est distichon supra quam dici potest murcidum hoc:
'Αλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Epigr. 97. Thuc. VI, 59. 'Ιππόκλου τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα 'Αρχεδίκην 'Αθηναῖος ὢν Λαμψακηνῷ ἔδωκεν (Hippias), αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· 'Ανδρὸς κτλ. Simonidis nomine versum tertium citat Aristoteles Rhet. I, 9, 31. in exemplum laudis εἰ ὁ εὐτυχῶν μὲν μέτριος, ὁ δ' ἀτυχῶν μεγαλόψυχος.

Epigr. 98. Anth. Pal. VII, 25. *Σιμωνίδου εἰς 'Ανακρέοντα τὸν Τήϊον.* 8. Σμ. Θρῇκα πόθον audacius dixit

μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλὰ τὸ κλεινὸν
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

99.

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

100.

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

101.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

102.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες οὐδ' ἵκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην.

---

in periphrasi pro eo q. e. τὸν πολυπόθητον Σμερδίην, qui Thrax fuit natione. 9. οὐ λήθη vulgo: οὐ λήθει Pal.: οὐ λῆγεν Suidas v. Μολπή: restituit Porsonus. Pal. ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον, vulgo ἐκεῖνο. Restitui. De Smerdie et Megista v. Bergk. Anacr. fr. VI, 2. XXXIX, 1.

Epigr. 99. Anth. Pal. XIII, 26. Σιμωνίδου. 4. τέρμ' ἔχων, ut Anth. Pal. XII, 170. δαίμονες, οἳ φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε. Ut Simon. Amorg. 1, 2. τέλος ἔχει πάντων Ζεύς.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII, 511. Σιμωνίδου· εἰς Μεγακλέα. Fortasse Elegiae particula.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII, 509. Σιμωνίδου· εἰς Θέογνιν τὸν Σινωπέα.

Epigr. 102. Anth. Pal. VII, 510. Σιμωνίδου· εἰς Κλεισθένην ναυηγὸν Χῖον. 4. ἐπ' Palatinus. In Ed. Maj. correxeram οὐδ' ἵκεις ἐς Χίον ἀμφιρύτην: Bergkius 33. οὐδὲ Χίον ἵκευ ἐς ἀμφιρύτην. Nunc supersedeo mutatione: ictu metrico accedente videtur ῑ potuisse produci, ut in nomine proprio.

103.

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεινὸν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

104.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε ποθεῖ.

105.

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

106.

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθε
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

107.

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτεω· μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός·

Epigr. 103. Anth. Pal. VII, 514. *Σιμωνίδου· εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρᾳκῶν ἀφαιρεθέντα [καὶ Κλέεννον] Διφίλου υἱόν·* 3. Codex *κλεεννόν.*

Epigr. 104. Anth. Pal. VII, 302. *Σιμωνίδου· εἰς Νικόδικον.* 2. *ποθεῖ* dedi: Pal. *πολλή*, ab altera manu *πόλη*. Brunckius *Νικοδίκου δὲ φ. κ. π. ἥ. Πόλη.* Planudes *ἥδε κλάει.*

Epigr. 105. Anth. Pal. VII, 105. *Σιμωνίδου.* Fortasse Epigramma joculare. 2. Horat. A. P. 63. *Debemus morti nos nostraque.*

Epigr. 106. Anth. Pal. VII, 300. *Σιμωνίδου· εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.* 2. Fortasse *γῆ*.

Epigr. 107. Anth. Pal. VII, 507. *Εἰς Γόργιππον ἐπιτύμβιον· Σιμωνίδου.*

οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
  Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

108.

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

109.

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
  οὐ κατὰ ταῦτ᾽ ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ᾽ ἐμπορίαν.

110.

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτὴρ,
  ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

111.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
  Ζεῦ Ξένι᾽, οἱ δ᾽ ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

112.

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ᾽ ὀστέα τῷδ᾽ ἐνὶ τύμβῳ
  ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶστι Λυκάς·
τὰν δ᾽ ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πάλιον ἅ τ᾽ ἀρίδαλος
  Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ᾽ οἰονόμοι σκοπιαί.

Epigr. 108. Anth. Pal. VII, 177. *Σιμωνίδου.*

Epigr. 109. Nott. Critt. Anth. Pal. VII, 254. *Εἰς Βρόταχον· Σιμωνίδου.*

Epigr. 110. Anth. Pal. VII, 77. *Εἰς Σιμωνίδην· Σιμωνίδου.* Cfr. Scholl. Aristid. 201. Frommel. Rem ipsam, de qua sermo, enarrat Cicero Divin. I, 27. II, 66. Valer. Max. I, 7. cll. Libanio IV, 1101. Rsk., qui accidisse id narrat quum Simonides Tarento in Siciliam esset navigaturus.

Epigr. 111. Ibidem, cll. VII, 516. Ab altera parte columnae a poeta dedicatae insculptum fuerit.

Epigr. 112. Pollux V, 47. *Ἔνδοξον Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοὐπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κυνός· Ἦ σεῦ κτλ.* 2. Libri *ἄγρωσσα:* correxit Schneiderus, v. Lobeck. Parall. 267. 3. *ἀρίδαλος,* Buttm. Lexil. I, 255.

113.

*Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.*

B. Ἀναθηματικά.

114.

*Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.*

115.

*Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.*

116.

*Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.*

Epigr. 113. Athen. X, 415, F. *Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Πολλὰ κτλ.* Est lusus poetae Cei (v. Anth. Pal. VII, 348. cll. 349.) in molestissimum eundemque dicacissimum adversarium, v. ad Timocreontis carmina et Prolegg. Ed. Maj. XVIII.

B. *Ἀναθηματικά.* Epigr. 114. Hephaestio 26. *Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων· Ἦ κτλ.* Cfr. Prolegg. IX.

Epigr. 115. Herod. V, 77. *Τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χερὸς ἕστηκε πρῶτον ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οἱ τάδε· Ἔθνεα κτλ.* Cfr. Epigr. 77. Paus. I, 28, 2. Simonidi vindicavi ex testimonio Aristidis II, 380. (512. Dindorf.) 4. Vulgo *ἔθεσαν*: codex *ἀνέθεσαν*. Hinc *ἀνέθεν* restitui, de qua forma v. Epigr. 117, 2.

Epigr. 116. Anth. Planud. 232. *Σιμωνίδου.* Cfr. Herod. VI, 105. Lucian. Dial. Deor. XXII, 3.

117.

Ταῦτ᾽ ἀπὸ δυςμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ᾽ ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

118.

Μνᾶμά τ᾽ ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν Ζανὶ χαριζόμενοι,
σὺν Φοίβῳ πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

119.

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ᾽ ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ᾽ ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

120.

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε πὰρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·

Epigr. 117. Plut. Morall. II, 870, F. *Διοδώρου τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ᾽ κτλ.* 2. Libri *ἀνέθεντο*: correxit Blomfieldius et Boeckhius. Cfr. Epigr. 115, 4. Buttm. Gr. Max. I, 530. Arma dedicata Latonae post praelium ad Artemisium.

Epigr. 118. Diod. Sic. XI, 114. *Οἱ Δελφοὶ τῆς τῶν θεῶν ἐπιφανείας ἀθάνατον ὑπόμνημα καταλιπεῖν τοῖς μεταγενεστέροις βουλόμενοι τρόπαιον ἔστησαν παρὰ τὸ τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν τῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον ἐνέγραψαν· Μνᾶμα κτλ.* Cfr. Herod. VIII, 35 sqq. Non diserte tribuitur Simonidi: cujus tamen esse quovis pignore certem.

Epigr. 119. Plut. Morall. II, 867, E. *Ἔχει οὕτω τὸ ἐπίγραμμα* (quod insculptum erat in columna juxta templum *Ἀρτέμιδος Προςηώας*, cfr. Plut. Themistocl. VIII.)· *Παντοδαπῶν κτλ.* Nec hoc dubitavi auctori suo reddere.

Epigr. 120. Plut. Morall. II, 869, C. *Δημοκρίτου* (*τοῦ Ναξίου*) *κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ.* Cfr. Herod. VIII, 46.

πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρῶν
ῥύσατο βαρβαρικῶν Δωρίδ' ἁλισκομένην.

121.

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλήνων τε καὶ εὐθυμάχων πολιητᾶν
ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

122.

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

---

3. χεῖρα — βαρβαρικόν (codd. BE βαρβαρικήν) vulgo: ἀπὸ χειρῶν — βαρβαρικῶν Reiskius, quod suscepimus servato ὑπό.

Epigr. 121. Theopompus Ath. XIII, 573, C. Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προςεύχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι νεών· διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν καὶ ὕστερον παρούσας συνέθηκε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Αἵδ' κτλ. Cfr. Plut. Morall. II, 871, B. Scholl. Pind. Ol. XIII, 32. Boeckh. Frr. Pind. 611. Prolegg. Ed. Maj. XXVIII. 2. Sic Scholiasta Pindari: ἔσταθεν εὐξάμεναι Plutarchus; ἔσταθεν εὔχεσθαι Athenaeus. Pessime: nam non statuae positae erant, sed picta tabula dedicata. δαιμόνιαι Plutarchus: Lobeck. Parall. 361. δαμοσίᾳ. At δαιμονίᾳ, utut insolens, verum esse patet ex γὰρ particula versus sq. Praeterea aptius foret δαμοσίᾳ, si ἔσταθεν sincera scriptura esset. Id secus est. 4. Πέρσαις Athenaeus. Nota ἐμήσατο — Μήδοις.

Epigr. 122. Diod. Sic. XI, 33. Οἱ Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος κτλ. Simonidem haec scripsisse apertum est. Et praecedunt quae expresse ad illum referuntur Epigrr. 79. 80.

123.

Φαμὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζαλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
βάρβαρα νικάσαντας ἔθνη· πολλὰν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλασιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίαν.

124.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

125.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει, ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινὸν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

Epigr. 123. Anth. Pal. VI, 214. Ἀνάθημα Σιμωνίδου. Post victoriam Himerensem Ol. LXXV, 1. a filiis Dinomenis reportatam tripodi inscriptum, quem Apollini Pythio dedicarunt, v. Scholl. Pind. Pyth. I, 155. Diod. Sic. XI, 26. Athen. VI, 231, F. Post prius distichum Anthologia interponit hoc:

Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Omissum autem est ultimum distichum, quod est in Scholis Pindari. Conflata haec de sententia Bentleji: quod cur fieri nequeat explanatum est in Ed. Maj. 183 sqq. 3. Confer Herod. VII, 166. Diod. Sic. XI, 20.

Epigr. 124. Thuc. I, 134. Ὁ Παυσανίας ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάνων κτλ. Simonidi vindicat Paus. III, 8, 1. Ceterum Anth. Pal. VI, 197. ὤλεσα et ἀνέθηκα.

Epigr. 125. Plut. Morall. II, 873, B. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ. Cfr. Aristid. XIX. Paus. IX, 2, 4. Anth. Pal. VI, 50. 1. Edideram νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος: at κρατὺς non flectitur. Monuit Doederleinius 229., qui cum νίκης κράτος componit σθένος νίκης Soph. Trach. 497. cll. 186. Oed. Col. 1088. In Anth. Pal. est ῥώμῃ χερός. 3. Anthologia ἐλεύθερον Ἑ. κόσμον: perperam.

126.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑποῤῥόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

127.

Οὕτω τοι, μελία ταναὰ, ποτὶ κίονα μακρὸν
ἧσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ᾽ ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.

128.

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ᾽ ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ᾽ ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἅρμ᾽ ἐπέβης.

129.

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ᾽ ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·

Epigr. 126. Anth. Pal. VI, 2. *Σιμωνίδου· ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναῷ.* 2. *ὑποῤῥόφια* Pal. Vulgo *ὑπωρόφια*, v. Lobeck. Phryn. 706. 4. Theocr. XXII, 171.

Epigr. 127. Anth. Pal. VI, 52. *Ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου.*

Epigr. 128. Anth. Pal. VI, 213. *Ἀνάθημα Σιμωνίδου.* Inscriptum tabulae votivae a poeta suspensae. Memorat victorias in certaminibus dithyrambicis reportatas quinquaginta sex. 1. *Σιμωνίδης* Pal. Unde quidam *Σιμώνιδες* scripsere, sed v. Lobeck. Parall. I, 182. *ταύρους*, v. Pind. Ol. XIII, 24. 3. *διδαξάμενος*, *sibi docuerat*, v. Hermann. Arist. Nubb. 782. Schaefer. Long. 346. Perperam Rankius meus Vit. Aristoph. CXL. *Significare videtur, non ipsum, sed ejus loco alium quendam docuisse.*

Epigr. 129. Max. Planudes Walz. V, 543. *Ὁ Σιμωνίδης πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γήρως ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ἦρχεν κτλ.* Cfr. Exx. Critt. X, 62. Reportata victoria Olymp. LXXV, 4. quo anno Simonides ad Hieronem se

Ξεινοφίλου δ' εὖς υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ·
ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

130.

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

131.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
*ἔθηκαν· * κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.*

---

contulit Syracusas. Vide Boeckh. Oecon. Ath. I, 485 sqq. 3. *δέ τις υἱὸς* libri. Correxi. De Xenophili filio Aristide v. Plut. Aristid. I. 5. 6. Plut. Morall. II, 785, A.

Epigr. 130. Aristides II, 379. (510. Dindorf.) *Ἐτόλμησε Σιμωνίδης εἰπεῖν· Μνήμην — ἰσοφαρίζειν· τουτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προςτίθησιν· Ὀγδωκονταέτει κτλ.* Non Epigramma, sed Elegiae particula esse videtur. 1. *μνήμη* duo libri, v. Il. *Z*, 101. Notum est, perhiberi Simonidem vel *artem memoriae* invenisse, v. Prolegg. XI sqq. Id ex hoc loco liberalius ductum suspicatus sum in Ed. Maj. Jam intellexi, ad eandem fere sententiam redire disputationem venerabilis senis, C. Morgensternii, qui de *Arte Veterum Mnemonica* scriptionem Dorpati MDCCCXXXV. editam perhumaniter nuper ad me misit. Locis in Ed. Maj. allatis addo Cic. Tuscc. Dispp. I, 24, 59. Longinum (vulgo *Apsinem*) 718. (cll. Spengel. *Συναγ. τεχν.* 11.) *Ἤδη δὲ καὶ Σιμωνίδης καὶ πλείους μετ' ἐκεῖνον μνήμης ὁδοὺς προὐδίδαξαν εἰδώλων παράθεσιν καὶ τόπων εἰςηγούμενοι πρὸς τὸ μνημονεύειν ἔχειν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων.*

Epigr. 131. Anth. Pal. XIII, 28. *Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου.* At Steph. Byz. s. v. *Ἀκαμάντων· ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης.* 1 sqq. *Ambierunt coronam Bacchicam saepe jam chori cyclii Acamantidis tribus: reportarunt hi demum periti cantores.* 4. *ἐσκίασαν*, Simonid. Amorg. 7, 66. 6. *θήκαντο· κείνους* Bentlejus. At deside-

Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος,
Στρούθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεὶς,
[αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν, ἰοστεφάνων θεάων.]

132.

Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἁνίοχον,
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφᾶς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

133.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγηθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίαν τῷ προσιόντι λέγω.

---

ratur vel patris memoria vel, si non Atticus fuit Antigenes, patriae. Hinc conjeci *ἄνθεντο* vel *θήκαντο· Κεῖος δ' Ἀ.* scribendum esse. Bergkius Comm. Com. Att. 83. *ἔθηκαν· εὔνους* posuit, quod nequit ullo pacto probari. 7. De tibicinibus Argivis peritissimis artis suae, v. Paus. IV, 27, 4. Mueller. Dorr. II, 332. 11. 12. Cur damnem ratione exposui in Ed. Maj. 12. Corrigunt varie: optime Mehlhornius *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστ. θεάων*. Modo correctione res transigi posset.

Epigr. 132. Anth. Plan. 2. *Σιμωνίδου.* 1. *Θεόκριτον* vulgo: *Θεόχρηστον* V. D. in Mus. Crit. Cantabr. VI, 313. cll. Paus. VI, 12, 3. At id ob victorias ibi memoratas curules fieri nequit. Restitui *Θεόγνητον* ex Paus. VI, 9, 1. *Θεογνήτῳ δὲ Αἰγινήτῃ πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισίν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης.* Cfr. Pind. Pyth. VIII, 35. Mueller. Aegin. 103. 2. *ἁνίοχον*, Pind. Nem. VI, 69. cum Intpp. 3. Isthm. VI, 29.

Epigr. 133. Anth. Pal. VI, 144. *Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Λεωκράτους. Σιμωνίδου.* Eundem Leocratem poeta epinicio celebraverat, v. fr. XXI. ed. maj. Confer Thuc. I, 105. Bergk. Comm. Com. Att. 57. 3. *Ἀκαδημίαν*, Hermann. Ar. Nubb. 1003.

134.

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὰν πόλιν Ὄλπις Ἀθάνας
τέκνον μελαίνης γῆς χαρίεντας αὐλοὺς
τούςδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

135.

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται,
νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλεΐσας·
Ὀλυμπίᾳ δὶς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκα Νεμέᾳ·
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

136.

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
υἱὸς καὶ νικῶ πὺξ δύ' Ὀλυμπιάδας.

137.

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Epigr. 134. Anth. Pal. XIII, 20. *Σιμωνίδου.* 2. *τέκνον μελαίνης γῆς* ad *αὐλοὺς* rettuleram, quos ex arundine compactos poeta lepide appellavisset. Bergkius 34. ad *Ὄλπις* adjecta ratus interpretatur in laudem *τῆς αὐτοχθονίας*, Atticis maximam. Non credo.

Epigr. 135. Anth. Pal. XIII, 14. *Σιμωνίδου.* Vicerat Dandes, cujus statuae haec subscripta, Olympia Ol. LXXVII., v. Diod. Sic. XI, 53. 4. *Ἰσθμοὶ* codex: v. Schaefer. Greg. Cor. 369. Fortasse *Ἰσθμῷ.* *πεντεκαίδεκ' ἐκ νεμαία* codex: Brunckius *πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ,* Gaisfordius *πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ.*

Epigr. 136. Paus. VI, 9, 3. *Παρὰ τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ.* Cfr. VI, 14, 5. Christodor. Ecphr. 229 sqq.

Epigr. 137. Anth. Plan. 3. *Σιμωνίδου.* Ordo certaminum quinquertii idem videtur servatus a poeta, qui vulgo erat, v. Intpp. Pind. Nem. VII. Epigramma in Scholl. Plat. 384. Bekker. *Πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία, Πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος καὶ δρόμος.*

138.

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσὶ, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικᾷς;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πὺξ, Ῥόδιος.

139.

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅςπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ πρὶς ἐπισχερὼ οἶδεν ἑλόντα
ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἆθλα·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκασεν καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβᾳ Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

140.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Epigr. 138. Anth. Plan. 23. *Σιμωνίδου.* 1. Vulgo *νικῆς:* Ursinus *νικᾶς:* ego *νικᾷς.* Doederleinius 227. desiderat *ἐνίκας.* Verum *νικᾶν* est *victorem esse.*

Epigr. 139. Anth. Pal. XIII, 19. *Σιμωνίδου.* 4. Codex *ἑξήκοντα ἀμφ.:* correxit Salmasius. *πέντ' ἐπ' ἀ. ἑ.* intellige *quinquertio*, ut v. 11. 5. *Ἡ Ἰσθμὸς* dicit Simonides, ut Pindarus. Codex *οὐδ' ἐγένοντο ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί:* Jacobsius *ἀλλ' ἐγένοντο ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἆθλα.* Nos ad ductus codicis accuratius emendavimus. 9. Codex *Νεμέᾳ:* correxit Brunckius. 11. *Phliunte vicit stadio et quinquertio.* Sic Codex: vulgo ex pessima Reiskii hariolatione *ἐν δὲ Φλιουντείῳ στ.*

Epigr. 140. Anth. Plan. 24. *Σιμωνίδου.* De victoriis Milonis Crotoniatae Paus. VI, 14, 2. 1. Legebatur *ὅς ποτε,* quod absonum. *Πίσης* est rivulus Olympiae, de quo v. Xenophanis Eleg. fr. 2, 3. 21.

141.

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα· διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος·
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

142.

Κρὴς Ἄλκων Δι[δυμεῖ] Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν πύξ.

143.

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

144.

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

145.

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔνι μῶμος
χερσὶν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

146.

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

Epigr. 141. Diog. Laert. IV, 6, 21. *Ἀρκεσίλαος ἀγαλματοποιὸς, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος κτλ.* 1. Fortasse scripsit poeta: *Ἀ. τ. ἄγαλμα διηκόσιαι πόρ' ὁ μ.* 2. Scripseram *δραχμαῖαι Πάριαι*, sed cautiorem fecit Lobeckius Parall. 310 sqq. *τῶν ἐπίσμα τράγος* Heynius: libri *τῶν ἐπίσμ' Ἄρατος.* 4. Concise dixit pro *υἱὸς Ἀριστοδίκου, ἄξιος πατρός.*

Epigr. 142. Codex Pal. apud Huschk. Anall. Critt. 198. *Σιμωνίδου.* Alii *Δι[δύμοις]* perperam supplent.

Epigr. 143. Paus. X, 27. fin. *Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ.*

Epigr. 144. Anth. Pal. IX, 758. *Εἰς θύρας. Σιμωνίδου.*

Epigr. 145. Anth. Pal. IX, 757. Simonidi tribuit Planudes. 2. *Opinione pulchriora ipsius opera.*

Epigr. 146. Aristot. Rhet. 1, 7, 32. *Τὸ ἐπίγραμμα τῷ*

147.

Φοῖβος ἐξάγηταί [ποτε] Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς,
τᾶν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

148.

Τήν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὀξὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωὴ, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικε
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

149.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

Ὀλυμπιονίκῃ· Πρόσθε κτλ. Simonidi tribuit Aristophanes Gramm. Eustath. Odyss. 1761, 24.

Epigr. 147. Athen. XV, 680, D. *Ἀπίων φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου Ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου· Φοῖβος κτλ.* Non verum hoc Epigramma, sed *ἀποσχεδίασμα* in aemulos poetas, qui sunt *ἄμετροι τέττιγες.* 1. Vulgo *ἐξαγεῖται:* recte Steph. Urs. [ποτε] *Τυνδαρίδαισιν ἀοιδάς* scripsi: vulgo *Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν* et 2. vulgo *ἂν ἄμ. τέττ.* Sic intellige: *Apollo* (ipse) *introduxit aliquando carmina in honorem Tyndaridarum, quorum carminum corona indocti cantores se coronarunt.* Popularis videtur Spartanorum fuisse fama, deum ipsum, cum cujus religione Dioscuri conjunctissimi, antiquitus hymnorum in Dioscuros auctorem fuisse: et Alcman *καὶ αὐτὸν τὸν θεόν* (citharae et tibiae inventorem) *φησιν αὐλῆσαι*, fr. XXXVIII. Cfr. Tibull. II, 5, 9. Exx. Critt. IV, 18.

Epigr. 148. Athen. III, 125, C. *Ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τήν ῥά ποτ' κτλ.* In Thessalorum tyrannorum compotatione conjeci, v. Prolegg. X. 1. *τῇ* Casaubonus. 2. Valckenarius *ὀξὺς:* libri *ὠκὺς.* 3. Libri *ἐκάμφθη:* emendavit Porsonus Eur. Phoen. 986.

Epigr. 149. Athen. XIV, 656, C. *Περὶ λαγῶν Χαμαι-*

150.

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλίσφυρον υἱὸν ἄειδε·
Υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλίσφυρον.

151.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

152.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

λέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἱέρωνος, ἀπεσχεδίασεν· Οὐδὲ κτλ. Cfr. Il. O, 33.

Epigr. 150. Anth. Pal. XIII, 30. *Σιμωνίδου.* Reposuit Timocreon Rhodius ea quae sunt Timocr. fr. 4. Codex *καλλίσφυρον* bis. Quod servandum ratus sum. Vulgo *καλλισφύρου.* Quid sibi vellet hic lusus extricare conabar in Ed. Maj. Sed res non sat aperta.

Epigr. 151. Athen. X, 456, C. *Γριφώδη ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα, ὥς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου· Μιξ. κτλ.* Post futiles explicationes quasdam haec additur verior: *οἱ δέ φασιν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπό τινος τῶν νεανίσκων παίεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἑορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκῇ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτλιον δὲ ἰχθὺν τὸν καρκίνον· νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν.*

Epigr. 152. Ath. l. c. *Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημὶ κτλ. Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρί-*

XVII. Timocreontis Rhodii carmina.

Olymp. LXXVII, 2.

Suidas: Τιμοκρέων, Ῥόδιος, κωμικὸς καὶ αὐτὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· διεφέρετο δὲ πρὸς Σιμωνίδην τὸν τῶν μελῶν ποιητὴν καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, εἰς ὃν ἐξύφανε ψόγον δι' ἐμμελοῦς τινος ποιήματος· ἔγραψε δὲ κωμῳδίαν εἴς τε τὸν αὐτὸν Θεμιστοκλέα καὶ εἰς Σιμωνίδην τὸν μελοποιὸν καὶ ἄλλα. Peculiarem de Timocreonte Rhodio ejusque carminum reliquiis dissertationem edidit A. Boeckhius Ind. Lectt. Berolin. per semestre aestivum MDCCCXXXIII. Cfr. Clinton. Fastt. Hell. Olymp. LXXVII, 2.

I. Ἴαμβοι.

1.

Ἐπῳδός.

Ἀλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

βοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χορούς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῷ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρεύεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησι (v. fr. 13.)· ὑπαρχόντων οὖν τούτων ταχθῆναί φασι τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὡρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίνικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἀν τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ᾄδειν· Πανοπηϊάδην (Il. Ψ, 665.) δὲ τὸν ὄνον· μέγα δεῖπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν. Vide Exx. Critt. X, 62 sq.

Timocreontis Rhodii carmina. I. Ἴαμβοι. Scripsisse Timocreontem ἰάμβους διαβολὰς ἔχοντας narrat Schol. Aristid. III, 720. Dindorf., h. e. versus famosos, quibus Themisto-

ἄνδρ' ἱρᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον· ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ,

Στροφή.

ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ἐόντ'
ἀργυρίοις σκυβαλικτοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πάτραν Ἰάλυσον,
λαβὼν δὲ τρί' ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρέων ὑπόπλεως, Ἰσθμοῖ δὲ πανδοκεὺς γελοίως
ψυχρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἤσθιον, κεὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλεῦς γενέσθαι.

---

clem maxime arrosit et Simonidem Ceum procacissimus poeta, in quem exstat Epigramma Simonidis 113. Eadem carmina in mente habuit auctor Suidae, qui ipsum κωμικὸν vocat et κωμῳδίαν in Themistoclem scripsisse narrat, h. e. poetam λοιδόρων μελῶν. Aliter Hermannus de Trag. et Com. Lyrica p. 13.

Fr. 1. Plut. Themistocl. XXI. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται πικρότερον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φυγάδας διαπραξαμένου κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προεμένου δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως· Ἀλλ' κτλ. Descripsit Hermannus Praef. Epit. D. M. XVIII. et Opuscc. V, 198 sqq., aliter Boeckhius l. c. 6 sq. Avaritiam maxime perstringenti poetae unus omnium maxime abstinens Aristides probatur. In Xanthippo, patre Periclis, id videtur aegerrime tulisse, quod Miltiadem accusavit, Herod. VI, 136. 4. ἕνα λῷστον, Virg. Aen. II, 246. Lobeck. Soph. Aj. 1340. *Themistoclem odio fuisse Latonae* dixit, κουροτρόφῳ, opinor, quo a puero ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν fuisse argueret. 6. Vulgo ἀργυρίοισι σκυβαλικοῖσι: Coraes ex Juntinae βαλικοῖσι finxit ἀργυρίοισι βασιλικοῖσι: rectius emendavit Hermannus. Quum autem σκύβαλον sit τὸ δι' ἐντέρων ἐκδιδόμενον, Schaeferus ἀργ. σκυβ. interpretatur *Dreckgeld*. 7. πατρίδα libri: correxit Hermannus. 8. ἔβα πλ. εἰς ὄλ., *abiit in malam crucem, ging er zum Teufel*. 10. Libri ἀργυρίων. πανδοκεὺς Hermannus: libri δ' ἐπανδόκευε, δὲ πανδόκευε: Mehlhorn. ἐπανδόκει, Boeckhius ἐπανδόκεε. Ceterum haec quo tendant obscurum. 11. ψύχεια Bodl. 3. Sintenis aliquando γλίσχρα se conjecisse narrat, h. e. τὰ ἄσαρκα καὶ δερματώδη Bachmann. Ann. I, 36. 12. *Pluralis referendus ad* πάντας *vel consimilem, quae in* πανδοκεὺς *inest, notionem.* Sintenis.

2.

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

3.

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος ὃς Μήδοισιν ὁρκιατομεῖ,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί· οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

μὴ ὥραν, hiatus vel Atticis usitatus, ut Arist. Lys. 1037. *Ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει*, cfr. Hermann. Epit. D. M. XVI. Bergk. Anacreont. 137. *Optabant fieri, ut nullus esset Themistocles.* *Θεμιστοκλεῦς* Hermannus, vulgo *Θεμιστοκλέους.*

Fr. 2. Plut. l. c. *Πολὺ δ' ἀσελγεστέρᾳ καὶ ἀναπεπταμένῃ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα κέχρηται βλασφημίᾳ μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ᾆσμα ποιήσας, οὗ ἐστιν ἀρχή· Μοῦσα κτλ.* 1. An *Μοῖσα? μέλεος* bisyllabum.

Fr. 3. Plut. l. c. *Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ.* 1. *ὃς* inseruit Hermannus. *ὁρκιατομεῖ* idem dedit: vulgo *ὅρκια τέμοι*, cod. Paris. *ὅρκια τέμνει*, v. Bast. Greg. Cor. 717. *κόλουρις* est fere i. q. *ἀλώπηξ*. Hesych. *κοθοῦριν· ἀλώπεκα*. Sed Schaeferus: *Non mihi soli amputanda est cauda, sed aliis vulpibus idem accidit, h. e. non ego solus, quod Persis faverem, in exsilium pulsus sum, sed alios etiam propterea solum vertere coegerunt.* 2. Verba *ἐντὶ καὶ ἄλλοι πονηροί, οὐκ ἐ. μ. κ., ἐντὶ καὶ ἄ. ἀλ.* in Violetum transcripsit Arsen. 231. *κοὐκ* Hermannus: Boeckhio hiatus, ut in diaeresi, tolerabilis videtur. 3. Edd. vett. *ἄλλοι.*

Idem Timocreon *ἐν μέλεσι* usurpaverat *Καρικὸν αἶνον*, de quo v. Simonidis Epinic. fr. 19. Praeterea in exsulem Themistoclem torsisse conjeci Exx. Critt. IX, 59. et Nunc. Litterar. Gott. 1837, 86. p. 858. quae narrat Diogenianus Praef. Provv. V. Gaisford. *Ὁ Κύπριος (αἶνος) προςηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων, ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προςηκόντων τυγχάνουσι· Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνίεσαν περιστεράς· αἱ δ'*

4.

Κηΐα με προςῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα·
Οὐκ ἐθέλοντά με προςῆλθε Κηΐα φλυαρία.

II. Σκόλιον.

5.

Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ'
ἔστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

III. Ἐπίγραμμα.

6.

Τῷ ξυμβουλεύειν χέρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδοκήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν.

Fr. 4. Anth. Pal. XIII, 31. Derisit poeta Epigr. 150. Simonidis, quocum ei simultates intercesserunt, Diog. L. II, 46. *Κηΐα*, producta ῑ, ut in Homerico *Ἀσκληπίου*. 2. *οὐκ ἐθέλοντα*, nota dactylum liberius loco trochaei usurpatum. Sic maxime Epicharmus, in nominibus propriis alii.

II. *Σκόλιον*. 5. Scholl. Ar. Rann. 1337. Acharn. 532. *Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ἐποποιὸς τοιοῦτο ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· Ὤφελες, ὦ τ. Π., μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τ. γε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά.* Scripturam qui emendavit Mehlhornius in Themistoclis avaritiam statim post pugnam Salaminiam dicta esse statuit; jure dubitat Sintenis: numeros carminis, quod non videtur choricam formam habuisse, constituit Boeckhius. Isidorus Pelusiota Epp. II, 146. *Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτε ἐν θαλάσσῃ.*

III. *Ἐπίγραμμα*. 6. Hephaestio 4. *Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι· ᾧ ξυμβ.* Boeckhius *τῷ*, *consilio dando manus non adest, sed mens.* Toupius *ᾧ ξυμβ.* sic explicat: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet.* De forma *χέρς* v. Lobeck. Parall. 94.

IV. *Ἐξ ἀδήλου ᾄσματος.*

7.

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

XVIII. Corinnae Tanagraeae Carmina.

Olymp. LXXII, 3.

Suidas: *Κορίννα (Κόριννα), Ἀχελωοδώρου* (VA: vulgo *Ἀχελοδώρου*) *καὶ Προκρατίας, Θηβαία ἢ Ταναγραία, μαθήτρια Μύρτιδος· ἐπωνόμαστο δὲ Μυῖα· λυρική· ἐνίκησε δὲ πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον* (v. Plutarch. Morall. II, 347, E. Lucian. Demosth. Encom. XIX.) *ἔγραψε βιβλία πέντε, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ Νόμους λυρικούς.* [*Κορίννα, Θεσπία, λυρική· οἱ δὲ Κορινθίαν εἰρήκασι· Νόμους λυρικούς.*] *Κορίννα νεωτέρα, Θηβαία, λυρική, ἡ καὶ Μυῖα κληθεῖσα.* Cfr. Paus. IX, 22, 3. Vide Welckeri commentationem de Corinna in Creuzeri Melett. II, 10 sqq.

1.

*Ἰὼν * ειηδ' εἰρώων ἀρετὰς χείρωάδων.*

IV. *Ἐξ ἀδήλου ᾄσματος.* 7. Hephaestio 71. *Τῷ καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ.* Plat. Gorg. 493, A. *Καὶ τοῦτο ἄρα τὶς μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός.* Metrum vocatur Timocreontium Servio Centim. 1823. Bergk. Anacr. 47.

Ut hoc addam, ad verba Aristoph. Vespp. 1063. *Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις, καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀνδρικώτατοι, πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται κύκνου τ'' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες,* ad illa igitur Scholia: *Δίδυμός φησιν ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.* Habes jam quae supersunt Timocreontea omnia.

Corinnae Tanagraeae carmina. Fr. 1. Apollon. Pron. 324, B. *Βοιωτοὶ ἸΩΝ, ἐγωνγα ἱωνγα. Κόριννα* (fr. 12.)

2.

Τοὺ δὲ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτείδαον, ὦ Ϝάναξ Βοίωτε.

3.

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ᾽ Ἄρευα πουκτευῖ.

4.

Νίκασ᾽ ὁ μεγαλοσθένης
Ὠαρίων, χώραν τ᾽ ἀπ᾽ ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

καὶ ἔτι· ἴωνει ηδ᾽ ἡρώων ἀρετὰς χειρωαδων. Leakius Mus. Crit. Cantabrig. 1823, 584. Ἰὼν ἤειδον ἡρώων (εἰρώων Boeckhius C. Inscrr. I, 720.) ἀρετὰς χήρωΐδων. Bergkius Zimmerm. Diar. Philoll. 1835, 120. p. 967. Ἰὼν ἄειδον εἰρώων ἀρ. χειρωΐδων. Fortasse autem Boeoti dicebant εἰρωὰς pro vulg. ἡρωΐς. De ει pro η apud eosdem v. Heraclid. Eustath. Odyss. 1412, 47. Boeckh. l. c. In Inscr. 1583. est Εἰρώδας.

Fr. 2. Herodianus περὶ μον. 11, 8. Παρὰ Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ· Κόριννα· Βοιωτοὶ (latere videtur nomen carminis) τοῦδε μάκαρ Κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοίωτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται. Correxit Boeckhius C. I. I, 722. Βοίωτε corripit οι, ut Eur. Iph. Aul. 253.

Fr. 3. Apollonius Pron. 355, C. Κόριννα (habet τεοῦς)· Περὶ τ. Ἑ. ποτ᾽ ἀρευαπουκτευῖ. Valckenarius Theocr. Adon. 303, A. ποτ᾽ Ἄρη απουκτεύει: optime codex, v. Boeckh. l. c. 720. De forma Ἄρευα v. ad Alcaei fr. 20.

Fr. 4. Apollon. 358, B. Ἑους. Αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο. ἐν Κατάπλῳ· Νίκασ᾽ κτλ. Hermannus El. D. M. 522. versu 1. ὃν μεγ. scribit. 2. Codex ωαρειων. De forma nominis v. Buttmann. apud Dissen. Pind. Nem. II, 12. nott. critt., et Mueller. Orchom. 99 sq. 3. ὠνούμηνεν, h. e. ὠνύμαινεν: aoristus fuisset ὠνούμανεν, v. Boeckh. 721. Scholl. Nic. Ther. 15. Οἱ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὠρίωνα· Κόριννος (Κόριννα) δὲ εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἀπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων. Quam autem terram de se nominaverit fateor nescire. An Hyriam dicebat poetria, Boeotis Οὐρίαν dictam? v. ad fr. 6. Ceterum Hermannus El. D. M. 521. *Corinna in* Κατάπλῳ, *nisi fallor, expeditionem descri-*

5.

Οὐ γάρ τιν ὁ φθονερὸς δαίμων.

6.

Καλλιχόρω χθονὸς Οὐρίας θουγάτηρ.

7.

Καὶ πεντήκονθ' οὐψιβίας.

8.

* Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω

---

psit, qua Iolaus Thespiadas in Sardiniam traduxit, ibique devictis indigenis sedes tenuit: qui coloni Ἰολαεῖς vel Ἰολάειοι postea vocati sunt. Vide Apollonium II, 7, 6. Diod. Sic. IV, 29. V, 15. Paus. VII, 2, 2. X, 17, 4. Strab. V, 225. — Cfr. ad frr. 7. 8. Sed eadem poetria scripsit carmen Ἰόλαος inscriptum, Apollon. Pron. 373, B. Ego Κατάπλουν alio spectasse credo.

Fr. 5. Apollon. Pron. 365, B. (Τὶν) τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. Vide Hermanni El. D. M. 523.

Fr. 6. Priscianus I, 6. p. 35. Krehl. *Aeoles* θουγάτηρ *pro* θυγάτηρ, *ου corripientes, vel magis υ sono u soliti sunt pronunciare ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum υ Aeolicum ostendunt, ut* Καλλιχώρου χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ. Alcaeo vel Alcmani haec tribuunt: rectius Welckerus Jahn. Annall. 1830, I, 60. et Muellerus Mus. Rhen. 1833, I, 28. Corinnae. Orion enim filius Uriei erat natus Hyriae, quae urbs tenore Boeotico est Οὐρία, Ovid. Fastt. V. 535. *Hunc Hyrieus, quia sic genitus, vocat Uriona: Perdidit antiquum litera prima sonum.* De Metiocha et Menippa, filiabus Orionis Hyriei, cecinerat poetria, Antonin. Liberal. XXV. καλλιχώρου Krehlius: perperam. Reliqui καλλιχόρου, quod καλλιχόρω scribendum erat. Οὐρίας, h. e. Ὑρίας, vulgo: Krehlius εὐρείας ex cod. Heidelbergensi: alii codd. ηυρηιας, συρειας.

Fr. 7. Hephaestio 106. Καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης (v. fr. 8. 11.) Καὶ πεντ. κτλ. scil. *filios ex Thespii filiabus suscepit Hercules*, si audis Hermannum El. D. M. 522.

Fr. 8. Hephaestio l. c. Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν· Δούρατος κτλ. Hermannus El. D. M. 522.,

κατὰ μὲν βριμούμενοι
πόλιν δ' ἐπράθομεν·
προφανὴς γλουκοὺ δέ τις ἀείδων
πελέκεσσι δονεῖτη.

9.

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

10.

Εὐωνυμίης πῆδα Ϝὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλέσθη.

---

cui haec ex *Κατάπλῳ* videntur hausta, v. ad fr. 4.: *Credibile est, introductum esse aliquem, qui de bello cum antiquis Sardiniae incolis gesto exponens, urbem eorum prope repentina incursione captam esse, hunc fere in modum narraret: Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἱππίω Κάρτα κε βρέμομενοι πόλιν Διεπράθομεν ἀπροφανές. Γλούκου δὲ πού τις ἀοιδιῶν Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν. Ita*, inquit, *ut propter hastam equestrem feroces prope ex improviso urbem cepissemus, atque aliquis dulce canens securibus territus esset*, quibus nempe portas, aedesque diruituri fuissent. *Ἀπροφανὲς* certe pro verissimo habet. — Libri haec discrepant ab iis quae ego supra posui: 2. *καὶ τὰ μὲν βριμόμενοι* C., *εὐπράθομεν* Heidelberg., *Γλυκοῦ* Turnebus: *ἀεῖδων* C., *αἰδὼν* Florent., *ἀηδὼν* Rehdig. Monac., *αἴδων* Heidelb. Vulgo *ᾄδων*. Boeckhius l. c. 722. certe *ἀϜοιδιῶν* postulat. 5. *δονεῖτη* Boeckhius: libri *δονεῖται*. Scholiasta Heph. fere eadem tuetur. Dorvillius, cui, mirum dictu, Danai equo Trojano inclusi loqui videbantur, sic scribit: *Δουρατέω τ' ἐφ' ἵππω Κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν.* Mihi hoc certum videtur, induxisse poetriam heroem quendam Boeotum, qui expugnationi Trojae interfuisset, sic fere narrantem: *Δούρατος ὡς ἀφ' ἱππίω κάρτα μέγα βριμούμενοι πόλιν ἐπράθομεν ἀπροφανές· γλουκοὺ δέ πω τις ἀϜοιδιῶν πελεκέεσσι δονεῖτη.* Ultima eo spectant, quod Trojani comissantes ex improviso trucidati ferebantur. Hephaestio num de metro recte judicaverit licet ambigere.

Fr. 9. Apollonius 379, B. *Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου̅· Οὐμὲς δ. κ. Κόριννα Ἑπτ' ἐπὶ Θήβαις.*

Fr. 10. Apollonius 396, B. *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· Κόριννα· Εὐωνυμίης πηδεγον θελωσα φίλης ἀγκάλης ελησθη.* Codex *ευωνιμιης κοριννα* inverso ordine: fortasse latet titulus carminis, ut *ἐν ὕμνοις* conjecerim. Certe *θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν* poetriam vocat Antipater. Si *εὐωνυμίης* ad verba poetriae pertinet, idem est q. *εὐωνύμοις* confertque Boeckhius l. c. 720. *εὐωνυμίως* in ti-

11.

Καλὰ γέροια εἰσομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις·
μέγα δ' ἔμης γέγαθε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

12.

Μέμφομη δὲ κὴ λιγούραν Μούρτιδ' ἰώνγα,
ὅτι βάνα φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.

13.

Τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

---

tulo Boeotico 1711. et *ἐπωνυμίαν* Pind. Ol. XI, 78. Pyth. I, 30. Cetera emendatiora scripserunt Leakius Mus. Crit. Cantabr. 1823, 584. et eodem modo Boeckhius, nisi quod hic *Fεὸν* minus recte. Vulgari sermo esset: *εὐωνύμοις παῖδα ὃν θέλουσα φίλαις ἀγκάλαις ἑλέσθαι.*

Fr. 11. Hephaestio 106. *Οἷον ἐν τοῖς Κορίννης* (v. fr. 7.) *Καλὰ κτλ.* 1. *Καλὰ* omitt. Rehdig. et ed. Flor. *γέρεια* Turnebus: at *γέροια* possit Aeolica forma esse, v. Intpp. Greg. Cor. 605 sq., pro *γέρεια*, h. e. *γέρεα* a. v. *γέρας*, Hermann. El. D. M. 521. *εἰσομένα* libri Heph. et Scholiasta: Hermannus *εἰσαμένα*. Videtur i. q. *οἰσομένα* esse. 2. *ἐμὴ γέγαθε* vulgo: *ἐμὴ μέγαδε* ed. Flor., *ἐμὴ μέγαθε* Heidelb. 3. Vulgo *ἐνοπῆς*. Restituit haec optime Boeckhius l. c. 723. *ἔμης — λιγουροκωτίλης ἐνόπης* sunt Dativi pluralis.

Fr. 12. Apollonius 324, C. *Ἐγωνγα τὴν ἰωνγα* (v. fr. 1.) *Κόριννα· Μέμφομαι δὲ κ. λ. Μύρτιδα ἰωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.* Emendavit Boeckhius 720. 1. *μέμφομη*, v. de his formis Choerobosc. Bekkeri 1215. *Μούρτιδ'*, sic *Μούρτω* vel *Μουρτὼ* est in titulo Boeot. 1645. *ἰώνγα*, Aristoph. Ach. 906. 2. *βάνα*, Hesych. s. v. et Herod. *περὶ μον.* 18, 25. *Τὸ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.* Ceterum cum vv. *βάνα φοῦσ'* compara Aesch. Sept. 1040. Iophon Stob. Ecl. II, 1, 9. Ruhnken. Rutil. Lup. 94. *ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν*, h. e. *quod cum Pindaro certare ausa est*, v. Valckenar. Theocr. Adon. 300, C. Nec ego *Πινδαρίοιο* damnem: Boeckhius *Πινδάροιο*.

Fr. 13. Apollonius 382, B. *Οὐμίων· Βοιωτοί· Τὸ κτλ. Κόριννα.* Codex *ουμειων*. Cfr. fr. 9. Boeckh. l. c. 720.

14.

Ἦ διανεκῶς εὕδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

15.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

XIX. Diagorae Melii Carmina.

Olymp. LXXVIII. (Clinton. Fastt. Hell. ad a. 466.)

Suidas: Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ᾀσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οη' Ὀλυμπιάδι. ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ

Fr. 14. Hephaestio 22. Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ· Ἦ κτλ. διανεκῶς Corinna pronunciabat fere ζανεκῶς, v. Hermann. El. D. M. 54. Boeckh. l. c. 725. et nos ad Sapph. fr. 22. Ad ἦσθα Κόριννα ὑπναλέα supplet Hermannus. Turnebus in calce οἶσθα.

Fr. 15. Schol. Sangerman. Il. Β, 498. Οἷον καὶ παρὰ Κορίννῃ· (scil. est Θέσπια, non Θέσπεια) Θέσπια κτλ. Steph. Byz. v. Θέσπεια· καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ.

Corinnae esse suspicor versiculum apud Hephaestionem 81. a Blomfieldio ad Alcaeum relatum hunc: Τοιοῦτος εἰς Θήβας παΐς ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος, ubi quum χείμενος codex C habeat, ὀχείμενος scribendum erit.

Diagorae Melii Carmina. Phaedrus Epicur. de Nat. Deor. 23. Petersen. Ὁ Διαγόρας ἔπαιξεν, εἴπερ ἄρα τοῦθ' οὕτως ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνεκται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενος φησίν. Ἐν δὲ τῇ ποιήσει κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι τοῖς ὅλοις οὐδὲν ἀσεβὲς παρενέφαινεν, ἀλλ' ἐστὶν εὔφημος, ὡς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον,

κεκλοφέναι τοῦτον· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον, ὁ Διαγόρας αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε. Cfr. prolixam de Diagora narrationem Meieri in Encyclop. Ersch. et Gruber. s. v. et Bergkii Commentatt. Comoed. Att. 171 sqq.

1. *Εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον.*

Θεὸς, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν.

2. *Εἰς Νικόδωρον τὸν Μαντινέα.*

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖσθαι.

XX. Praxillae Sicyoniae Carmina.

Olymp. LXXXII.

De Praxilla nuper dixit Bergkius Commentatt. Com. Att. 227 sq. et Fritzschius ad Aristoph. Thesm. 191 sq.

καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην (Bergkius *Ἐριάνθην* conjectat, quia Paus. X, 9, 9. Erianthes Boeotus memoratur.) *τὸν Ἀργεῖον· Θεὸς κτλ. Καὶ τὸ εἰς Νικόδωρον τὸν Μαντινέα· Κατὰ κτλ. τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον.* De Nicodoro Aelian. V. H. II, 23. *Νικόδωρος ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας καὶ μετὰ τὴν ἄθλησιν νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῷ τοῦτο ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶν κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. Φασὶ δὲ αὐτῷ Διαγόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους ἐραστὴν γενόμενον.* Ad Mantinensium Encomium Petersen 47. non recte retulit Sext. Empir. IX, 53. *Ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως αὐτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται,* quod est carminis in Nicodorum exordium, ubi *ἐκτελεῖται* verum videtur.

I. Ὕμνοι.

1.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο,
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόςωπον
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

2.

Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

II. Σκόλια.

3.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Praxillae Sicyoniae Carmina. I. Ὕμνοι. Fr. 1. Provv. Coislin. 248. *Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. Πράξιλλα γὰρ ἡ Σικυωνία μελοποιὸς* (*ὥς φησὶ Πολέμων* Zenob. IV, 21.) *ἐν τοῖς ὕμνοις* (*ἐν τοῖς μέλεσιν* Zenob.) *εἰςάγει τὸν Ἄδωνιν ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν.* Cfr. de hoc hymno quae diximus in Nunc. Litt. Gotting. 1837, 85, 845 sq. 859 sq. 2. *σεληναίης*, v. Lobeck. Parall. 312. 3. *ὄχνους* Coisl. Scripsi *ὄγχνας*.

Fr. 2. Hephaestio 22. *Παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς· Ἀλλὰ κτλ.* *τεὸν* monosyllabum est, v. Hermann. El. D. M. 53. Eadem afferuntur in Crameri Ann. IV, 326, 20., ubi *οὔποθε, στείθεσιν ἔπειθεον* scriptum. Notus versus Homericus: *Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.*

II. *Σκόλια.* 3. Eustath. Il. 326, 36. *Ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου κτλ. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς*

4.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον, ὦ 'ταῖρε, φυλάσσεο.

III. Ἐξ ἀδήλου εἰδοῦς.

5.

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

XXI. Bacchylidis Cei Carmina.

Olymp. LXXXII.

Suidas: Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος. ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας Ἰουλίδα, Καρθαίαν, Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν· Μέδωνος (Μείδωνος Neuius) υἱὸς, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ λυρικοῦ (v. Simonid. Cei Prolegg. p. V.) καὶ αὐτὸς λυρικός.

ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Tangit Aristoph. Vespp. 1277., ubi Scholia: Τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξίλλης φέρεται παροινίοις, cfr. Bergk. Comm. Com. Att. 227. Ath. XV, 695, C. est l. τοὺς ἀγ. σέβου et 2. δειλοῖς ὀλίγη χ., v. Theogn, 154. Scolium 19. antistropham esse hujus carminis sententia est Fritzschii Quaestt. Arist. I, 52.

4. Scholl. Rav. Arist. Thesmoph. 528. (τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ τὴν παλαιὰν κτλ.) Ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων· Ὑπὸ κτλ. Cfr. Scol. 14. et Sophocl. Scholl. Nic. Ther. 19. Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Zenob. VI, 20. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει. Adde Ilgen. Scoll. 89. Fritzsch. ad Thesm. l. c.

5. Hephaestio 43. Καὶ τὸ πρὸς τρισὶ (δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν) καλούμενον Πραξίλλειον· Ὦ κτλ.

Bacchylidis Cei Carmina. Furibundus in Bacchylidea saeviit G. Burgessius in Class. Journ. XXIV, 48. p. 370 sqq., vix ut simulacra carminum agnoscas.

I. Ἐπίνικοι ᾠδαί.

1.

Ὄλβιος, ᾧτινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ᾽ ἐπιζάλῳ τύχᾳ
ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ᾽ εὐδαίμων ἔφυ.

2.

Ὡς δ᾽ ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων
βιᾶται.

3.

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ᾽ ἀελίου προςιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ᾽ οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

4.

Πιστὸν φάσομεν
κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων
ὁμιλεῖ.

I. *Ἐπίνικοι ᾠδαί.* Fr. 1. Stob. Floril. CIII, 2. *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν.* 1. θεὸς monosyllabum, ut apud Pindarum, v. Hermann. El. D. M. 53. Neuius ᾧτε dedit. *Μοῖραν καλῶν gloriam ex victoriis ludicris ortam*, cfr. Pind. Isthm. IV, 13 sqq. 2. τάχα A. 4. πάντα γ᾽ εὐδ. Stobaeus XCVIII, 26. Priore loco vulgo πάντ᾽ εὐδ., sed A πᾶν γ᾽ εὐδ., B πανευδαίμων, Trinc. παντευδαίμων. Suspiceris πάντα πανευδαίμων, v. ad Theognid. 441.

Fr. 2. Stob. Flor. X, 14. *Βακχυλίδου Ἐπινικῶν.* ἀνθρώπων A et Gesn. Margo: vulgo ἀνθρώπω: Grotius ἀνθρώπῳ. Pind. Pyth. III, 54. *Κέρδει καὶ σοφία δέδεται.*

Fr. 3. Stob. Floril. XCVIII, 27. *Ἐν τῷ αὐτῷ* (praecessit fr. 1.). Quod Ursini codex praebet: *Θνατοῖς μὲν φ. φ. καὶ* δ᾽ ἀελ. φάος ἔρος πρ. parodia est, v. Welckeri Prolegg. Theogn. LXXXIV.

Fr. 4. Plut. Morall. II, 36, C. 1. Vulgo φάσωμεν πιστόν: correxit Boeckhius. 2. ὁμιλεῖ, v. Dissen. Pind. Isthm. III, 6.

5.

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον
νικάσαντα.

6.

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

7.

Προςφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

8.

Νίκα γλυκύδωρος·
ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

II. Ὕμνος.

9.

Αἲ αἲ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακὸν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

Fr. 5. Scholl. Pind. Ol. I, p. 21. Τὸ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης γράφων οὕτω· Ξανθότρ. κτλ. Cfr. Pind. Ol. I, 18. Pyth. III, 74.

Fr. 6. Scholl. Pind. Ol. XIII, 1. Πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμὸν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις· Βακχυλίδης· Ὦ κτλ.

Fr. 7. Apollon. Pron. 368, A. Ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· Προςφ. κτλ. Βακχυλίδης.

Fr. 8. Ursini Stobaeus 206. Βακχυλίδης τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος ἀθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς. Concinnavit Neuius.

II. Ὕμνοι. Fr. 9. Stob. Flor. CXXIII, 1. Βακχυλίδου Ὕμνων.

III. *Παιᾶνες.*

10.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰράνα μεγάλα
πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκε' εὐρὼς δάμναται·
χαλκεᾶν δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος·

III. *Παῖανες.* Fr. 10. Stob. Flor. LV, 3. *Βακχυλίδου Παιάνων.* Cfr. Boeckh. de Metr. Pind. 337. 2. Vulgo *πλ. καὶ μελιγλ. ἀοιδῶν:* correxit Boeckhius. Cfr. Pind. Isthm. II, 8. Pyth. III, 64. Olymp. XIII, 96. Soph. El. 641. 3. Legebatur *θεοῖσιν αἴθεται* ex emendatione Leopardi: libri *θεοῖσι τίθενται*, sed *θεοῖσιν ἔθεσθε* A Voss. Ars. Trinc., qui et v. 5. pro vulgato *μέλει* dederunt infinitivum, quem recepi. Jam apparet *τίθενται* hariolationem esse Grammaticorum *ἔθεσθε* perperam interpretantium. Nostram correctionem requirit vel *τε* particula: alias *δὲ* esse debebat. 4. Gaisfordii Stobaeus *ξανθᾷ φλογὶ μηρία τῶν εὔτρ. τε μήλων.* Vulgo pro *μηρία τῶν εὔτρ.* legebatur *μερίδες εὔτρ.:* A *ξανθὰ φλογὶ μηρῦταν* (αν) *εὔτρ.*, Voss. *μεριτ,* Ars. *μηρίταν*, Trincav. *μερίταν:* dedi *μῆρα* cum Buttmanno, *δασυτρίχων* sprevi: ad librorum nutus emendavi *τανυτρίχων.* 6 sqq. Stobaeus *ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν* (*σιδαροδέτοισιν ὅρπαξιν* Voss. Ars., *ἔρπαξιν* A, *ὅρπαξιν αἰὲν ἀραχνᾶν* B) *αἶθαν* (Grotius *αἰθᾶν*) *ἀράχναν* (*ἀραχνᾶν* Grotius et sic B) *ἱστοὶ πέλονται, ἔγχεά τε λογχ. ξίφεά τ' ἀμφάκεα* (*ἐμφάκεα* A) *δάμναται.* Sed *εὐρὼς* inseruit Leopardus ex Plut. Numa XX. *Καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν* (Edd. vett. *ἔνθα* et sic cod. Sangerm.) *ἀραχνᾶν ἔργα* (Valckenar. Diatr. 169.) *καὶ εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκέων δ' οὐκέτι σ. κτ. οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων.* Compara Theocr. XVI, 96. Tibull. I, 10, 49. Eurip. Cresph. fr. 15. Dindorf. 9. Boeckhius *χάλκεος οὐκέτι: χαλκειᾶν* Bryanus. Legebatur *χαλκέων.* Compara praeter Tibullum Horat. Epod. II, 4 sq.

οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὅς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ παιδικοί θ' ὕμνοι
φλέγονται.

11.

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν· οὐδὲ γὰρ
ῥᾷστον ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

12.

Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει.

IV. Διθύραμβοι.

13.

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν
ἀσπίσι φορεῦντες.

---

10. Boeckhius γλεφάρων. 11. Libri ἄμος: emendavit Heynius Tibull. I, 1, 4. 12. γυμνασίων Voss. Arsen. φλέγονται, Intpp. Soph. O. R. 187.

Fr. 11. Clemens Al. Stromm. V, 687. Potter. Ἕτερος κτλ. φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν. Tu compara Pind. Ol. II, 94. Neuii Bacchyl. 5. Formulam τό τε πάλαι τό τε νῦν confer cum trita altera Soph. Antig. 181. νῦν τε καὶ πάλαι, ubi v. Wexii Syllogam. 2. ἐπέων πύλας, Dissen. Pind. Ol. VI, 27.

Fr. 12. Zenob. II, 36. Ἄρκτου κτλ. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Vide ibi nostras notas.

IV. Διθύραμβοι. Fr. 13. Scholl. Pind. Olymp. XI, 83. Ὁ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω· Ποσειδ. κτλ. Cfr. Serv. Virg. Aen. XI, 93.

V. *Προσόδια.*

14.

Στρ.

Εἷς ὅρος, μία δὲ βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται διατελεῖν βίον·
οἷς δὲ μέριμν᾽ ἀμφιπολεῖ φρενὶ,
τὸ δὲ παρ᾽ ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
* *αονι ἅπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον·*

Ἀντιστρ.

τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ᾽ ἔστ᾽ ἄπρηκτ᾽ ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

15.

Πάντεσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

VI. *Ὑπορχήματα.*

16.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει

V. *Προσόδια.* Fr. 14. Stob. Flor. CVIII, 26. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν* (sic). 1. *δὲ* inseruit Neuius, v. Hermann. Soph. Aj. 372. *ἐστίν* post *βροτοῖσιν* induxit idem. 2. *ἀπευθῆ* Trincav. *διαντλεῖν* Neuius optabat cll. Pind. Pyth. IV, 293. G. Dindorfius *διατ. δύναται* 3. Vulgo *οἷς δὲ μυρία μὲν ἀμφ. φρενί: ᾧ δὲ* Stephanus, *ὃς δὲ* Grotius: *μέριμν᾽* Neuius. Ego *οἷς* retinui. Transit poeta post in singularem, ut fit. 4. Vulgo *τόδε παρόμαρτε νύκτα μελλόντων χάριν ἀόνι ἅπτεται κέαρ.* Correxerunt priora Stephanus et Grotius: *ἀνίᾳ δάπτεται* Jacobsius: Grotius *ἑὸν ἰάπτεται,* quod probat Neuius cll. Hom. Il. *Φ*, 305. *Χ*, 459. aliis. Boeckhius *αἰὲν ἰάπτεται.* *ἔχειν* B. 6. 7. accesserunt ex Stob. Flor. CVIII, 49. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν.* Vulgo *ἄπρακτ᾽*: illud Boeckhius cll. Nott. Critt. Pind. Isthm. VII, 7.

Fr. 15. Stob. Flor. XCVIII, 25. *Βακχυλίδου Προσωδιῶν.* *πάντεσσι* Hermann. Orph. 821. Sed cfr. Buttmann. Gr. Max. I, 181.

VI. *Ὑπορχήματα.* Fr. 16. Stob. Flor. XI, 7. *Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων.*

χρυσὸν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατὴς τ' ἐλέγχει ἀλάθεια.

17.

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

VII. Ἐρωτικὰ καὶ Παροίνια.

18.

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖς νεανίαις,
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

19.

Ἦ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

20.

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

---

2. Sic vetus gemma apud Caylum Rec. d' Antiq. V, 3. tabul. 50, 4. Apud Stobaeum σοφία τε παγκρατὴς τ' ἐλέγχει ἀλήθεια: sed σοφίαν Damascius, τελέθει pro τ' ἐλ. Voss. B a m. pr. Trinc. Verba παγκρατὴς ἀλήθεια affert Schol. Ven. Il. *Π*, 57. *Virorum, ait, virtutem arguit poesis cum veritate conjuncta.*

Fr. 17. Dionysius Hal. C. V. 206. Rsk. Παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ κτλ. Cfr. Ath. XIV, 631, C. Mueller. Orch. 391. Encyclop. Ersch. et Gruber. v. Pallas p. 99 sq.

VII. Ἐρωτικὰ καὶ Παροίνια. Fr. 18. Ath. XI, 782, E. Καὶ Βακχυλίδης· εὖτε κτλ. 2. Ath. ἐντείνουσα, sed XV, 667, C. (Βακχ. ἐν Ἐρωτικοῖς) ἀντείνασα. Cfr. ad Anacr. fr. 33. de voce ἀγκύλη. Neuius ad τὴν ἐπ' ἀγκ. supplet πρόεσιν.

Fr. 19. 20. Hephaestio 130. Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόςκειται, οἷον τὸ Βακχυλίδου· Ἦ κτλ. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· Σὺ κτλ. 1. ἐρᾷς Ursinus: vulgo ὁρᾷς. 2. μούνῳ ed. Flor.

21.

Στρ. α'. Γλυκεῖ' ἀνάγκα
σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας
Στρ. β'. ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
Στρ. γ'. χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα [καρπὸν]
νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

22.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

VIII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

23.

Ὦ Τρῶες Ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,

Fr. 21. Athen. II, 39, E. F. Βακχυλίδης φησί· Γλυκεῖ' κτλ. Carmen rectius descriptum dedit Bergkius Anacr. 200.; fuit autem monostrophicum. 1. γλυκεῖ' ἀν., *ebrietas quae mentem sui compotem esse non patitur.* 3. διαιθύσσει Erfurdtius: libri δ' αἰθύσσει. 4. Libri ἀναμιγνυμένα: correxit Neuius. Boeckhius ἀμμιγνυμένας. 5. Intellige: *Spes erigit mentem et ampliora sperare jubet.* Ovid. Art. Am. I, 239. *Tunc pauper cornua sumit.* 6. Libri αὐτὸς (αὐτὴ C) μὲν πόλεων κρήδεμνον λύει: αὐτίχ' ὁ μὲν Bergkius, κρήδεμνα (Il. *Π*, 100.) Neuius: λύσειν voluit Erfurdtius. At sic et φύειν (Alcaeus) et κλύειν (Phoenix) producta ῡ interdum reperiuntur. Et ipsum λύειν jam Odyss. *Η*, 74. Teleclid. ap. Plut. Pericl. XVI. 8. Cfr. Dissen. Pind. Frr. 671. 9. καρπὸν addidit Bergkius: πόντον Erfurdtius. 10. ἐπ' BCD.

Fr. 22. Ath. XI, 500, B. Μνημονεύει τῶν Βοιωτικῶν σκύφων (Bentlej. Opuscc. 215.) Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ· Οὐ κτλ.

VIII. Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν. Fr. 23. Clemens Al. Stromm.

οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὁσίαν,
ἁγνὰν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

24.

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδὸν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον ὧδέ τ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

25.

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
νούσων ἄνατοί τ', οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

26.

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκῦρσαι δύᾳ.

V, 731. *Ὦ Τρῶες Ἀρ., ὁ Λυρικός φησι, Ζεὺς κτλ.* Cassandra fata Trojae vaticinatur, cfr. Porphyrio in Horat. Carm. I, 15. Mueller. Encycl. Ersch. et Gruber. s. v. Pallas p. 99. Bacchylidi haec jam Sylburgius dedit. 3. *ἁγνὰν* seclusit Neuius cum Boeckhio. 5. Vulgo *ὦ νιν*, Brunckius *οἵ νιν*: delevit Neuius.

Fr. 24. Ath. V, 178, B. *Βακχυλίδης περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτλ.* 1. *ἔντυον* Neuius: libri *ἔντυνον, εὔτονον.* *ἔφα* Neuius: *ἔφασ'* PVL: *ἔφασκ'* Stephanus. 2. *δ'* delet Brunckius. Bacchylides sectatus est Hesiodum, qui Herculem *ἐπιφοιτήσαντα ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου* sic locutum fecerat: *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν*, Zenob. II, 19. ubi v. notas nostras.

Fr. 25. Clem. Al. Stromm. V, 715. *Ἀκούσωμεν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεικελίαν νούσων εἰσὶ καὶ ἄνατοι κτλ.* *ἄνατοι* Schaeferus Melett. Critt. 137., vulgo *ἀναίτιοι*: *τ'* inseruit Neuius. Jacobsius *καὶ ἄναιμοι κοὐδέν.*

Fr. 26. Clemens Al. Stromm. VI, 745. *Βακχυλίδου εἰρηκότος· Παύροισι κτλ.* 1. Vulgo *τῷ δαίμονι δῶκε*: emendavit Brunckius et Neuius. 2. *πράσσοντα* vulgo: correxit Stephanus.

27.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

28.

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἁ πάνδωρος αἶσα.

29.

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

30.

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

31.

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

32.

Ἑκάτα, δᾳδοφόρου Νυκτὸς
μεγαλοκόλπου θύγατερ.

Fr. 27. Clemens Al. Paedag. III, 310. *Οὐ γὰρ ὑ. φ. βρ. φ. λ. ἔσται λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχυλίδης.* Ex codd. *ἔστε* et *σοφίας* affertur: sequor Neuium.

Fr. 28. Stob. Eclogg. I, 9, 166. 3. 4. *γαῖαν ἁ π. αἶσα* mavult Boeckhius.

Fr. 29. Plut. Num. IV. *Εἰ δὲ λ. τ. ἄ., κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κέλευθος.* Cfr. Neuii Bacchyl. 6. et Dissen. Pind. Nem. VI, 47.

Fr. 30. Et. M. et Bachmann. Ann. I, 208, 13. *Εἴδωλον: σκιοειδὲς ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος· σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης· Μελαγκεθὲς κτλ.* Suidas v. *εἴδωλον* habet *μελαμβαφές*: nostrum (*pulla veste amictus*) debetur Neuio. Dicitur Ulixes, qui mendici habitu Trojam intravit, v. Hom. Odyss.

Fr. 31. Ath. I, 20, D. *Βακχυλίδης φησί· Τὴν κτλ.*

Fr. 32. Scholl. Ap. Rh. III, 467. *Βακχυλίδης Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτλ.* 1. *δαϊφόρου*

33.

Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

34.

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

35.

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

IX. Ἐπιγράμματα.

36.

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
  πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
  Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

Paris. δᾳδοφόρος vel δᾳδοφόρε emendant: Neuius Νύκτα δᾳδοφόρον vindicat cll. Millin. Gall. Myth. № 168. 2. μελανοκόλπου Ursinus. Est fortasse ex ὕμνῳ ἀποπεμπτικῷ, v. Menander Rhet. IX, 132. 140. Walz.

Fr. 33. Ioann. Sicel. Walzii VI, 241. Ἁβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς που καὶ Βακχυλίδης φησί· Ἁβρότητι κτλ. τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν. Contra Anonymi Scholl. VII, 982. tanquam Bacchylidea praebent haec: Τῶν ἁβροβίων Ἰώνων ἄναξ, cfr. Exx. Critt. IV, 24.

Fr. 34. Priscianus Metr. Com. 1328. *Bacchylides:* Χρυσὸν κτλ. *Hic quoque iambicus in fine tribrachum habuit.* Aldus πτολίεσσιν ἀνύει. Cfr. Hermann. Opuscc. II, 261.

Fr. 35. Zenobius III, 25. Δίχολοι γνῶμαι: παρὰ τὸ δίχα, ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὀργαὶ κτλ. Cfr. Hesych. s. v. Sed Schol. Hippocr. v. ὀργᾶν Foes. haec sic concepta: Ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ βεβριμέναι Alcmani tribuit, v. Ruhnken. Ep. Crit. 205. Welcker. Alcm. 81.

IX. Ἐπιγράμματα. 36. Anth. Pal. VI, 313. 2. Κραναίων, erat δῆμος Κραναὴ τῆς Ἀττικῆς, Steph. Byz. De Victoria Pallantis filia v. Hes. Theog. 383. 4. Codex Κηόρω ἀμ. Βακχυλίδης.

37.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ,
εὐξαμένᾳ ὅ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

XXII. Ariphronis Sicyonii Paean.

Olymp. ?

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς,
ἢ πόθων, οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ἀμ-
πνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,

---

37. Anth. Pal. VI, 53. 2. *πιοτάτῳ*, v. Suid. s. v., qui affert v. 1. 2. explicans *θρεπτικόν, αὐξητικόν.* Schneiderus *πρηΰτάτῳ*, ego *πιστοτάτῳ* conjectabam. 3. Vulgo *γάρ οἱ*: sequor Hermann. Orph. 785.

Ariphronis Sicyonii Paean. Athen. XV, 702, A. *Παιᾶνα εἰς Ὑγίειαν ἐποίησε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικυώνιος· Ὑγίεια κτλ.* Lapidi incisum carmen prope Athenas reperto, v. Boeckh. C. I. I, 477 sq. *Ἀρχαῖον ᾆσμα* vocat Max. Tyr. XIII, 229., *γνωμικώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος* Lucianus pro Lapsu VI. Ceterum valde memorabilis locus Sext. Emp. adv. Math. 447, C. *Λικύμνιος δὲ προειπὼν ταῦτα·*
Λιπαρόμματε μᾶτερ ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινὰ
πραΰγελως Ὑγίεια,
ποῖον ὑψηλὸν ἐπιφέρει·
Τίς γὰρ πλούτου χάρις ἢ τοκήων
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου βασιληΐδος ἀρχᾶς·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.
Cfr. Ilgen. Scol. 120. et 193. Koester. de Cantil. Popularr. 68 sqq.

2. *σύνοικος*, Bacchylid. fr. 23, 5. 4. *ἢ* addidit Boeckhius. *ἰσοδαίμονος*, comparant *ἰσόθεος τυραννὶς* Eurip. Troadd. 1169.

τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

XXIII. Euripidis Epinicium Alcibiadi.

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
καλὸν ἁ νίκα· κάλλιστον δ', ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων,
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
βῆναί τ' ἀπονητὶ τρὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

XXIV. Aristotelis Stagiritae carmen.

Olymp. CIX, 3.

Ἀρετὰ, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,

---

8. *καὶ τέθαλε* Boeckhius. *ἔαρ* VL: *ὄαρ* C et margo Epit. Hoeschel., quae in textu *ὄαρι* praebet. *Tecum florent omnia et instar veris, quod Gratiae reddunt pulcrum, affulgent.* 9. *ἔφυ* ex Licymnii loco additum.

Euripidis Epinicium Alcibiadi. Plut. Alcib. XI. *Αἱ δ' ἱπποτροφίαι περιβόητοι μὲν ἐγένοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων. ἑπτὰ γὰρ ἄλλος οὐδεὶς καθῆκεν Ὀλυμπίασιν ἰδιώτης οὐδὲ βασιλεὺς, μόνος δ' ἐκεῖνος· τὸ νικῆσαι δὲ καὶ δεύτερον γενέσθαι καὶ τέταρτον, ὡς Θουκυδίδης* (VI, 16. ibique Goeller.) *φησὶν, ὁ δ' Εὐριπίδης τρίτον, ὑπερβάλλει λαμπρότητι καὶ δόξῃ πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις φιλοτιμίαν. Λέγει δ' ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ᾄσματι ταῦτα· Σέ κτλ.* Cfr. Ath. I, 3, D. 2. *ὃ μηδεὶς ἄλλος*, scil. *ἐποίησε*. 4. *τ'* codd. Paris. Vulgo *δ'*. *τρὶς* Reiskius: libri *δίς*. Ceterum Plut. Demosth. I. *Ὁ γράψας τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὀλυμπίασιν ἱπποδρομίας εἰς Ἀλκιβιάδην ἐγκώμιον, εἴτ' Εὐριπίδης, ὡς ὁ πολὺς κρατεῖ λόγος, εἴθ' ἕτερός τις ἦν, φησὶ χρῆναι τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι τὴν πόλιν εὐδόκιμον.* Idem, opinor, carmen obversabatur Ammiano Marc. XIV, 6. *Ut enim Simonides Lyricus docet, beate perfecta ratione victuro ante alia patriam convenit esse gloriosam.*

σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακοῦ θ' ἡδίον' ὕπνου·
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους
ἦλθον· σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου
μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγάς·
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Aristotelis Stagiritae carmen. Athen. 695, A. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφὲν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιάν ἐστιν, ὥς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος Δημόφιλος, εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ᾄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὁσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα. ὅτι δὲ παιᾶνος οὐδεμίαν ἔμφασιν παρέχει τὸ ᾆσμα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἕν τι καὶ αὐτὸ εἶδός ἐστιν, ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερὸν ὑμῖν ποιήσω· Ἀρετὰ κτλ. Affert et Diog. Laert. V, 7. De Hermia Atarnita v. Stahr. Aristotel. I, 75. Carmen illustravit Jacobsius Anthol. Commentar. I, 1. p. 362 sqq., Ilgenius Scoll. 137 sqq. 5. ἀκαμάτους ABCP: illud Diogenes. 7. καρπὸν εἰς ἀθ. Diogenes: mitto prava tentamina doctorum. Καρπὸν dicit ἀθάνατόν (τε) χρυσοῦ τε κρείσσω. Sic τε praeponitur Aesch. Choeph. 128. ἐποικτείρειν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην, v. Wellauer. Aesch. Prom. 42. κρείσσω AB: κρέσσω PVL: κρεῖσσον Diogenes. 8. Vulgo μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου: Diogenes μαλακαυγητοῖο, cod. Cantabrig. μάλα καυγῆ τοῖο: Athenaei edd. VL μαλακαυγῆ τοῖο, cod. P μάλα κἀυγήτοιο. Id monstrum mihi videor perdomuisse. Sed fortasse lenius etiam correxeris μαλακοῦ τε λῴον' ὕπνου. Editores μεγαλαυχήτοιο, μαλακωτάτοιο conjectarant. 9. Hercules et Dioscuri exempla virtutis Hor. Epp. II, 1, 5 sqq. Carmm. I, 12, 25. 11. ἀναγορεύοντες Diogenes. 14. χήρευσεν αὐγᾶς Maittarius. Athenaeus sensum verborum recte expressit statim post: τετελευτηκέναι τὸν Ἑρμείαν. 15. ἀοίδιμον Pal. ἀθάνατοι Diogenes. 17. βεβαίας Athenaeus.

XXV. Ithyphallus in Demetrium Poliorcetem.

Olymp. CXVIII, 2.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
  τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
  ἅμα παρῆγ᾽ ὁ καιρός.
χἠ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
  ἔρχεθ᾽ ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ᾽ ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
  καὶ γελῶν πάρεστι·
σεμνὸν, ὅθι φαίνεθ᾽, οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
  ἐν μέσοισι δ᾽ αὐτὸς,
ὅμοιος, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
  ἥλιος δ᾽ ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
  χαῖρε, κἀφροδίτης.

Ithyphallus in Demetrium Poliorcetem. Athen. VI, 253, B. Φησὶν ὁ Δημοχάρης ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ γράφων· »Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ᾽ ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ᾽ ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν, ἢ οὐκ εἰσὶ, γεγονὼς δ᾽ εἴη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς πάντας φιλανθρωπίᾳ κοινός· δεόμενοι δ᾽ αὐτοῦ ἱκέτευον, φησὶ, καὶ προσηύχοντο.« Ὁ μὲν οὖν Δημοχάρης τοσαῦτα εἴρηκε περὶ τῆς Ἀθηναίων κολακείας· Δοῦρις δ᾽ ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον, Ὡς οἱ μέγιστοι κτλ. Demetrius Poliorcetes, Antigoni filius, Ol. CXVIII, 2. expulit Demetrium Phalereum, v. Diod. Sic. XX, 45 sq. 3. Libri ἐνταῦθα δημήτριος: Δημήτριον Casaubonus: γὰρ Δήμητρα καὶ Toupius interposuit. 4. παρῆν libri: correxit Porsonus. Tempus dicitur mysteriorum, quo tempore venit Demetrius. 9. σεμνὸς VL. 11. εἰ Toupius.

ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
  ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσίν, ἢ οὐ προςέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν·
  σὲ δὲ παρόνθ᾽ ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον οὐδὲ λίθινον, ἀλλ᾽ ἀληθινόν·
  εὐχόμεσθα δή σοι·
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε,
  κύριος γὰρ εἶ σύ·
τὴν δ᾽ οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ᾽ ὅλης τῆς Ἑλλάδος
  Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
  ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ᾽ ἡμῶν πάνθ᾽ ἀναρπάσας φέρει,
  κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
(Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
  νῦν δὲ καὶ τὰ πόῤῥω·)
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
  Οἰδίπουν τιν᾽ εὑρέ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
  ἢ σπίνον ποιήσει.

XXVI. Melinnûs Locrensis (?) carmen in urbem Romam.

Olymp. CXXIV. (?)

De Melinnone egit Welckerus in Creuzeri Melett. II, 18 sqq. Langius in Scriptis Minorr. ed. Jacob. 125 sqq. et nos in Zimmermanni Diar. Philoll. 1837, 25. p. 212 sqq., ubi conjecimus,

---

24. περιπατοῦσαν libri: περικρατοῦσιν Casaubonus. Intelligitur vel Cassander, vel Polysperchon. 25. Αἰτωλὸς ABP: αἰτωλὸν DQ: αἰτωλίδ᾽ CVL. 26. ἡ παλαιὰ Casaubonus: ἡ πάλαι VL: οἱ πάλαι P. 31. σχόλασον libri: correxit Toupius. 34. Libri σπεῖνον, σπεινὸν, πεινῆν: correxit Jacobsius. Fortasse a quibusdam Sphinx vetus in istam avem transmutata esse fingebatur.

Melinnonem Locrensem Epizephyriam (v. Nossidis Epigr. Anth. Pal. VI, 353.) Romanis victoribus hoc carmine adulatam esse, quum a. u. 469. (475.) Pyrrhi militibus, qui urbem tenebant, trucidatis Locros occupassent, v. Liv. IX, 16. Niebuhr. H. R. III, 604. Quanquam possit quis in primi belli Punici tempora malle detrudere carmen propter imperium maritimum v. 10. commemoratum: nisi forte, ut **Mehlhornius** observat, adulationi, quae per totum carmen conspicua est, hoc tribuere malis.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεόμιτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρέσβειρα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
ἁγεμονεύῃς·
σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλους λοχεύεις,

Melinnus Locrensis (?) **carmen in urbem Romam.** Stob. Flor. VII, 13. *Μελιννοῦς Λεσβίας* (?) *εἰς Ῥώμην.* 2. *Χρυσεόμιτρε* A. Mitra divinitatis signum. 3. Terra Romae Olympus dicitur. Mehlhornio augusta sedes in universum dici videbatur. *ἃ ναίεις* Grotius: libri *ἂν αἴης, ἂν αἴης.* 4. *ἄθραυστος* Gesneri Margo, v. Odyss. *Z*, 42. *θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.*
5. Vulgo *πρέσβυς τὰ:* A *πρέσβιστα:* Gesneri Margo quod expressimus. 6. *ἔχουσα* libri. 10. *στέρνα*, Hes. Theog. 117. *γαῖ' εὐρύστερνος.* Soph. O. C. 691. 18. Vulgo *μεγάλως:*

εὔσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

XXVIII. Scolia et cantilenae populares.

1. Callistrati Scolium.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

---

illud A. 19. Sic A: vulgo *συνείσω*: Gesneri Margo *συνοίση*: Grotius *συνοίσῃς*.

Scolia et cantilenae populares. 1. Callistrati Scolium servavit Ath. XV, 695, A sqq. apud quem stropha quaeque per se constat. Hesychius *Ἁρμοδίου μέλος· τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκόλιον ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον.* Adde Arist. Ach. 990. 1058. Scholia priore loco: *Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι μέλος Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· Φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔ τί που τέθνηκας.* Cfr. Bergkii Comm. Com. Att. 226 sqq. Ex illo Schol. testimonio Fritzschius Quaestt. Aristoph. I, 48 sqq. evincere studuit, alteram stropham esse praeponendam: idem Antistropham facit haec:

Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις
οὐχ οὕτω γε [πόλει καλὸς πολίτης.]

Duxit haec ex Aristoph. Vespp. 1226., ubi Bdelycleo:

Ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων,
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ·
Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Ἀθηναῖος (*ἔγεντ' Ἀθήναις* Bentlejus): tum Philocleo:
Οὐχ οὕτω γε πανοῦργος, ὡς σὺ, κλέπτης.

Tum Fritzschio stropham *β'* facit Athenaei stropha *ά*; antistropham *β'* Athenaei stropha tertia: stropham tertiam deesse statuit; antistropham *γ'* facit Athenaei quartam. — Nobis nihil aliud ex illo Scholiastae testimonio apparere videtur, nisi multo usu variatum fuisse ordinem scolii. 1. Alludit Arist. Lys. 632 sq. *κλαδί*, Buttm. Gr. Max. I, 221. 4. *ἰσονόμους*, cfr. tamen prae reliquis Thuc. VI, 54 sqq. I, 20.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τέ φασιν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

2. Hybriae Cretensis Scolium.

Στροφή.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνωΐας κέκλημαι.

Ἀντιστροφή.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμὸν

---

8. Libri φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα. Correxit Lowthius. De Achille in insulas beatorum delato v. Pind. Ol. II, 79. ibique intpp., de Diomede Nem. X, 7. et nos Ibyc. Rheg. 156 sqq. 10. Libri Ἁρμόδιε: illud Ilgenius. 11. ἐν θυσίαις, Panathenaeis, v. Thuc. l. c.

2) Hybriae Cretensis Scolium. Ath. XV, 695, F. Σκόλιον φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν· ἔχει δ' οὕτως· Ἔστι κτλ. Descripsit Hermannus El. D. M. 463. 3. Cfr. Archilochi Eleg. fr. 2. 5. Libri μνοίας: correxit Hermannus. 6. Libri τολμῶντες: correctum ab eodem.

* * * κυνεῦντί τε δεσπόταν,
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

Ἀδέσποτα.

3.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

4.

Πλούτου μητέρ', Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Περσεφόνη,
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

5.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατὼ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλων',
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

6.

Ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,

---

9. Libri κυνέοντι omisso τε: lacunam indicavit et rell. emend vit Hermannus. 10. φωνέοντι VL et Eustathius. βασιλῆα He mannus: libri βασιλέα.

3) Athen. XV, 694, C.

4) Athen. l. c. apud quem eundem reliqua quoque exsta Scolia eodem loco. 2. Δήμητραν Hermannus.

5) Versu 2. Ἀπόλλω Ilgenius.

6) Scolium Atticum, ut videtur, in Panem Atheniensibus pugna Marathonia adjutorem, v. Boeckh. Frr. Pind. 592. Libri μεδέων: correxit Hermannus.

γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

7.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

8.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

9.

Ἐκ γῆς * * χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

10.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾶ τὸν ὄφιν λαβών·
» Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. «

---

3. Libri γελασίαις: correxit Valckenarius.

7) Scolium cantatum, ut ait Muellerus de Minerv. Poliad. 22., in ἑστιάσει victoris Panathenaici. De corona oleagina suspensa in templo Minervae v. Apollod. III, 14, 1. Rami coronae decerpebantur ex moriis illis, quae in arce erant.

8) 3. πάλιν τ' conjicit Dindorfius. Ad sententiam cfr. Eurip. Hipp. 938. ibique Valckenarium. Traduxit Arist. Eccles. 969 sqq., cfr. Fritzsch. Quaestt. Arist. I, 49.

9) μὲν ἄνδρα inserunt, alii πόῤῥωθεν praeponunt. 3. Cfr. Horat. Epp. I, 18, 87.

10) 3. Εὐθὺν — ἔμμεν *sola sunt scolii verba: proxima admonitio cancri est.* Dindorfius.

11.

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα·
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

12.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

13.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

14.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

15.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

16.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς τὠυτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

---

11) Cfr. Theopomp. Ath. I, 23, E. Antiphan. XI, 503, E. 2. *μετ' Ἀχιλλέα*, v. Alcaei fr. 39. 4. Libri *καὶ Ἀχιλλέα*. Apud Ath. hi duo versus per se constant.

14) Cfr. Praxillae fr. 4., cujus haec variatio est.

16) Bergkius Comm. Com. Att. 227. hoc et Scolium 19. (v. ad Praxill. fr. 3.) Praxillae Sicyoniae esse suspicatur. 2. *λόει*, v. Hermann. Arist. Nubb. 837.

17.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

18.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν, οἵων πατέρων ἔσαν.

19.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

20.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω· πολύ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν·
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κὴν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ.

21.

Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει.

---

17) *Ἔγχει κώθωνι* conjecit Canterus: *δὴ κώθωνι* Porsonus. 2. *εἰ δὴ χρὴ* libri: correxit Porsonus.

18) Et. M. 361, 32. *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη: χώρα ὑπὸ τὴν Πάρνηθον, ἣν ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, οὗ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν· ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκόλιον εἰς αὐτοὺς ᾔδετο· Αἶ αἶ κτλ.* Herod. V, 62. 3. Hermannus *μάχεσθαί τ' ἀγαθοὺς γένει τ' εὐπ.*

19) Cfr. ad Scol. 16.

20) Ath. XV, 697, D. *Σέλευκον, τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν· οὗπερ συνεχῶς ᾄδειν εἰώθασι· Κἀγὼ κτλ.*

De his cantilenis popularibus vide Zellii Ferienschrr. I, 53 sqq. Herm. Koester. de Cantilenis Popularibus veterum Graecorum. Berolin. MDCCCXXXI. Bernhardy Hist. Litt. Grr. I, 53 sq.

21) Ath. XIV, 618, D. *Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσ-*

22.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

23.

Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν θεὸν, ἐγρεκύδοιμον,
[ἀοιδαῖσι] ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἁγνάν,
παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμνήπωλον, δαμάσιππον
παρθένον.

ηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ· ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους. δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ Πλεῖστον κτλ. ἄλλοι δέ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν. Adde Eratosthenem et Didymum Scholl. Ap. Rh. I, 972.

22) Pollux IX, 7. Ἡ δὲ Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν· ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις· Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν· Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. Cfr. Ael. Dionys. Eustath. Il. 881, 42. Ath. XIV, 619, B. Aristoph. Νήσων fr. IV. Dindorf.

23) Arist. Nubb. 960. Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορόν τι βόαμα (Cydiae Hermion. fr. 2.). Scholia: εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν — Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Π. π. κλήζω πολεμαδόκον ἁγνάν, Παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. Et postea: Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται, ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· Π. π. δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον, ποτικλήζω πολεμαδόκον ἁγνὰν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον, καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. Scholl. Aristid. 203. Frommel. (538. Dindorf.) Π. περσέπτολιν κλεισοπολεμοδόκον, ἁγνὴν παῖδα Διὸς μεγάλα δαμνηπῶλον ἄϊστον (al. ἄριστον) παρθένον. Tzetza Chill. I, 683. priorem versum exhibet, ut Scholl. Aristoph., in altero scribit παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμόπωλον, ἄϊστον παρθένον. Constituit probabiliter Hermannus Scholl. Arist. 340.: aliter Kleinius Stesich. fr. XCVII. Carmen, ut fit, varie immutatum. 3. Soph. O. C. 705. εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. Ad eundem hymnum rettuli

24.

Ἔλθεῖν ἥρως Διόνυσε,
Ἄλιον ἐς ναὸν ἁγνὸν
σὺν Χαρίτεσσιν·
ἐς ναὸν βοέῳ ποδὶ θύων,
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

25.

Πόῤῥω παῖδες πόδα μετάβατε καὶ κωμάξατε βέλτιον.

26.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

27.

Senes:

Ἄμμες ποκ᾽ ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.

Et. M. v. *Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ᾽ ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ᾽ αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ*, cfr. ad Eustath. in Pind. 20.

24) Plut. Quaestt. Grr. 36. Solebant mulierculae Eleae Dionysum tauripedem invocare, cfr. Welckeri Append. Tril. Aesch. 190. 2. Vulgo *ἄλιον:* correxit Welckerus. Sic pro *Ἠλεῖος* Plautus *Alius* habet. 4. Corrigunt *θεῖον*, *θείῳ*.

25) Lucianus Saltat. 10. 11. *Καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι* (Lacones) *ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστιν καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων — δύο γὰρ ᾄδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι· πόῤῥω γάρ φασιν, ὦ παῖδες, κτλ. τουτέστιν ἄμεινον ὀρχήσασθε.* Cfr. Mueller. Dorr. II, 339.

26) Ath. XIV, 629, E. *Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα. ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ.*

27) Plutarch. Lycurg. XXI. *Τριῶν χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ᾖδεν· Ἄμμες ποκ᾽ κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων*

Viri:

Ἄμμες δέ γ' εἰμὲς· αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ.

Juvenes:

Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες.

28.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

29.

Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.

30.

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·

ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμμες κτλ. Pro *πεῖραν λαβέ* Plutarch. Instt. Lacon. 251. Hutten. dat *αὔγασδεο.* Adde Diogenian. Provv. II, 30.

28) Plut. Quaestt. Grr. 35. Hanc cantilenam virgines Bottiaeae inter saltandum canebant. Erant autem quaedam gentes Bottiaeae origine Athenienses.

29) Ath. XIV, 619, C. *Κλέαρχος ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν νόμων καλεῖσθαί τινά φησιν ᾠδὴν ἀπ' Ἡριφανίδος, γράφων οὕτως· Ἡριφανὶς ἡ μελοποιός, Μενάλκου κυνηγετοῦντος ἐρασθεῖσα, ἐθήρευε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις. φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμοὺς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργίᾳ διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει, λαβόντας αἴσθησιν ἐρωτικῆς ἐλπίδος. ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περιῄει κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὥς φασιν, ἀναβοῶσα καὶ ᾄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἐστι· Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.* Versiculus intercalaris, ut videtur.

30) Ath. XV, 697, B. *Οὗτος τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἥδε· Ὦ κτλ.* Confer Bentleji Opuscc. 351. 1. *ἥδε· Ὦ τί:* A *ἡδέω τι:* B *ἥδεω τί: ἡδέω τί* P: *ἡδέως τι* VL. Bothius in Annall. Litt. Heidelb. 1837, 890. *Κάλ' ᾐθέων, τί πάσχεις;*

μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς κἀμὲ τὰν δειλάκραν·
ἁμέρα * καὶ ἤδη. τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ἐσορῇς;

31.

Ἑλλάδος ἀγαθέας στραταγὸν
τὸν ἀπ' εὐρυχόρου Σπάρτας ὑμνήσομεν·
ὦ ἰὴ παιάν!

32.

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν οὐ προκυκλεῖς
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,

---

3. Libri ποιήσῃς καί με: Bothius ποιήσῃς με τὰν δ., Bergkius Anacr. 6. ποιήσῃς κἀμέ, Toupius ποιήσῃ σὲ κἀμέ. 4. καὶ Dindorfio delendum videtur, ὡς Bothius, καὶ δὴ Bergkius scribunt. Mihi ἁμέρα δ' ἤδη placet.

31) Plut. Lysand. XVIII. Πρώτῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις, Ἑλλήνων ἐκείνῳ (Lysandro) βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καὶ θυσίας ἔθυσαν, εἰς δὲ πρῶτον παιᾶνες ᾔσθησαν, ὧν ἑνὸς ἀρχὴν ἀπομνημονεύουσι τοιάνδε· Τὸν Ἑ. ἀ. στρ. εὐρυχώρου Σπάρτας ὑ., ὦ ἰὴ παιάν. Sic Schaeferus. Cfr. Naek. Choeril. 46 sqq. Ath. XV, 696, E. Ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς παιὰν (ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπίῤῥημα), ὅν φησι Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὥροις ᾄδεσθαι ἐν Σάμῳ.

32) Athen. VIII, 360, B. Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος (v. Phoenic. Coloph. fr. 2.), περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. »Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί· χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι· Ἦλθ' κτλ. τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων.« Illustravit Ilgenius Opuscc. I, 129 sqq., numeros descripsit Hermannus El. D. M. 461 sq.

τυροῦ τε κάνιστρον
καὶ πυρῶν;
ἁ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομες,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ θὐπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μὶν οἴσομες·
ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις·
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

33.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
ἃν φέρομεν παρὰ τᾶς θεῶ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

34.

Ἄλει μύλα ἄλει,
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

35.

Ὦ παῖδες, οἳ Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·

---

9. τυρῶ PV: τυρῶν B. Illud fortasse recte. 10. Hermannus τυροῦ τε κάνιστρον. | καὶ πυρὰ χελιδὼν | καὶ τὸν λεκιθίταν. 17. Libri ἂν δὴ φέρῃς τι: correxit Dindorfius. δή τι (τοι P) φέροις BP.

33) Cfr. Koester. Cantil. Popull. 79. Pastores Siculi haec canebant.

34) Plut. Septt. Sap. Conv. XIV. Narrat Thales Milesius ibi, se Lesbi molarem cantilenam a muliere in pistrino cantatam audisse. Dilogia inest in illo καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει (*permolit*), v. Welcker. Jahn. Annall. 1828, I, 4. p. 402.

35) Plut. Amator. 761, A. Ἀριστοτέλης τὸν μὲν Κλεόμαχον ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἐρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων γενέσθαι, πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκι-

σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς ἔρως
ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.

δεῦσιν ἐπίκουρον. ὅθεν ᾄδεσθαι παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· Ὦ παῖδες κτλ. Cfr. Winckelmann. 188. Meinekii Euphor. 10. Bergk. Anacr. 203. 1. ὅσοι Bergkius. πατέρων, *parentes* dicit. 2. ὁμιλεῖν Bergkius, ut μὴ φθ. et cum genitivo ὥρας et cum infinitivo ὁμιλεῖν constructum esset. 4. ἐπὶ Χ. π., Bernhardy Synt. 249.

Addenda et Emendanda.

Section. I.

P. 20. Fr. 2, 28. Soloneus locus obversatus fuerit Diogeni Cynic. Epist. XI., quam publicavit Boissonadius in Notit. et Extr. Codd. Regg. X, 2, 269. Οὐ τοίνυν ἔχοις ἂν ἐπιδεῖξαι ὅπως τοιοῦτος ὢν ἐπικέχρησαι ἀνθρώπῳ χρηστῷ· τοιούτοις δὲ ἐπιχρώμενος οἷος πρῶτός γ' ἂν αὐτὸς καὶ μέγιστα κακὰ παθεῖν, καὶ νῦν μηδὲν ἀγαθὸν πάσχειν, μηδέ σοι ἀρκέσειν τὰ τείχη. ῥᾳδίως τὰ κακὰ ὑπεράλλεται καὶ παραδύεται.

— 22, 18. adde: ἐξάραντ' etiam Bergkius desiderat in Zimmermanni Diar. Philoll. 1838, p. 38.

— 28, 1. Restitue scripturam librorum μάκαρ cum Buttmanno Gr. Max. II, 410.

— 35. Fr. 29, 3. fortasse τοῖσι κἀτέροις scribendum, si de ἀτέροις forma recte pronunciavit Hermannus Opuscc. VI, 134. Notus peculiaris ille καὶ particulae usus.

— Ibid. Fr. 30. Meam et emendationem et explicationem video confirmari ab incerto auctore collectionis proverbiorum Vaticanae, quam ipsius manu eleganter descriptam his diebus Berolino ad me misit G. Kramerus, vir humanissimus, cui Strabonis luculentam editionem debebimus. Ibi nulla addita explanatione versiculus sic scriptus est paullo aliter atque apud Diogenianum: Ἀρχῶν ἄκουε κἂν δίκῃ κἂν μὴ δίκῃ.

— 36. Fr. 31, 2. librorum scripturam ἔγχος ἔχων temere desertam revoca.

— 92, lin. 3. inf. corrige: I, 561.

— 93. vers. 738. lege: ἀζόμενοι.

— 97. vers. 825. lege: ἀείδειν.

— 126. Ionis Elegia 2. nonnisi vel Spartae vel in terra Laconica videtur cantari potuisse O. Muellero in Histor. Litt. Grr. anglice scripta I, 113. Arguere hoc memoriam personarum, quibus libari dicatur, Eurysthenis mentionem fortasse iccirco factam non esse, quod rex Spartanus (v. 1. ἡμέτερος βασιλεὺς) e gente Proclidarum fuerit; designari enim videri Archidamum.

— 137. Fr. 1, 1. dele comma post v. χθονός et v. 3. post v. Σικελός.

— 150. In nota vers. 21. corrige: *parum apte.*

— 151. Ad v. 35 sqq. comparanda quae Welckerus disputat Museo Rhen. 1835, p. 143 sq.

— 154. In nota vers. 52. corrige: *circumfusa.*

— 160. Fr. 1, 35. lege: ἵν'.

— 161. Vers. 8. corrige: ἀλφεσίβοιον.

— 162. Vers. 31. corrige; ἀμφοτέραις.

Section. II.

P. 176. Fr. 16, 2. fac corrigas: *Πασιφίλη.*

— 179. In nota ad fr. 27. corr. *ἀπεσφάλη.*

— 191. Incuso tarditatem ingenii mei, qui nunc demum viderim, nullum esse dubium, quin ad *αἶνον* priorem pertinuerit fr. 38., ubi aquila catulos vulpinos rapiens

προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

Ulterius progredior: fr. 73. habeo haud cunctanter pro Epilogo ejusdem *αἴνου.* Jam intelligitur, cur v. 4. *θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη* commemoretur. De frr. 81. et 89. eodem revocandis est quod dubites.

— 191. Fr. 77. Ad alterum *αἶνον* aggregaverim fr. 87. Vulpes, opinor, affata simium sic infit callida: *Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.* Nam ad eludendam *γενναιότητα* omnem fabulam comparatam fuisse satis docuit Huschkius.

— 198. Fr. 6. Hunc ipsum Simonidis locum dicit auctor in Boissonad. Ann. Grr. I, 22. *Θεόγνιδος· Γυναικὸς ἀνὴρ οὐδὲν χρῆμα λαΐζεται κάλλιον ἐσθλῆς.*

— 199. Fr. 7, 6. corrige *κοπρίησιν.*

— 204. Quid in fine carminis 7. exciderit elicias ex loco Homerico Odyss. *Λ,* 435 sqq. Hoc fere ad sententiam: *alios autem domum reduces uxor trucidavit.* Helenam igitur et Clytaemnestram tanquam *ἀρχεκάκους* mulieres exsecratur poeta.

— 223. Lin. 10. post fr. 48. adde: *et 21.*

— 224. Fr. 2, 4. in fine conjeci *ἔστ' ἡδύ.* Bergkius meus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1836, 68. p. 545. *ἥδιον.*

— 250. Fr. 40. Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 197. *φρασίδορκον* emendat, ut Pindarus *φρασί* pro vulgari *φρεσί* habet. Ego vero valde ambigendum reor. Nec novimus ullum adjectivum cum *φρεσι-* junctum: *φρενο-* usurpatur. Ego poetam puto memoriam vocasse *δόρκον.* Nam vox *φασὶ* quam sit frequens in commentariis recentiorum Grammaticorum Graecorum constat: ut ad sequens vocabulum trahi non posse videatur.

— 254. Fr. 56, 4. restitue: *χρυσοκόλλα.* Confer Lobeck. Parall. 369.

— 258. De hymno Arionis qui fertur sic judicavit Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 205. *The ode to Neptune which Aelian ascribes to Arion, is copious in words, but poor in ideas, and is quite unworthy of such a poet as Arion. It also presupposes the truth of the fable that Arion was saved by a delphin.* Nec Boeckhio persuasit Welckerus. Ille enim in Commentatt. Acad. Berol. ann. 1836, II. p. 74. haec habet: *Jenes Bruchstück für ächt zu halten, kann ich mich, obwohl ich zu einer symbolischen Deutung des die Delphine betreffenden Theils nicht ungeneigt wäre, darum nicht entschliessen, weil der Schluss des Bruchstückes, woran auch Welcker Anstoss nahm, eine symbolische Deutung schwerlich erlaubt. — Ich halte dafür, ein Nomendichter, vielleicht noch in der guten Zeit der Lyrik, habe diese Worte in einem grösseren Gedicht dem Arion in den Mund gelegt, und so mochte sie Aelian, welcher sie, denke ich, nicht aus der ersten Hand hatte,*

aus Missverstand für ein Gedicht des Arion selbst halten etc.

P. 262 sqq. In dialecto Aeolensium poetarum plura emendabit accuratior difficillimae quaestionis indagatio. Ego, ubicunque fieri poterat, non recessi a fide codicum: sed ubicunque addicere videbantur, vel obscuriores nutus librorum consectatus sum.

— 277. Fr. 33, 5. lege κακκεφαλᾶς ἁ δ' ἑτέρα. Nam ἕτερος digamma non habet.

— 282. Fr. 56. ἔκ F' ἔλετο φρ. scribe, h. e. ἐ ἐξέλετο φρ.

— 293. Vers. 23. reducendum φιλήσει.

— 295. Vers. 13. Quaesiveram per literas ex G. Hermanno, num ἔκ δὲ Fίδρως κακχέεται ipsi probaretur. Modeste addebam suspicionem, fortasse κὰδ δὲ Fίδρως κακχέεται audendum esse. Confirmavit dubitantem vir egregius, cui haec scriptura unice probatur comparanti usum Homericum, ut Odyss. Ψ, 709. ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο. X, 132. οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη; Ap. Rh. I, 494. ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς. Illud tamen quaerendum restat, an ipsum illud κὰδ δέ μ' ἴδρως κακχέεται attrectari non debeat. Nam ex usu Aeolensium μ' possit ex eo q. e. μεν decurtatum esse. Praefero tamen Fίδρως, quod vocabulum quin digamma habuerit dubitare non sinunt loci quidam Homerici. Ceterum in fine v. 12. pro puncto flumen orationis tardante repone comma. Praeterea ad v. 10. adde locupletissimum testimonium Grammatici in Ann. Oxx. I, 47, 28. Αἰολεῖς τὴν ὑπὸ ὑπὰ λέγουσι καὶ τὴν ἀπὸ ἀπύ.

— 296. Fr. 4, 2. ἱερὸν ferri nequit. Aeoles semper ἰρόν vel ἰρὸν. Recte videntur Intpp. ὕδωρ delevisse.

— 303. Fr. 26, 4. Fῶ nihili est. Scripsit poetria vel ὥ vel τῶ.

— 315. Fr. 67, 2. Fortasse συναέρρεισ' scribendum.

— 316. Ad idem carmen, cujus fr. est 69., rettuli haec ex Papyro Regio eruta a Letronnio:

Οὐδ' ἴαν δοκίμωμι προσιδοῖσαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν παρθένον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

De semet ipsa loqui poetriam studui demonstrare in libello nuper edito: *Fragmente Griech. Dichter aus einem Papyrus* etc. Gottingae 1838, p. 29.

Adde aliud fr. Sapphonis ibid. p. 27. ex eodem Papyro protractum, hoc:

Οὐκ οἶδ' ὅττι θέω δύο μοι τὰ νοήματα.

— 319. Fr. 79, 2. ἔρως ἀελίω scribi debebat.

— 330. De carminibus Stesichori, quibus Helenam et vituperavit et collaudavit, curiose disputat Fritzschius in Aristoph. Thesmoph. p. 370 sqq. Ut sententiam viri docti paucis adumbremus, duo exstitisse carmina statuit: alterum Ἐπιθαλάμιον Ἑλένας, prius factum, posterius Παλινῳδία ἢ Ἐπιθαλάμιον Ἑλένας inscriptum. Ἑλένην et Ἑλένας ἐπιθαλάμιον non videri diversa fuisse, quoniam meras nuptias spiret fr. 14. Scholiastam Theocriti ad Idyll. XVIII. duo Helenae Epithalamia a Stesichoro composita nosse: Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιον· καὶ ἐν

αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης Ἐπιθαλαμίου. Fr. 10. e priore oda derivatum putat. — Fateor haec mihi falsa videri. Nam quidquid statues de enarratore Theocriti, qua tandem ratione Helena potuerit carmine Epithalamio *omnibus maledictis proscindi* fateor ignorare. Et quomodo tandem Schol. Theocr. affirmare potuerat, ex priore illo carmine, quo omnibus maledictis proscindebatur Helenae, si audimus Fritzschium, quaedam in suum transtulisse poetam Syracusanum? — Unde fabulam de occaecato per Helenae iram poeta natam opinetur velim apud auctorem ipsum legant qui volent. — Fr. 11. versum alterum sic legit Fritzschius: *οὐδ' ἄρ' ἔβας ἐν ν. ἐϋσσέλμοισιν.* Fr. 12. ex vestigiis codd. a Bachmanno excussorum scribit:

Τρῶες γὰρ τότ' ἴσαν Ἑλένας εἴδωλον ἔχοντες.

p. 338. Ibyci fr. 1, 9. sic scribit Muellerus Hist. Litt. Grr. I, 207. *ἀτέμβησι κραταιῶς πεδόθεν σαλάσσων ἡμ. φρ.*

— 402. Eleg. 68, 4. facillima correctione Bambergerus meus tentat: *οἷον καλλίστων μάρτυν ἔθ. πόνων χρυσοῦ κτλ.*

Dum hanc plagulam corrigo, incuriosius video me transmisisse Alcmanis Fr 24. Quem quum non videatur probabile ab Homeri narratione descivisse, consentientem habebis, si mecum *ὦαθ' ἑταίρων* emendaveris. Nam *ὦτα Fεταίρων* non ausim: *ὦαθ'* vel dialecto flagitatum unice commendat scriptura codicis.

Ad Praxillae fr. 4. adde versiculum incerti auctoris a Prellero de Polemon. p. 151. ex codice Hamburgensi emendatum: *ἕνα λίθον ἄρας πένθ' ὑπῇσαν σκορπίοι.*

Leviora peccata quivis videbit emendabitque. Ego quidquid potuero pergam conferre ad has meas delicias. *Nec*, ut mea faciam quae sunt Varronis L. L. V, 5., *si non potuero indagare, eo ero tardior; sed velocior ideo, si quivero: non mediocreis enim tenebrae in silva ubi haec captanda; neque eo quo pervenire volumus semitae tritae; neque non in tramitibus quaedam objecta, quae euntem retinere possent.*

IMPRESSIT FRIDERICUS ERNESTUS HUTH.

Addenda et Emendanda.

Pag. 2. Rectius post v. 17. lacunam statues.

— 4. In fine v. 8. dele punctum et v. 9. corrige *μυθεῖσθαί τε.* In vulgata scriptura ex vv. *ἄρχειν βουλῆς* eliciendum esset *ἀποφαίνειν βουλήν.*

— Ibid. in nota ad v. 9. lege 9—12.

— 7. Elegiae octavae versu 1. veram scripturam confirmat Personatus Plutarchus de Nobil. II, 388. Hutten. *Ὁ Τυρταῖος τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος γενεὰς* (codex *γενεαὶ*: lege *γενεὰν*) *Ἡρακλέους ἀνικήτου φησὶν αὐτούς.* Ibidem v. 6. Ursinus *αὐγαῖσιν κῆρας ἠελ.* exhibet.

— 12. Mimnermi I, 4. *εἰ ἥβης ἄνθεα* habet etiam Stobaei codex B. Ursinus duobus prioribus versibus diremptis, tertio omisso orditur *Οἷσκ' ἥβης ἄνθεα γ. ἁ.*

— 13. In nott. Fr. 3, 1. lege: Brunckius *ἐπεί.*

— 14. Eleg. 5, 5. in mentem venit *ὥσπερ ἔαρ.*

— 16. Eleg. 12. ad *ἐλεγεῖα εἰς τὴν μάχην τὴν τῶν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδοὺς* (Pausanias IX, 29.) referenda erat. Nam neque Andraemonis Pylii aetate Ionibus cum Lydis erat bellum nec Andraemonis testes virtutis excitari poterant aequales Mimnermi, ipso natu majores, v. versum 2. 3.

— Ibid. El. 13, 2. lege *οὐδεμία.*

— 18. In nota El. I, fr. 1. corrige: Plutarchus Solon. VIII. Ibidem dele vv.: Demosth. *περὶ παραπρεσβ.* 201. Rsk.

— 20. Versu 29. video legendum esse: *εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.*

— 23. In nota Fr. 9, 4. corrige: *ἴσχετε* Bryanus.

— 26. Versu 46. corrige *οὐδεμίαν.*

— 27. Versu 69. corrige *περὶ πάντα δίδωσι.*

— 29. In nota Fr. 14, 6. non codicem Mutinensem debebam appellare: Bekkerus ex Solone reposuit *ἁρμοδία.* Verba illa *σὺν δ' ὥρῃ γ. ἁρμ.* explicanda ut Homerica Il. *Z*, 149. *ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ.*

— 32. Fr. 24, 2. corrige: *τυραννίδος δὲ καὶ β.*

— 35. Fr. 29, 6. *ἐστράφην λύκος.* Mea haec omnia mea manu describentis errore *κύων* irrepsit.

— 37. Fr. 3, 4. Apud Stobaeum est *εὔφ. ἠδὲ ταχ.*

— 38. Fr. 9. Importuna Xylandri hariolatio Brunckium, Gaisfordium, Gerhardum Lectt. Apoll. 137., nos elusit. Scribe cum libris Plutarchi:

χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδάσκειν ἔργα.

Pag. 38. Fr. 11, 2. Sic eadem exhibet Eusebius Praep. Evang. XIII, 687., ubi Vigeri margo: *ἴσως ἐπερχόμενον.* Rectius scribes: *οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.*

Accipe temere praetermissum tetrastichon Phocylidis in Anth. Pal. X, 117.

Γνήσιός εἰμι φίλος καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι·
οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

— 44. vers. 15 sqq. Cum his mire conveniunt quae ex Solone refert Diodorus Excc. Vat. 16, 28. *Ὅτι ὁ Σόλων ἡγεῖτο τοὺς μὲν πύκτας καὶ σταδιεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μηδὲν ἀξιόλογον συμβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι πρὸς σωτηρίαν, τοὺς δὲ φρονήσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντας μόνους δύνασθαι τὰς πατρίδας ἐν τοῖς κινδύνοις διαφυλάττειν.*

— Ibid. fr. 3, 5. Vide an loco corrupto medela nascatur ex Aristeae versu in Arimaspeis Tzetz. Chill. VII, 687. *Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσιν.*

— 129. Fr. 7, 2. *μείνωμεν* praeter Aldum praestant Scholl. Veneta.

— 137. De poesi Critiae recte judicat Naekius Choerilo 215. In Dindorfii exemplari Scholl. Aristidis 420, 3. *Ὦ παῖδες Ἀρίστωνος κλεινοῦ κτλ.* scribitur, sed ut Oxoniensis tamen codex pariter atque Frommelii libri ignoret *Ἀρίστωνος.*